

DIDACTICA

Periodic cu apariție lunară

*Articole, metode și tehnici noi de lucru la clasă, proiecte
educaționale, parteneriate, studii*

Nr. 24 bis/2011

Redactor și coordonator:

Profesor învățământ primar, Sorina Ghiurcă, Școala cu Clasele I-VIII Lespezi, județul Bacău

Periodic avizat de:

Inspectoratul Școlar al Județului- Bacău, cu Nr.7400/01.06.2009

Universitatea „Petre Andrei”- Bacău, Departamentul Pentru Pregătirea Personalului Didactic,

cu Nr. 460/01.06.2009

Casa Corpului Didactic „Grigore Tabacaru ”- Bacău, cu Nr. 2338 /01.06.2009

Stimați colegi colaboratori:

Această revistă are o **finanțare proprie și este fără profit**. Pentru cei care doresc să continue colaborarea am rugămintea ca materialele trimise spre a fi publicate să fie cât mai originale (din activitatea de la catedră , din experiența voastră) . Materialul se trimite on-line până la 15 ale lunii.

Vă rog să țineți cont de următoarele cerințe pentru tehnoredactare:

Lucrarea de 1-2 pagini se trimite pe adresa de e-mail ghiurca_sorina67@yahoo.com;

Tenoredactarea se face în Times New Roman, cu fontul 12, la un rând, marginile egale de 20 mm, titlul se va scrie cu 14,boldat iar sub titlu, la un rând, va fi trecut numele autorului materialului, școala, localitatea, județul (fără a fi prescurtate); La finalul materialului veți scrie adresa unde veți primi revista;

Articolul poate avea și bibliografie, iar proiectele educaționale, parteneriatele, etc. pot fi însoțite de 1, 2 fotografii pertinente.

RESPONSABILITATEA PENTRU ORIGINALITATEA MATERIALELOR APARTINE AUTORILOR

Revista „Didactica” apare sub egida Editurii „Docucenter” Bacău
Tel./fax: 0234 570889, e-mail: docucenter@docucenter.ro, www.docucenter.ro

Pledoarie pentru opționalul „TRADIȚII ȘI OBICEIURI LOCALE”

Profesor, Cristina-Lucia Năsui
Școala de Arte și Meserii, Vișeu de Jos, Maramureș

Pornind de la ideea că elevii noștri trăiesc într-un mediu etnografic și folcloric unde obiceiurile și tradițiile se mai păstrează, cunoașterea și practicarea lor nealterată se constituie într-o îndatorire, în situația în care elementul poluant viciază prin lipsă de autenticitate, mai ales în ceea ce privește costumația și muzica. O problemă deosebit de importantă este însă aceea a transpunerii didactice a obiceiurilor astfel încât să nu se îndepărteze de faptul autentic și în același timp să se constituie pentru copii în obiect de educație estetică, moral-civică, națională, ergonomică, cât și în obiect de plăcere, binecunoscut fiind faptul că o activitate desfășurată cu plăcere se încadrează pe deplin în firesc și își păstrează cu ușurință autenticitatea.

Astfel, disciplina „Tradiții și obiceiuri locale” ca opțional la nivelul mai multor arii curriculare este un cadru propice pentru realizarea dezideratelor de mai sus. O primă problemă în abordarea acestei discipline o reprezintă fundamentarea științifică și în același timp detalierea conținuturilor învățării în paralel cu stabilirea activităților de învățare pentru fiecare unitate de conținut. Astfel pentru planificarea calendaristică, pe unități de învățare trebuie să avem în vedere două aspecte semnificative. În primul rând este necesară o delimitare clară a unităților de învățare într-o succesiune logică necesară realizării obiectivelor propuse, iar în al doilea rând trebuie să ținem seama de raportul dintre coordonatele temporale și obiceiuri. Proiectarea propriu-zisă a unităților de învățare presupune ca și la celelalte discipline, detalierea conținuturilor și identificarea obiectivelor de referință, stabilirea activităților de învățare, elaborarea strategiilor didactice ce vor fi folosite pentru realizarea obiectivelor propuse precum și elaborarea instrumentelor de evaluare. Un prim obiectiv propus și în același timp o primă unitate de învățare a fost cunoașterea satului ca principal cadru al desfășurării tradițiilor și obiceiurilor. Aceasta s-a realizat prin lecții având ca subiecte: cadrul natural, elemente de istorie locală, organizarea socială și ocupațiile oamenilor. Cunoașterea de către elevi a ocupațiilor tradiționale, de pildă, s-a realizat în prima fază prin prezentarea orală de către profesor, pe baza conținutului informativ, apoi cu ajutorul „organizatorului grafic” am structurat ocupațiile tradiționale în trei ramuri: cultivarea plantelor, creșterea animalelor și meșteșugurile, elevii având ca sarcină să noteze componentele fiecărei ramuri în parte. O altă unitate de învățare a avut ca scop principal cunoașterea costumului popular, a muzicii, a cântecelor și dansurilor tradiționale ca și componente definitorii ale obiceiurilor folclorice. Cunoașterea costumului popular bărbătesc și femeiesc, de exemplu, se poate realiza prin activități de prezentare la clasă, însoțite de descriere, a principalelor piese din costumul popular, urmată de clasificarea pieselor din punct de vedere a sezonului în care sunt purtate. Pentru a activa învățarea și a explora această temă din mai multe perspective se poate apela la metoda „cubului”. După anunțarea temei (Costumul popular bărbătesc și femeiesc din Maramureș) am împărțit clasa în grupuri de 3 – 4 elevi urmând să expună în scris tema aleasă din perspectiva cerinței de pe una din fețele cubului, astfel:

Grupa I – Descrie: culorile, formele, mărimile, modelele, ornamentele etc

Grupa a II-a – Compară: asemănări și deosebiri între cămașa bărbătească și cea femeiască.

Grupa a III-a – Asociază: la ce te îndeamnă să te gândești modelul de pe cămașă?

Grupa a IV-a – Analizează: spune din ce este făcut și din ce se compune costumul.

Grupa a V-a – Aplică: ce poți face cu el? Cum și când poate fi purtat?

Grupa a VI-a – Argumentează: pro și contra și enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmației tale.

După realizarea sarcinii propuse, liderul fiecărei grupe a prezentat oral întregii clase ceea ce au realizat. Lucrarea în forma finală a fost scrisă pe tablă și în caietele elevilor astfel:

Costumul popular bărbătesc și femeiesc

Descriere. Culoarele predominante ale portului popular din Maramureș sunt cele mai vii. Atât costumul femeiesc cât și cel bărbătesc se înscriu prin structura lor în tipologia generală a costumului românesc. Forma pieselor din port și sistemul de ornamentare sunt simple, fără modele prea complicate.

II. Comparare.

Asemănări: - este confecționat în gospodărie,
- este confecționat din aceleași materiale,
- croiul pieptarului este același.

Deosebiri: - pănura din care este confecționat sumanul bărbătesc este mai aspră,

- mâneca cămășii este strânsă în jurul încheieturii mâinii

III. Asociere. Privind portul popular din comuna noastră nu putem să nu

amintim de strămoșii noștri daci. Cămăși cu poala scurtă și largă, cu deschizătura mare de la gât, opincile ș.a. erau purtate și de daci.

IV. Analiza. Materialele din care sunt confecționate piesele portului

popular sunt: lâna, cânepa, bumbacul, pielea etc. Portul popular bărbătesc se compune din clop, cămașă, curea lată, pieptar, suman, mânecări, cioareci sau gatii și opinci

V. Aplicații. Noi purtăm costumul popular cu ocazia festivităților organizate de școală, la serbări, în sărbători, când mergem la biserică etc.

VI. Argumente. Costumul popular trebuie păstrat și purtat cu grijă, pentru că este o mărturie de frumusețe și personalitate spirituală a oamenilor. El reprezintă vechi tradiții păstrate vii până în zilele noastre.

În ceea ce privește cunoașterea datinilor și obiceiurilor de peste an și a celor de familie, trebuie să punctăm câteva aspecte metodice. În primul rând o astfel de activitate va debuta cu dezbaterile scenariului tradițional. Avantajul copiilor de la sat față de cei de la oraș este semnificativ. Experiența lor de viață, faptul că trăiesc efectiv obiceiurile, le permite o aprofundare superioară a acestora. Prin dezbateri se vor stabili etapele, succesiunea de acte din cadrul obiceiului, precum și celelalte elemente constitutive: personaje, repertoriu de obiecte, scopul. Aceasta se va realiza în urma audierii unor texte concepute și prezentate de profesor, sau a unor lecturi în care sunt prezentate obiceiuri, sărbători și datini legate de ciclul anului sau al vieții.

În paralel cu dezbaterile scenariului tradițional se va realiza și decodarea semnificațiilor a unor elemente – simbol, aceasta făcându-se bineînțeles în funcție de particularitățile de vârstă ale elevilor. Decodarea se poate face prin exerciții de identificare a unor elemente de natură folclorică, de sesizare a regionalismelor din textele audiate și prin întocmirea unui mini – dicționar cu termeni și cuvinte specifice locului. Transcrierea scenariului tradițional într-o schemă de lecție, care în prealabil a fost concepută de profesor va da prilej de participare activă elevilor. Bine dirijați ei vor avea sentimentul că sunt autorii acestei scheme, implicarea în activitate, după cum s-a observat, fiind extraordinară. Activitățile practice de confecționare a unor produse specifice tradițiilor și obiceiurilor trebuie să aibă și ele o pondere însemnată în cadrul acestor ore. Unele constau în realizarea unor cusături naționale de către fete și confecționarea unor obiecte de lemn de către băieți, altele s-au concretizat în activități practice de confecționare a unor obiecte specifice unor sărbători. Însă, practica școlară a dovedit în timp, că jocul didactic oferă copilului cadrul adecvat pentru o acțiune independentă plăcută și utilă. Așa că o bună parte a activității a îmbrăcat forma jocului. În mod concret am folosit, de pildă, jocul intitulat „trăistuța fermecată”. Trăistuța conține plicuri cu sarcini diferite, cum sunt cele folosite în concursurile pe echipe, sarcini care vizează recunoașterea unor texte care descriu tradiții și obiceiuri, opera din care face parte și autorul. Îndeplinirea acestor sarcini de joc necesită: identificarea cărții, căutarea în raftul bibliotecii, orientarea după cuprins pentru găsirea textului aferent sarcinii, alegerea fragmentului, citirea și apoi descrierea orală a obiceiului. Cel în cauză poate fi ajutat de colegi în cazul unor întreceri pe echipe. Pe lângă activitățile de învățare am elaborat și modalități alternative de evaluare. Știind că evaluarea se fundamentează pe standarde curriculare de performanță, la disciplinele opționale,

aprecierii cunoștințelor elevilor trebuie să i se asigure un câmp de acțiune mai degajat, comparativ cu celelalte discipline. Astfel am avut în vedere mai ales găsirea unor mijloace de evaluare pentru măsurarea acelor obiective aparținând domeniului afectiv, mai greu de cuantificat prin note sau calificative. Astfel, prin varietatea tematică, disciplina opțională „Tradiții și obiceiuri locale” oferă variate prilejuri de învățare activă, de exersări ale capacității de exprimare și de adaptare la situații noi, formarea unei inteligențe flexibile și a unor reacții rapide impuse de civilizația modernă.

Transpuse didactic, obiceiurile pot fi adevărate jocuri, care le dau încredere elevilor în forțele proprii, în calitățile lor artistice și intelectuale, le oferă o viziune optimistă asupra existenței, esențiale fiecărui copil pentru a păși încrezător în viață.

Bibliografie:

Bout, Odarca, (2003), Proiectare didactică și evaluare școlară la limba română, editura Eikon, Cluj-Învățarea activă, ghid pentru formatori și cadre didactice, București, 2001

Strategii de dezvoltare a competenței lectoriale

Profesor, Daniela Penu
Școala cu clasele I-VIII nr. 16 Constanța

Să știi să citești înseamnă să reacționezi în mod intelectual la conținutul lecturii.
(Robert Dottrens, *A educa, a instrui*)

Sesizarea semnificației cuvintelor, decodarea morfo-sintactică și a elementelor supra-segmentale influențează în mod direct practica receptării unui text literar. Tiparele create de memorarea mecanică a unor comentarii literare conduc la dobândirea unor imagini vagi, la incapacitatea utilizării într-un context a informațiilor pe care le oferă textul studiat.

Succesul în orele de literatură este asigurat, cu precădere, de formarea unui *capital cultural* al elevului. Pentru a putea explica nivelurile diferite ale performanțelor ce vizează lectura, sociologul francez Pierre Bourdieu consideră că este necesar să identificăm modalitățile prin care capitalul uman s-a transformat în performanță. În acest sens, susține existența a trei etape ale capitalului cultural: starea încorporată, ce cuprinde dispoziții durabile ale organismului, precum motivația; starea obiectivată, reprezentată de bunuri culturale ce facilitează dezvoltarea culturală a elevului: cărți, enciclopedii, dicționare etc. și starea instituționalizată, care confirmă competențele dobândite – premii, diplome – motivându-le spre alte activități¹.

Profesorul trebuie să inducă o atmosferă de receptivitate, un comportament colectiv caracterizat prin gustul pentru lectură, interzicându-și să întreprindă acțiuni care să suscite elevilor teama de text. Este cunoscut faptul că atât succesul, cât și eșecul reprezintă rezultatele unor confruntări timpurii cu standardele de performanță impuse de școală, impactul acestor fenomene asupra personalității fiind semnificativ. În perioada gimnaziului, Eul copilului nu este bine structurat, el fiind foarte vulnerabil la eșec.

De asemenea, competența de lectură se dobândește în timp, prin parcurgerea unor texte variate, chiar dacă elevul nu poate descifra în totalitate semnificațiile textului. Astfel, el va fi pus în situații care să faciliteze deprinderea mecanismelor funcționale de descifrare a semnificațiilor unui text literar, prin diversificarea situațiilor de lectură. Astfel, pentru o mai bună adaptare a elevilor la

¹ Pierre Bourdieu, „Cele trei stări ale capitalului cultural”, în „Educația: ieri – astăzi – mâine. Buletinul Cabinetului pedagogic”, nr. 4, Iași, 1988, p. 72

situații complexe de comunicare cu textul poetic, se propun exerciții de tip formativ: de evitare a clișeelelor, de creativitate, de analiză etc. Impresiile despre lecturile alese de elevi sau recomandate de profesor și împărtășite celorlalți stârnesc interesul reciproc și diferențiat al componentilor grupului pentru citirea anumitor cărți.

Ora de literatură oferă posibilitatea angajării în schimburi de semnificații cu colegii de clasă, cu profesorul, elevul dobândind comportamentul de lector, cu competențele pe care acesta le implică. Pentru atingerea nivelurilor superioare de interpretare a textului, conștiința are, după părerea Tatiane Slama-Cazacu², un rol esențial. Indiferent de nivelul la care se realizează lectura, controlul conștient nu poate lipsi, acesta fiind o caracteristică a succesului oricărei activități complexe. Astfel, utilizat ca instrument de realizare a construcțiilor artistice, cuvântul dobândește, în funcție de poziția lui formală, în text, noi proprietăți. Dincolo de text există subtextul, dincolo de propriu, figuratul, dincolo de învelișul sensibil al imaginii, nevăzutul. În exprimarea artistică, cuvântul se convertește frecvent în epitet, comparație, metaforă, o triadă stilistică în care este posibil transferul de sens de la o structură lingvistică la alta.

Modularea strategiei de învățare a lecturii în funcție de particularitățile psihice individuale este o altă direcție pe care psihopedagogia contemporană o promovează ca soluție a reușitei activității de lectură. Ritmul învățării trebuie adaptat nivelului de dezvoltare psiho-intelectuală a elevilor. În acest sens, Adrian Necula, în studiul „Lectura în școală. O abordare psihopedagogică”, afirmă: „Dacă modul de acces la lectură diferă de al individ la individ, e firesc ca și oferta de asistență psihopedagogică să fie diferențiată, în raport cu particularitățile psihice individuale. Iată de ce învățătorul (profesorul) trebuie să cunoască diferențele dintre copii, stilurile lor cognitive, modelându-și oferta în raport cu această realitate.”³

Prin îmbinarea metodelor bazate pe descifrarea de sensuri cu cele bazate pe construirea de sensuri, prin interpretarea personală a semnificațiilor textului, elevii sunt încurajați să depășească nivelul de performanță fixat prin standardele programelor școlare.

Așadar, profesorul de limba și literatura română trebuie să găsească noi strategii pentru promovarea culturii individuale prin lectură, să ofere elevilor lecturile fundamentale, să-i ajute să selecteze ceea ce este valoros, deoarece competența lectorială are efecte benefice pe plan psihosocial, conferindu-i individului prestigiu social și familiarizându-l, în același timp cu mecanismele funcționale ale codurilor culturale.

Bibliografie :

Bourdieu, Pierre, „Cele trei stări ale capitalului cultural”, în „Educația: ieri – astăzi – mâine. Buletinul Cabinetului pedagogic”, nr. 4, Iași, 1988.

Dottrens, Robert, A educa, a instrui, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1970.

Neculau, Adrian, „Lectura în școală. O abordare psihopedagogică”, în „Lectura – diverse finalități și niveluri de complexitate”, Constanța, 1990

“Nu citiți pentru a vă distra precum copiii, nici pentru a vă instrui precum cei ambițioși. Nu, citiți pentru a trăi!” ([Gustave Flaubert](#))

²Tatiana Slama-Cazacu, *Limba și context*, Editura Științifică, București, 1959, p. 254

³Adrian Neculau, „Lectura în școală. O abordare psihopedagogică”, în „Lectura – diverse finalități și niveluri de complexitate”, Constanța, 1990, p. 34.

Lectura- o plăcere sau o necesitate impusă?

**Profesor, Ciobănescu Petruta,
Gr. Șc. Industrial Construcții de Mașini Nr. 2, Craiova, Dolj**

Odată cu progresul rapid al tehnologiei, cu apariția televizorului și dezvoltarea Internetului sau a jocurilor virtuale, din ce în ce mai puțini elevi își îndreaptă atenția și timpul spre lectură.

Voi prezenta în special câteva studii de caz (în ceea ce privește impactul pe care îl are lectura asupra elevilor), pe care le-am realizat la clasă și voi oferi și câteva modalități prin care se poate dezvolta gustul pentru lectură al elevilor noștri.

Principalul motiv invocat de către elevi, pentru slaba preocupare pentru lectură, este lipsa timpului liber, care există totuși atunci când este vorba despre televizor, jocul pe calculator, navigare pe internet etc. Pentru cei care se plâng de faptul că nu au suficient timp liber le putem explica beneficiile aduse de lectură și îi putem ajuta să-și planifice mai bine timpul, prin discuții despre timp liber și lectură, prin implicarea lor în activități de grup, prin prezentarea unor modele din rândul personalităților naționale și internaționale, etc.

Lipsa lecturii în rândul elevilor, și nu numai, are și alte motivații din partea acestora: nu există “beneficii” atunci când este folosită, constituie pierdere de timp, sau îi plictisește, pe unii dintre ei.

Evident, se pot aduce numeroase argumente în favoarea lecturii. În primul rând, lectura satisface dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor, contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la șlefuirea sentimentelor morale și estetice.

De-a lungul vremii mulți scriitori au definit și au demonstrat influența pe care lectura o exercită asupra educării omului. Astfel, Miron Costin spunea despre cititul cărții „...că nu este alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cititul cărților”.

Prin intermediul lecturii poți intra într-o altă lume, poți fi alături de personajele preferate, poți înțelege mai bine mentalitățile oamenilor dintr-o anumită epocă, poți să te raportezi mai bine la propria realitate; condiția succesului unei lecturi constă în faptul că nu trebuie să negi propria realitate în care trăiești, pentru că, altfel, nu mai ai repere.

Cea mai grea misiune pentru dascăl este aceea de a trezi interesul elevilor pentru lectură, pentru că tentatiile tinerilor sunt din ce în ce mai mari, și, din păcate, ele îi îndepărtează de această “comoară”. Interesul pentru lectură poate fi cultivat atât prin activitățile obișnuite de la clasă cât și prin activități extrașcolare, extracurriculare, de tipul: cercuri de lectură, cercuri dramatice, concursuri literare, audiții organizate în colaborare cu bibliotecile școlare sau județene, sau în colaborare cu casele de cultură. De asemenea, un rol major îl au și spectacolele de teatru la care tinerii pot participa, precum și implicarea tinerilor în proiecte sau parteneriate, pe teme diverse.

Numai formarea interesului pentru lectură nu este suficient pentru a face din orice copil zburdalnic, un cititor liniștit, care se cufundă ore întregi în lectura unei cărți. Consider că ar fi binevenit ca, în cadrul orelor de limba și literatura română, să se pună accentul pe corelațiile interdisciplinare, pentru a mări interesul parcurgerii materiei. Elevii înțeleg, astfel, că toate informațiile sunt legate între ele și au nevoie de studiu constant și unitar pentru a înțelege toate corelațiile. La fel de utilă ar putea fi și evidențierea laturii moralizatoare a literaturii, față de alte discipline, mai ales că majoritatea operelor au un final care poate fi analizat și din punct de vedere al simbolisticii. E necesară o comparație permanentă cu viața de zi cu zi, pentru că tinerii au nevoie să înțeleagă lumea în care trăiesc, mai mult decât a cunoaște “realitatea” din cărți. Foarte utile sunt aici, în special pentru clasele liceale, dezbaterile și studiile de caz.

O altă situație întâlnită la clasă este dorința elevului de a citi numai anumite cărți, fără a lua în calcul lecturile recomandate la școală. Evident nu putem să-l oprim să citească ce dorește, cu condiția de a nu periclita dezvoltarea personalității sale. Aici trebuie să dăm dovadă de foarte mare

atenție și răbdare și să îndrumăm elevul, să-l sfătuim, să discutăm și cu părinții acestuia, pentru o mai bună cunoaștere a situației. În nici un caz elevul nu trebuie să fie amenințat, nu trebuie să acționăm abuziv, ci să antrenăm toți factorii educativi pentru a-l sprijini.

Uneori elevul nu numai că nu are la îndemână cărțile cele mai potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele lui, dar și mediul în care trăiește determină această atitudine. În astfel de cazuri intervenția cadrului didactic este necesară, el va indica lista lecturilor pe care elevul le va citi, mobilizându-l în vederea canalizării sale spre o lectură plăcută și interesantă.

Este deosebit de important ca elevul să înțeleagă bine ceea ce citește, apoi să fie în măsură să analizeze, să deosebească ceea ce este bun, util și educativ de ceea ce este inutil, dăunător, ca în final să-și poată formula clar o opinie despre cartea citită.

Cartea bine aleasă poate aduce mulțumire sufletească, hrană minții și o “ prietenie” pe viață. Este suficient să avem dragoste de carte , s-o avem la noi, s-o deschidem și s-o citim. O carte nu trebuie citită la voia întâmplării și nici în grabă. O carte citită numai pentru destindere nu ridică de obicei probleme. Cu totul altfel stau lucrurile cu lecturile făcute cu un anumit scop. În cazul acestor lecturi este necesar ca elevul să facă anumite însemnări: numele personajelor, citate, să caracterizeze personajele principale, să formuleze câteva concluzii.

Odată format, gustul pentru lectură se poate transforma într-o adevărată pasiune. Această dragoste de carte și lectura ei este benefică oricărui cititor. Cartea răsplătește generos dragostea ce i-o purtăm, ea te instruește chiar și fără să i-o ceri și, poate când nici n-o dorești.

Și pentru că la începutul studiului am menționat faptul că tinerii sunt preocupați de calculator, vă mărturisesc că în permanență îmi îndrum elevii nu doar spre biblioteci ci și spre noile metode de lectură, care îmbină lectura cu tehnologia; este vorba despre lectura online, care prezintă și ea anumite avantaje.

În primul rând există numeroase website-uri pe Internet care oferă biblioteci întregi de cărți pe care le putem citi sau descărca gratuit, economisind atât bani, cât și timpul pe care l-am petrece în librării sau biblioteci, în căutarea cărții dorite. Mai mult, dacă suntem pasionați de cărți, vom putea să colecționăm mii de volume fără a ocupa vreun raft în bibliotecă. Totuși, cititul online n-ar trebui privit decât ca o alternativă, o soluție complementară cititului convențional. Oricum, bibliotecile online constituie o metodă prin care literatura încearcă să supraviețuiască mai bine dezvoltării tehnologice.

Așadar, să ne preocupăm de lecturile copiilor noștri pentru că și prin ele putem asigura personalitatea armonioasă a elevilor, așa cum remarca și Nicolae Iorga, Lectura joacă un rol mare în viața copiilor, un rol mult mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită”.

Studiu privind valorificarea cunoștințelor interdisciplinare în cadrul nulei

„ Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi

**Professor, Ciobănescu Petruța,
Gr. Șc. Industrial Construcții de Mașini Nr. 2, Craiova, Dolj**

Introducere:

În practica școlară aplicarea conexiunilor interdisciplinare este o problemă fundamentată, pentru că se cere sistematizarea cunoștințelor, transferul între acestea, crearea unei viziuni generale despre lume, iar învățământul nu trebuie izolat de realitate.

Realizarea unor corelații interdisciplinare în cadrul orelor de limba și literatura română oferă profesorilor posibilitatea de a prezenta informațiile într-o manieră mai accesibilă, contribuind astfel la eliminarea pericolului învățării și reproducerii mecanice a cunoștințelor.

Motivarea alegerii temei

Consider că nimic nu poate exista în singularitate, că totul se corelează și că doar pe baza acestui principiu apare noutatea. Prin activitatea de la catedră am îndrumat permanent elevii către lectură, către perceperea și asimilarea actului cultural (spectacole de teatru, audiții, vizionări de filme). Am putut observa astfel, reacțiile elevilor, preocupările lor, preferințele, aceasta ajutându-mă să direcționez strategiile didactice în așa fel încât toți elevii să beneficieze de un învățământ de calitate.

Ipoteza: Am pornit în această investigație de la o întrebare firească: operele care fac parte din canonul literar, care au rezistat schimbărilor de mentalitate și gust, mai pot oferi interpretări noi, cu miză didactică?

Scopul cercetării:

Scopul acestui studiu este de a evidenția rolul conexiunilor interdisciplinare în cadrul studierii textului literar: „Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi. Folosirea acestor corelații sporesc gradul de interes al elevilor, îmbogățesc nivelul de cunoștințe al acestora și duc la formarea de competențe interdisciplinare.

Obiectivele cercetării:

Prin acest studiu mi-am propus să identific și să aplic soluții ameliorative, precum: transferul de strategii didactice comune disciplinelor: limba română, istorie, religie, muzică, desen, etc.

ajutarea elevilor să creeze în clasă situații de învățare interdisciplinare, să realizeze proiecte, referate, materiale interdisciplinare.

Organizarea cercetării:

Clasele antrenate în cercetare au fost două clase de a X-a, cu nivel diferit de învățare. În cadrul orelor am folosit în special lucrul pe grupe diferențiat, în funcție de nivelul de înțelegere, dar și în funcție de stilurile de învățare.

Utilizarea metodelor în cadrul cercetării am realizat-o astfel:

pentru sesizarea problemei, clarificarea bazei teoretice și formularea ipotezei și a obiectivelor am folosit: tehnicile de documentare și studiul individual.

în ceea ce privește acumularea științifică a datelor, metodele folosite au fost: observația, analiza produselor activității elevilor, convorbirea.

pentru verificarea ipotezei, am apelat la cercetarea interdisciplinară, prelucrând experiența pozitivă acumulată în timp. Metodele folosite: observația, convorbirea, testele, portofoliul, etc.

Voi prezenta în continuare câteva corelații interdisciplinare pe care le putem face în cadrul acestei lecții:

Opera lui Costache Negruzzi, „*Alexandru Lăpușneanul*” poate fi analizată din perspectivă istorică, literară și plastică.

Autorul a transpus în nuvelă scene istorice din cronicile Moldovei și, pentru că proiectează în operă ideologia pașoptistă, el recurge și la câteva anacronisme: de ex. ecoul exclamației „*Capul lui Moțoc vrem!*” s-a produs abia în 1745.

Utilizarea literaturii pentru prezentarea unor fapte istorice se adresează afectivității elevilor, ceea ce poate duce pe de o parte la o mai bună fixare a cunoștințelor, iar pe de altă parte la formarea unor valori, atitudini pozitive, convingeri patriotice profunde. Corelațiile interdisciplinare sunt necesare în formarea și consolidarea unor noțiuni istorice și literare. Studiul literaturii duce, de asemenea, la trezirea unei game variate de emoții și sentimente estetice. O asemenea abordare contribuie la trezirea curiozității elevilor, la formarea unor deprinderi de muncă independentă, acestea ducând la dezvoltarea interesului elevilor pentru lectură, la dezvoltarea gândirii și a limbajului.

După istorie, vine rândul picturii să aducă ineditul receptării: nuvela poate fi receptată (picturalizată) cu ajutorul tabloului *Iscoada*, al pictorului olandez Nicolaas Maes, elev al lui Rembrandt; în acest sens, L. Papadima⁴ arată că:” în spațiul beletristicii, viziunea picturală apropiată, surprinzătoare, nuvela istorică de meditația poetică”. Elevii care au stil de învățare componenta vizuală pot primi ca sarcină de lucru lectura unui fragment, la alegere, și reprezentarea lui estetică. De precizat aici este faptul că și literatura poate fi sursă de inspirație pentru celelalte arte. De exemplu, Theodor Aman este autorul unui tablou intitulat ”*Lăpușneanu arătând soției sale capetele boierilor uciși*”, inspirat de nuvela lui Costache Negruzzi, „*Alexandru Lăpușneanu*”.

Concluzii

La o privire mai atentă asupra acestor aspecte se nasc întrebări de tipul: cum și unde se poate realiza interdisciplinaritatea ?; este posibil să corelăm informațiile de literatură cu cele de istorie? Voi prezenta în continuare câteva posibile răspunsuri. Conexiunile interdisciplinare literatură-istorie se pot realiza:

în cadrul lecțiilor de analiză a nuvelei/ romanului istoric, prin realizarea unor corelații interdisciplinare, de către profesorii cu o cultură de specialitate și pedagogică;

la toate lecțiile cu un conținut cultural;

în cadrul unor proiecte/ portofolii cu un conținut interdisciplinar, realizate de către elevi.

Pentru ca demersul interdisciplinar să fie eficient, trebuie respectate câteva cerințe:

- se poate selecta un citat reprezentativ, care să ilustreze un anumit aspect pe care vrem să-l facem înțeles; textul literar poate fi folosit cu un anumit scop educațional;

- pentru înțelegerea mesajului unei opere literare, se poate prezenta elevilor contextul istoric în care autorul a trăit și a creat opera;

- în comentarea conținutului textului discuția trebuie să fie orientată spre înțelegerea faptelor semnificative pe care se sprijină profesorul în realizarea scopului propus (crearea unor emoții în scop educațional, întregirea cunoștințelor teoretice, de specialitate);

- indicarea lecturii literare în afara clasei nu se va rezuma la o simplă trimitere bibliografică, profesorul trebuind să îndrume studiul individual al elevilor, să-i coordoneze, să-i învețe să folosească lectura pentru a descoperi noi cunoștințe.

Din experiența didactică reiese un răspuns pozitiv: textele canonice pot aduce surprize plăcute, dacă le supunem unei abordări interdisciplinare. Astfel, opera lui Costache Negruzzi, „*Alexandru Lăpușneanu*” poate fi analizată din perspectivă istorică, literară și plastică.

Bibliografie :

1 L. Papadima, *Literatură și comunicare*, Ed. Polirom, Iași, 1999

2. René Wellek și Austin Warren, *Teoria literaturii*, Ed. pentru Literatură Universală, București, 1967

Evaluarea percepției elevilor referitor la relația lor cu profesorul -STUDIU-

Profesor Psiholog, Blejan Maria Liliana
Liceul de Arte Plastice “Hans Mattis Teutsch” Brașov

Argument:

Fiind un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, actul educativ , eficiența sa , se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice, dintre profesor și elev . În problema relației

profesor-elev , pe lângă o bogată experiență pozitivă ce s-a acumulat în decursul anilor, se constată că uneori predomină arbitrariul, practici învechite și prejudecăți pe care o atitudine conservatoare le menține. Pentru perfecționarea relației profesor-elev este necesar să se ia în considerație , pe de o parte , obiectivele educației , iar pe de altă parte psihologia tineretului contemporan, actul educativ fiind un proces de continuă invenție socială. Dincolo de conținuturile concrete care se transmit, în activitatea didactică va fi important foarte mult, tipul de interacțiune care se va statifica între clasa de elevi și profesor, precum și atitudinea acestuia în a se relaționa ca grup și la fiecare elev în parte. Relația cu elevii nu trebuie să se reducă doar la aspect formal, administrativ, fiind reglementată de coduri deontologice sau normative instituționale; aceasta se va adecva și personaliza neîncetat, se va dimensiona și relativiza la specificul grupului școlar sau la membrii acestuia. Rezultatul unui raport pozitiv profesor-elevi înseamnă, pe de o parte, oamenii formați pentru o integrare eficientă în circuitul vieții social-productive, iar pe de altă parte, educatori care-și onorează misiunea socială asumată, profesori stimați de foștii lor elevi, de colegi, de societate. În caz contrar când relația profesor-elevi este una negativă, ca urmare a unor insuficiențe și neîndepliniri ale muncii didactice sau a unei concepții eronate sub aspect moral în legătură cu rolul educatorului în procesul de învățământ, se ivesc din nou carențe în viața școlară a copiilor și cu deosebire a unora dintre ei, deoarece nu toți reacționează la fel de sensibil la situațiile stresante, comportamentul rezultat fiind determinat de ecuația psihologică personală și de condițiile particulare din viață în afara școlii.

Scop: Cunoașterea de către profesor a modului în care este perceput de către elev pentru a putea , acolo unde este cazul, să intervină corectând ceea ce se impune , pentru că relația dintre elev și profesor să fie una eficientă.

Obiectiv: Stabilirea gradului de satisfacere a elevului în relația lui cu profesorii.

Stabilirea metodelor de îmbunătățire a relației celor doi actori ai actului educativ.

Grup țintă: Elevii din ciclul inferior și superior al liceului . A fost ales un eșantion de 85 de elevi care au completat chestionarul .Numărul de profesori este 21.

Metode și tehnici: chestionarul. Dimensiunile psihopedagogice avute în vedere la realizarea chestionarului sunt: Limbajul folosit de către profesor; Atitudinea profesorului în relația cu elevul; Metodele de lucru ale profesorului; Tipuri de evaluare; Ținuta morală a profesorului.

Perioada desfășurării studiului : anul școlar 2009-2010

Concluziile studiului:

I. Gradul de satisfacere a elevului în ceea ce privește relația sa cu profesorul se prezintă astfel:

Elevii îi percep pe profesori ,ca pe niște persoane responsabile care folosesc gesturi și expresii total potrivite /potrivite -76,9%.

Limbajul interpersonal , cu alte cuvinte, modul în care profesorii se adresează elevilor: cuvinte, ton este apreciat de către elevi ca fiind total potrivit/potrivit-73,7%

78,5% din elevii chestionați considera că sunt respectați de către profesori în totalitate /aproape în totalitate.

În relația individuală cu profesorii, elevii nu simt tensiune deloc/în mică măsură – 77,5%.

Nu exista deloc/în mică măsură tensiuni între profesori și clasă, sunt de părere 100% elevi.

Cei chestionați au fost de acord ,că exemplele folosite de profesori au legătură cu materialul predat ,în proporție de 87%.

Profesorii explică termenii noi în proporție de 72,7%.

79,2% elevi consideră că profesorii nu sunt agresivi verbal la ore și 91,7% dintre elevi cred că profesorii nu sunt agresivi fizic la ore.

Profesorii respectă ora de intrare la clasă (71,6%)și de asemenea profesorii ies la timp de la oră, sunt de părere elevii, în proporție de 72,4%.

Elevii nu se simt discriminați deloc 88,3%.

Elevii sunt evaluați în mare parte prin lucrare scrisă (42,33%), lucrare practică (36,9%), proiecte (32,6), pentru activitatea din clasă (29,4%)

Se întâmplă ca elevii să ia note mai mici/mai mari decât modul în care apreciază ei că au răspuns, în proporție de 58,1%.

Profesorii explică elevului pentru ce a luat nota respectivă 54,5%.

Metodele de predare folosite, de majoritatea profesorilor sunt: conversație 55,9%, dictare 31,5%, discuții urmate de notițe 25,7%, notarea ideilor pe tablă 23,7%, lucrul individual, în clasă (conspect, exerciții, eseuri) 19,4%, utilizarea manualului 15,2%.

Se primesc teme pentru acasă, sunt de părere 34,8% dintre elevi și înțeleg lecțiile din clasă – 75,5%.

85,3 % dintre elevii chestionați cred că nu au nevoie de meditații.

Procentele stabilite pentru cât la sută vorbesc profesorii și cât la sută vorbesc elevii sunt următoarele: profesorii 60,72% și elevii 39,28%.

Media procentuală, individuală, în ceea ce privește – cât la sută vorbește fiecare elev, este apreciată la 15,43%.

II. Propunerile elevilor pentru îmbunătățirea orelor de curs precum și a relației cu profesorii sunt diverse, precum:

- Să fie ascultați.
- Profesorul să aibă răbdare, înțelegere tolerantă și încredere în elev.
- Elevul să se simtă respectat.
- Profesorul să explice informațiile elevului, cu mult calm, fără să se enerveze atunci când este întrerupt sau întrebat de mai multe ori despre același aspect.
- Să socializeze mai mult prin ieșiri în grup (excursii, proiecte etc.)
- Să existe mai multă comunicare între elev și profesor.
- Tonul profesorului să nu fie unul ridicat.
- Mai multă claritate și accesibilitate în informațiile transmise elevului.
- Realizare de proiecte, în care profesorul să se implice activ
- Metode de predare moderne, creative care să suscite mintea și interesul elevului.
- Elevi mai disciplinați, dornici să învețe.
- Coerență și consecvență din partea profesorilor.

Bibliografie

Dimitriu Tiron Elena, *Consiliere educațională*, Institutul European, Iași, 2005

Importanța și rolul educației religioase

**Profesor, Tudor Mirela,
Liceul de Informatică “Ștefan Odobleja”, Craiova**

Educația este un proces evolutiv și complex desfășurat pe parcursul mai multor etape și vizând o anumită finalitate, care are în vedere formarea și dezvoltarea însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor și ale tineretului, ale oamenilor și ale societății. De-a lungul secolelor, educația a fost strâns legată de religie. În Antichitate, în Orient, școlile funcționau în general pe lângă temple. În Occident, mănăstirile erau centre de cultură pe lângă care funcționau școli, atât pentru viitorii clerici, cât și pentru laici. În țara noastră încă din secolul al XI-lea existau școli pentru pregătirea preoților pe lângă mănăstiri și centre episcopale, cu predare în limba latină, greacă și slavă. Despre sensul și importanța educației religioase, vorbește și filosoful culturii și esteticianul Tudor Vianu care, scriind despre interacțiunea valorilor preciza că, dacă toate celelalte domenii au o valoare integrativă, religia se constituie ca o valoare ce dă sens integrator celorlalte direcții ale cunoașterii. Prin educația religioasă trebuie să realizăm, de fapt, o reală cultivare a

spiritului. Ea ne ajută să construim un sistem de valori spirituale, etice, estetice, racordate la personalitatea fiecăruia dintre noi și materializarea în comportamente integratoare în viața comunității din care facem parte și a societății în ansamblu. În aspirația noastră către perfecțiune, ne raportăm la ființa divină, la Dumnezeu, pentru că El este singurul model formativ existențial. În cultivarea sufletului educația religioasă nu este unilaterală; ea apelează și, chiar mai mult, își găsește unele premise care o fortifică în educația civică, estetică, morală. Cercetările în domeniul psihologiei copilului ne arată că educația moral-religioasă este posibilă de la cea mai fragedă vârstă. Dacă educația morală reprezintă acea latură a procesului de pregătire a copilului pentru viața care are în vedere cunoașterea, înțelegerea și practicarea binelui în viața socială și adaptarea la viața comunității, educația religioasă trebuie privită într-o strânsă legătură cu educația morală acordându-i fundament divin. Educația moral-religioasă trebuie să înceapă încă din primii ani de viață în familie. Apoi se continuă potrivit nivelului de înțelegere a copilului pentru a se forma în sufletul acestuia impresii, deprinderi de conduită și sentimente cu ajutorul cărora să devină o adevărată persoană deschisă comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii. Religia este baza vieții sociale, deoarece ea este principiul constitutiv al familiei și al statului, dă naștere și avânt culturii; literatura, artele și științele au luat naștere din religie și sub ocrotirea ei. De asemenea, religia apropie pe oameni unii de alții și cimentează solidaritatea socială. Nu poți constrânge sufletul să învețe ceea ce este etic, religios - el trebuie să aibă această afinitate spre ceea ce este pur. Omul reprezintă cea mai frumoasă realizare din creație, de care însuși Dumnezeu este mândru. Sufletul este esența personalității, îl reprezintă pe om. Educația este posibilă în toate perioadele vieții omenești, de asemenea educația religioasă este posibilă în vârsta copilăriei deoarece însuși sufletul copilului are în interiorul său cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi întărit ca o cetate; simțurile sunt porțile acestei cetăți sau întăriturile lui. Se poate spune că sufletul cel mai propice pentru educație este sufletul curat al copilului. Educația religioasă creștină este posibilă numai dacă Hristos însuși este primit în sufletul omului și dacă acest suflet lucrează împreună cu Hristos la desăvârșirea sa.

Educația religioasă și catehizarea presupun o introducere a subiectului în marile mistere, facilitând întâlnirea și înțelegerea religiei și tradiției creștine. Experiența religioasă îl face pe om să înțeleagă și să acționeze mai bine, îl invită la reflexie, îl luminează interior. Ea are drept obiectiv cultivarea și dezvoltarea religiozității la individul copil sau adult. Esența religiei constă în fenomenul de credință. Religiozitatea este o stare psihică derivată din credința într-un principiu suprem, etern și imuabil. Educația religioasă creștină, de pildă, are ca proiect formarea și desăvârșirea profilului moral-religios, întruparea la nivelul uman a unor virtuți, într-un fel "îndumnezeirea" omului, în măsura "coborârii" acestui atribut la dimensiunea și condiția umanului.

Din încercările de a surprinde specificul educației religioase, se pot extrage următoarele trăsături ale educației religioase:

- doar omul poate fi educat în perspectivă religioasă; această latură formativă, ca și educația în general, nu poate fi apanajul lumii subumane;
- educația religioasă presupune, în afară de om, prezența dimensiunii transcendente, a unui factor informat mai presus de om și de lume;
- educația religioasă nu se realizează de la sine, instantaneu, ci presupune o intervenție exterioară conștientă, o serie de tactici procedurale și metodologice, deliberate, dimensionate de factorii care înfăptuiesc o atare educație;
- intenționalitatea acestei laturi a educației este imprimată și de prezența unui scop, a unui proiect al devenirii personalității umane în perspectiva unei valori ce merită să fie încorporate de individul copil sau adult.

Formarea conștiinței religioase comportă trecerea prin anumite stadii, intervale de timp în care chestiunile fundamentale ale omului sunt percepute și primesc rezolvări particulare. După unii autori, educația religioasă a copilului începe înainte de a se naște, prin

formarea unei maturități spirituale a părinților. Părinții poartă responsabilitatea pentru procrearea și aducerea copiilor pe lume. Copiii nu trebuie să suporte consecințele unor acte pe care ei nu le pot controla.

Evoluția vieții morale, sociale și religioase se va realiza în funcție de stadiile psihologice de vârstă, puse în evidență de numeroase studii de psihologie genetică. Acest adevăr este cunoscut de multă vreme, la el făcând referire și Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Corinteni: “când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil, dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului” (Corint. 13,11).

Copilăria - primii ani ai copilului se dovedesc a fi foarte importanți pentru dezvoltarea ulterioară pe un traiect religios. Copilul este foarte permisiv la credința în minuni, în supranatural, în mistere. Copilăria este faza în care individul este dispus să adere la o concepție deistă sau atee despre existență; ea presupune o dinamică aparte. Ca educatori, cultivăm ceea ce preexistă în suflet; pentru aceasta trebuie să-i cunoaștem specificul fiecărui copil și să-l formăm în funcție de el.

Obiectivele cadru ale educației religioase la această vârstă sunt: cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu și formarea virtuților creștine și cultivarea comportamentului moral – religios.

Valori ale moralei creștine: iubirea aproapelui (ceilalți copii); respectarea bătrânilor; bucuria de a face fapte bune; să nu minți, să nu furi (dorința de a fi cinstit); dorința de a fi modest; să învețe să fie generos; să nu urască; să învețe să ceară iertare când greșesc; să fie optimiști și să aibă încredere în sine și în alții.

Descrierea etapelor formării conștiinței religioase are numeroase incidențe didactice. Ea ne ajută să identificăm și să delimităm tipurile de argumente care se pretează în anumite momente ale catehizării și educației religioase. Trecerea de la o etapă la alta nu se face fără o anumită criză; este posibil ca la un moment dat copilul sau tânărul să respingă un element al manifestării religioase.

Prin educația religioasă se asigură un sens al vieții credincioșilor, o direcție și un mod de a exista. Idealul educației religioase nu poate fi decât un ideal integralist; el constă în a cultiva toate forțele de care dispune omul. Formarea caracterului și a personalității desăvârșite reprezintă idealul prioritar al educației religioase. Spre acest ideal se ajunge prin cunoașterea și interiorizarea unor valori morale, estetice și intelectuale.

Bibliografie:

Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1982
Cucoș, Constantin, Educația religioasă conținut și forme de realizare, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 1996
Popescu, Ion pr. Lector univ. dr., Metodica predării religiei, Pitești, 1997
Alexandru, Gheorghe & colectivul, Metodica predării religiei, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 2000.

Formal Letters

Profesor, Pelea Maria – Magdalena
Liceul de Informatică "Stefan Odobleja", Craiova, Dolj

A business letter is a letter written in formal language, usually used when writing from one business organization to another, or for correspondence between such organizations and their customers, clients and other external parties.

A formal style of writing is usually adopted for professional correspondence that includes business letters, comprising: letters of application, letters of complaint, letters of agreement, letters of acceptance, letters of appreciation, letters of resignation, letters of invitation, etc.

Business letters generally conform to one of four indentation formats: Block, Semi-Block, Modified Block, and Modified Semi-Block. "Semi-" means that the first lines of paragraphs are indented; "Modified" means that the sender's address, date, and closing are significantly indented. In a Block format letter, all text is aligned to the left margin, paragraphs are not indented, parts and paragraphs are separated by double or triple spacing.

In a Semi-Block format letter, all text is aligned to the left margin, paragraphs are indented.

In a Modified Block format letter, all text is aligned to the left margin, except for the author's address, date, and closing; and paragraphs are not indented. The author's address, date, and closing are usually indented three inches from the left margin, but can be set anywhere to the right of the middle of the page, as long as all three elements are indented to the same position.

In a Modified Semi-Block format letter, all text is aligned to the left margin, except for the author's address, date, and closing; and paragraphs are indented. The author's address, date, and closing are usually indented.

You should follow the following steps when writing a business letter:

1. The superscription – The sender's address (number of the house, name of the street, town, area/county, country), followed by the date written in full.

Put the date on which the letter was written in the format Month Day Year (e.g. August 30, 2003).

Skip a line between the date and the inside address (some people skip 3 or 4 lines after the date).

e.g.: *4, Oxford St., London June 5, 2009*

The recipient's address on the top left corner. When you do not know the name of the recipient, you should include their title in the address on the top left corner.

e.g.: *The Manager, The Grand Hotel, 15, Casper Road, Sydney, Australia*

When the name of the recipient is known, their name and title should be included in the address on the top left corner.

e.g.: *Tim Smith, Personal Manager, The Savoy Hotel, 14 Jasmine Street, London*

2. The salutations/greetings – marking the margin of the paper, which has to be equal on either side.

The opening should begin at the left side of the page, not the middle or up against the right side of the sheet.

Sometimes, if you don't know the recipient's name, you can write "To Whom It May Concern".

e. g.: *Dear Sir,/Sirs, or Dear Madam,/Madams,*

Dear Mr. Smith,/Dear Mrs. Jones,

Dear Editor-in-Chief,

Dear Personnel Director,

3. Paragraph 1 – reference to a previous letter/document or reason/purpose for writing.

Summarize your intentions and be sure to write clearly so that the reader will understand you.

Put all the information that the reader will want to know at the beginning of the letter, before you even begin to write the body.

e.g. *Thank you for your letter of March 25th*

I am writing to express my concern /disappointment / alarm at hearing ...

I am writing to complain about ...

I am writing to you on behalf of...

I am writing with reference to the article you published (in last month's issue).

4. Paragraph 2, 3 – development

Most business letters should be no more than two pages long, but casual letters can be as long or as short as you want them to be. No matter who the recipient is, try not to ramble. Keep each paragraph engaging.

5. Final paragraph – closing remarks

e.g.: *I sincerely hope that you will be able to help me in this matter.*

Please respond at your earliest convenience.

If you require more information...

Thank you for taking this into consideration.

Feel free to contact me by phone or email.

I appreciate any feedback you may have.

The closing can be aligned on the left or the right side of the page.

the signature will be written in full name, preceded by :

Yours faithfully, when you do not know the name of the recipient, or

Yours sincerely, when you know the name of the recipient.

6. Enclosure - if letter contains other document other than the letter itself your letter will include the word "Enclosure." If there is more than one you would type, "Enclosures (#)" with the # being the number of other documents enclosed that doesn't include the letter itself.

7. Address your envelope - your address should be written on the front of the envelope in the upper left hand corner or on the back. The recipient's address must be on the front of the envelope, right in the middle. Fold your letter in any way you would like, but just be sure that it will fit into the envelope.

When writing a business letter one should take into consideration the appropriate style, meaning:

Avoid using colloquial words/expressions,

Avoid contractions (write out full words - *cannot*, *will not*, etc.),

Avoid using abbreviated words (use full versions - like *photograph*, *television*, etc.),

Avoid imperative voice (use *Please refer to.....*),

Longer and more complex sentences are preferred (short simple sentences reflects poorly on the writer).

Bibliography:

1. Benn, C., Dummett, P. – *A First Course in Business English*, Macmillan Heinemann, 1992

2. Trappe, T., Tullis, G. – *Intelligent Business*, Pearson Education Limited, 2005

Learn English Through Games and Activities

Profesor, Pelea Maria – Magdalena

Liceul de Informatică "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj

The teacher should create a good learning atmosphere and method in order to guide the students to learn more and meaningful. To accomplish this, the teacher must create different and attractive methods for the class. Games and activities can help and encourage many students to sustain their interest.

Games are usually regarded as mere amusement, when in fact, they can also constitute a highly effective educational tool as well. The point of all the games and fun activities is to let students think hard about their learning and to use the insights they gain to help them to become more effective learners.

There are many different ways to learn English through games. A variety of wonderful games have been developed to help people to learn the English language. There are various games that focus on reading, on vocabulary, on listening, etc. Teachers can design material that makes students more aware of the way in which the language is used or they can find computer games, online games, and even great board games that will help students to learn.

Many experienced textbook and methodology manuals writers have stated that games are not just time-filling activities but have a great educational value. The students can take part widely and open-mindedly in the whole process of teaching and learning through games and activities.

These are some examples of activities that can contribute to the students' ability to communicate in English, either spoken or in writing. The following are some of the exercises which I have used with my students and which have been accepted with great enthusiasm.

Unscramble the Words – the teacher writes a word on the board that has all the letters mixed up. Students have to unscramble the word. This is a team game.

Question Chain: The teacher asks the students to sit in a circle. He/she asks the student next to him/her a question and the student has to answer the question and then ask the student next to him/her the same question. Continue around the circle and then start a new question.

Word Chain: The students sit in a circle. The teacher says a word (or sentence) and then the next student repeats that word and adds a new word. The next student then says the 2 words and adds another. Continue until the list gets too long to remember.

Category Writing Game: The teacher divides the classroom into two or three groups. Each group chooses their "captain". The teacher writes on the board a word like "clothes" or "colors", etc. Each group has to tell their captain to write down as many words as they can which belong to that category. They have two minutes. Each group takes 1 point for each word.

Odd-One-Out: The teacher writes three or four words on the board. The students must circle the odd-one-out. I recommend using handouts for these exercise. Its much faster.

Chain Spelling: The teacher gives a word and asks a student to spell it, and then a second student should say a word beginning with the last letter of the word given. The game continues until someone makes a mistake. The last one remaining in the game is the winner.

Describing Appearances & Characteristics of People: Each student is given one sheet of paper. One student sits at the front of a room. He/she describes a person and the rest of the class draws the person being described. Once the student has finished describing that person then he/she reveals who it is and each student shows his/her drawing.

Crazy Story: The teacher asks the students to write a word on a piece of paper and tell them not to show anyone. This word should be a verb (or whatever you'd like to review). The teacher starts telling a story, then stops and chooses a student. That student will continue the story and must use his/her word. This student then chooses the next student to continue the story. After the story is over, the students then try to guess what words each student has written on his/her paper. The student who guesses the most words wins the game.

The Letter Game: this game will help your students familiarize with letters and words. The teacher gets a box of letters and one letter, which is in the middle will be in red. The students have to make as many different words as you can with the letters in the box. You have to use the "red" letter in every, single word.

Running Dictation: for this activity the teacher should break students up into groups of 3-4 and put one sentence on a piece of paper for each team. The leader from each team goes to the board and tries to remember their sentence and then dictates the sentence while the members of the team write it down. The first team to finish correctly gets a point.

Telephone: The teacher divides the class into groups of 6 or more, and arrange each group in a straight line or row and asks for a volunteer listener from each group. The teacher takes them outside of the classroom and give them a message and lets the students run to the first member of their group to whisper the message. Each member passes the message to their colleague. When the message reaches the end, the last person runs to the board and writes down the message.

Role Playing: this activity provides opportunity for students to assume roles of others and thus appreciate another point of view and provides the opportunity to practice the skills. A discussion must follow to process the experience.

Crossword Puzzles with Gap-Fill Clues: instead of presenting dictionary definitions as clues, use gap-fill sentences in context. Crossword puzzles are excellent to review vocabulary and even grammar.

Group Discussion: the students are divided into groups of 5 - 10 and given a real life or relevant subject matter to discuss. The discussion is carried out by the students on the basis of their own past experiences, attitudes and values.

English songs can also be used for a wide variety of learning and teaching activities. Songs develop a particular theme and can start discussions and debates. They are also great for teaching listening. One exercise is completing the blanks as students listen. Grammar can also be taught in many ways through songs.

Playing games and doing different activities in the classroom provides good practice in all the skills (listening, speaking, reading and writing). The use of games and activities in teaching a foreign language requires careful planning, design and execution.

Using fun games and activities to teach or consolidate grammar or vocabulary makes the students enjoy the subject because when they are feeling relaxed they are more likely to learn and maintain more information.

As students are competitive, they will work hard to win and thus they will be learning English as they practice communicating through the game.

Creating the games and activities can be used to maintain and control the overall atmosphere in the classroom and it comprises very little effort. You can either make up your own games and activities or adapt to your classroom those which you can find in specialized books or on the Internet.

You should keep in mind that in order for games and activities to be efficient you must choose suitable ones. The following aspects should be taken into account when choosing a game or an activity: the number of students, the proficiency level, the cultural context, the timing, the learning topic, and the classroom settings.

In conclusion, learning English through games and activities is one effective and interesting way that can be applied in any classrooms. Games and activities are used not only for fun, but more importantly, for the useful practice and review of language lessons.

Bibliography:

Toth, M - *Children's Games – MacMillan Heineman ELT Games Series*, MacMillan Heinemann, Great Britain, 1995

Underhill, A (ed) - *The Teacher Development Series*, Oxford: Heinemann ELT, 1997

Watcyn Jones (ed) - *Top Class Activities*, Penguin Books, 2001

Wright, A - *1000 pictures plus for Teachers to copy*, Longman, 1994

LE CONTE – outil didactique pour l'enseignement du français – Conception du cours optionnel: “LE FRANÇAIS PAR DES CONTES”

**Professeur, Păun Eugenia,
Lycée d'Informatique “Ștefan Odobleja”, Craiova, Dolj**

En maintes occasions, on a essayé de faire le point sur l'impérieuse nécessité de renforcer notre système éducatif en multipliant nos outils de travail.

Voilà pourquoi le Curriculum à la Décision de l'École nous offre la possibilité de concevoir de nouveaux curricula, des cours optionnels, pour répondre aux besoins de l'élève ou de l'établissement scolaire.

Pour qu'un cours optionnel soit profitable et pour qu'on aboutisse aux objectifs proposés, il faut respecter un ensemble de démarches :

À QUI ENSEIGNER ? Dans le choix du thème du cours optionnel, on doit avoir en vue l'âge et le niveau d'étude des élèves.

QUOI ENSEIGNER ?-CHOIX DES CONTENUS- Les contenus doivent être choisis de manière à plaire aux élèves, pour faciliter l'accès de l'élève à la matière que celui-ci doit comprendre et assimiler pour atteindre à une compétence linguistique et à une compétence de communication en français.

POURQUOI ENSEIGNER?-IDENTIFICATION DES OBJECTIFS- Le professeur doit enseigner la langue comme moyen de communication orale et écrite, c'est-à-dire, qu'il doit s'appliquer à rendre ses élèves capables de comprendre et de communiquer en français, dans des contextes socio-culturels spécifiques.

COMMENT ENSEIGNER?-ACTIVITÉS D'APRENTISSAGE- Enseigner le français langue étrangère, c'est apprendre aux élèves à communiquer en français oralement et par écrit. On a donc en vue toute une série d'activités d'apprentissage: la lecture, la conversation, l'exercice, le jeu didactique, la dramatisation, etc..

AVEC QUOI ENSEIGNER?-ANALYSE DES RESSOURCES- Le déroulement harmonieux et efficace de l'activité exige de la part de l'enseignant une étude pertinente des ressources: contenu de la leçon, possibilités intellectuelles des élèves, conditions matérielles.

EN QUELLE MESURE on a réalisé les objectifs proposés?-INSTRUMENTS D'ÉVALUATION- L'évaluation se justifie par la nécessité de vérifier la quantité et la qualité des connaissances acquises par les élèves. La classe de vérification doit se baser sur des méthodes diversifiées orales et écrites qui puissent mettre en évidence les succès et les lacunes des élèves. L'évaluation s'appuie de préférence sur la méthode des tests: tests de compréhension orale de la langue, de compréhension de la langue écrite, des tests de créativité etc. sur lesquels l'enseignant peut fonder ses observations et ses conclusions.

Dans le choix du cours optionnel « Le français par des contes », j'ai eu en vue l'âge des élèves et leur niveau d'étude.

Par ce cours optionnel je me suis proposé de créer la motivation des élèves pour le français par l'exploitation globale des contes.

Pourquoi par des contes ? Parce que, je trouve que, l'exploitation didactique des contes représente une voie plus accessible d'accéder à l'univers de l'enfant.

En tant qu'exercice d'apprentissage du français, l'exploitation des contes est une méthode attrayante et motivante, suscitant l'intérêt et la curiosité des enfants.

Ce cours se propose de sensibiliser les élèves au plaisir de la lecture, car, malgré l'extension de plus en plus grande que prennent la radio et la télévision, la lecture demeure tout de même le plus important moyen de culture, la principale occupation des loisirs de l'homme.

Ce cours se propose aussi d'initier les élèves à comprendre ce qu'ils lisent, à savoir lire des yeux, c'est-à-dire à porter toute leur attention sur le contenu du texte ; l'apprenant ne s'arrête pas surtout sur les difficultés de langue qu'il rencontre, pourvu qu'il comprenne la suite des événements. De cette manière, l'enrichissement lexical se produit sans qu'on se rend compte.

Par ce cours j'ai eu en vue l'enrichissement des connaissances lexicales et grammaticales de l'élève, de même que le développement de sa capacité de communiquer en français.

OBJECTIFS DE REFERENCE	CONTENUS	ACTIVITES D'APPRENTISSAGE	EVALUATION
Comprendre globalement le texte Dégager les idées essentielles Elucider les mots inconnus Repérer des champs lexicaux Identifier les personnages (positifs/négatifs) Découvrir le réel/l'irréel Trouver la liaison entre le monde du réel et le monde fantastique des contes Identifier les moments du récit Raconter une suite d'événements Faire le portrait d'un personnage Réaliser des rédactions	La belle au bois dormant, Cendrillon, Le petit chaperon rouge, Le chat botté, La Blanche Neige,	- écoutez la lecture et essayez de comprendre la suite des événements; - repérez les mots inconnus et cherchez-les dans le dictionnaire; - répondez aux questions - identifiez les personnages et précisez les caractéristiques de chaque personnage; - trouvez les éléments du fantastique; - dégagez les symboles du conte; - racontez le conte suivant les moments du récit;	- l'écoute sans texte ; - la lecture silencieuse ; - exercices de développement des champs lexicaux ; - dialogues ; - jeu de rôle ; - grilles thématiques de mots croisés ;

Être professeur de français langue étrangère

**Professeur, Păun Eugenia,
Lycée d'Informatique "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj**

Un professeur est quelqu'un qui a choisi de consacrer une partie de sa vie à la formation et à l'éducation des jeunes qui lui sont confiés. Sa mission est d'apporter à ces jeunes les possibilités de s'épanouir humainement, intellectuellement et socialement afin qu'ils puissent devenir des adultes aptes à construire leur avenir, et de futurs citoyens, conscients de leur responsabilités.

Il est un facilitateur d'apprentissage en attirant l'attention de l'apprenant sur sa manière d'apprendre et il est un animateur.

L'enseignant doit bien définir les objectifs d'un cours pour les raisons suivantes :

Les objectifs facilitent l'évaluation car s'ils ont été atteints cela prouve l'efficacité de l'enseignement.

Ils permettent de construire de meilleures actions d'apprentissage adaptées aux besoins et de mieux choisir ce qui peut permettre aux apprenants d'atteindre les objectifs visés.

Les objectifs généraux que chaque enseignant de FLE doit avoir :

développer les savoirs, savoir-faire et savoir-être des apprenants,

les inciter à mobiliser leurs connaissances, remédier à certains manques et besoins identifiés, inscrire le FLE dans un cadre actuel et vivant,

valoriser les différents types de supports (articles de presse, documents audiovisuels, essais, interviews écrites et orales, tableaux, statistiques, chansons, publicités, caricatures, romans, poésies, jeux, site web, BD...) comme autant de medias de la langue et de la culture francophones, développer le goût de la langue et de la culture orale et écrite.

Les interactions enseignant/apprenant :

Depuis l'apparition des nouvelles méthodologies, une des missions les plus importantes des enseignants est celle de réaliser des interactions avec les apprenants. Elles sont fondamentales car l'interactivité est le moteur de l'apprentissage en classe, à partir de supports variés par le déclenchement de prise de parole.

Ces interactions devront être organisées, gérées et évoluer par le professeur L'enseignant doit animer des interactions au sein de sa classe:

Verticales (enseignant > apprenants)

Horizontales (apprenants > apprenants)

Selon les dispositifs d'enseignements adoptés (groupe classe/ par paires/ petits groupes) On peut comparer l'enseignant de langue en un acteur, la scène est la classe et la pièce la formation. Les apprenants jouent aussi un rôle dans cette pièce. Pour bien réussir, l'enseignant doit respecter plusieurs règles ou conseils :

Enseigner, un jeu d'acteur,

Pour commencer, l'enseignement de la langue étrangère doit le faire avec le moins possible de recours à la langue maternelle. Il peut compter sur le jeu d'acteur pour expliquer une expression ou un mot, et de ce fait il pousse l'apprenant à comprendre naturellement. L'utilisation de synonymes et d'exemples peut aussi s'avérer très efficace. La tentation de la traduction est une erreur sur le long terme

Respecter la règle de trois,

La première fois il faut annoncer l'activité ou l'idée que nous allons expliquer afin d'attirer l'attention des apprenants et pour leur faire comprendre que nous allons entreprendre une nouvelle découverte. La deuxième fois, il faut en parler et l'expliquer avec l'aide d'exemple et de tous les outils dont on a besoin. La troisième fois, il faut dire que l'on a parlé de cela, comme une conclusion et un rappel.

Respecter la syntaxe de la communication orale et écrite,

Dans la communication orale il vaut mieux utiliser des phrases courtes, simples et indépendantes et éviter les phrases avec conjonction et avec pronom relatif qui sont plutôt du domaine de la communication écrite.

Gérer son regard, sa voix et sa posture;

Il est très important de conserver un contact visuel tout en promenant notre regard d'un apprenant à l'autre dans la classe. Il faut surtout avoir l'air naturel dans sa façon de s'exprimer.

Comme dans tous les apprentissages essentiels communs, les techniques pédagogiques de l'enseignant sont primordiales. Les attitudes, habiletés et connaissances nécessaires pour l'apprentissage autonome seront en grande partie stimulées chez les élèves par la manière dont les enseignants organisent leur classe et leur enseignement.

Il est important que les enseignants fassent usage de techniques, de stratégies et d'approches pédagogiques basées sur la collaboration entre élève et enseignant, dans le but d'encourager la participation, lorsqu'il s'agira de fixer des objectifs et également d'évaluer la démarche d'apprentissage.

Une approche pédagogique qui favorise la confiance en eux-mêmes des élèves et leur donne l'occasion de prendre la responsabilité de leur propre apprentissage sera également primordiale.

L'enseignant permet aux élèves non seulement d'acquérir une solide base de connaissances et d'expériences, mais les aide également à découvrir ce qu'elles signifient pour eux, en fonction de leurs propres besoins. Cette démarche mène à une expérience d'apprentissage plus valable pour les

élèves; ils sont motivés à prendre un contrôle plus étroit de leur apprentissage, parce que celui-ci est adapté à leurs besoins, à la fois comme individus et comme membres de la société.

Donc, le rôle de l'enseignant doit être celui d'un facilitateur plein de patience. Il doit montrer aux élèves comment apprendre de manière autonome, les encourager, leur faire part de ses commentaires et suggestions, et les soutenir dans leur effort. Ce rôle est crucial et permet d'offrir un environnement qui favorise l'apprentissage et motive les élèves.

Exerciții de stimulare a comunicării nonverbale

Institutor, Ciuca Daniela Magdalena
G.P.P.nr. 4 Campulung, Arges

Cultivarea aspectelor de comunicare non-verbală în relațiile interpersonale contribuie la activarea și stimularea activității sistemului limbic drept. După Gr. Jones, comunicarea umană este gestionată în proporție de 60-80% de canalul non-verbal și doar 20-40% de canalul verbal. De comunicarea non-verbală ține: paralimbajul (felul în care se spune ceva); modul de utilizare al spațiului pentru comunicare; limbajul corpului (mimică, gestică).

Sunt numeroase exerciții concepute pentru comunicarea non-verbală, dintre care amintim :

continuarea discuției de pe poziția interlocutorului (a celui alt sau a celorlalți cu care purtăm o discuție); se referă la transpunerea în situația celui cu care avem o discuție și argumentarea faptului că această poziție este cea mai bună soluție care s-ar putea adopta; acest fapt ne obligă să ne gândim la sentimentele, emoțiile, argumentele celui alt și să empatizăm cu el, fapt ce îmbunătățește comunicarea;

continuarea discuției fără utilizarea cuvintelor; ne putem exprima sentimentele prin intermediul mimicii, pantomimicii, a limbajului corpului în general; mesajul care se dorește a fi transmis va fi astfel transmis în manieră spontană, altfel decât prin cuvinte și eliminând funcția defensivă a cuvintelor;

continuarea tehnicii anterioare în care o persoană povestește o experiență importantă; interlocutorul este îndemnat să continue povestirea non-verbal; colocutorii trebuie în acest caz să stea față în față, să poată avea contacte directe, să conștientizeze rezistențele întâmpinate în comunicare, dificultatea de a fi sinceri, deschiși;

vizionarea unei emisiuni TV sau a unui film la care s-a întrerupt sonorul; persoana trebuie să își orienteze atenția spre limbajul nonverbal, semne, semnale exprimate de actori; ulterior se întrerupe recepția vizuală a acelei emisiuni (prin întoarcerea spatelui la TV) și se urmărește doar comunicarea sonoră, persoana fiind solicitată să își imagineze mimica, gestică personajelor pe care le aude vorbind. La sfârșit, este recomandabil ca filmul respectiv să fie revăzut, persoana putând compara observațiile făcute cu situația reală;

orientarea atenției spre ceea ce interlocutorul vrea să exprime dincolo de cuvinte; trebuie să se facă abstracție de ceea ce comunică verbal interlocutorul, și atenția să fie îndreptată spre ceea ce vrea să spună prin observarea privirii, a mișcării buzelor, mâinilor, a ritmului respirației, a posturii în general. Ne putem imagina că persoana din fața noastră ne vorbește într-o limbă pe care nu o înțelegem și facem efortul de a decoda mesajul din limbajul corpului, a mimicii etc.;

reformularea a ceea ce a vrut să spună interlocutorul; putem încerca să reluăm ideile, aprecierile celorlalți și să le reformulăm metaforic, să elaborăm cât mai multe analogii și în final să verificăm dacă interlocutorul este de acord că am înțeles ce a vrut să spună și am exprimat cât mai fidel opiniile lui;

sincronizarea cu interlocutorul; se realizează prin adoptarea aceleiași poziții a corpului, aceleiași ritm al respirației, aceleiași mimici și acelorași gesturi desfășurate simultan cu interlocutorul. Acest

exercițiu poate părea inițial ridicol; repetarea lui însă dă posibilitatea de a interioriza și interpreta mesajele interlocutorului la nivel inconștient.

Metoda PAPSA de stimulare a creativității. Metoda pleacă de la afirmația lui Osborn conform căreia momentul de elaborare sau apariție a unei idei trebuie separat de momentul evaluării ei (tendința de a evalua o idee simultan cu emiterea ei fiind unul din factorii cei mai nocivi pentru imaginație). Metoda PAPSA afirmă existența a cinci etape într-un demers creativ complet: percepție, analiză, producție, selecție și aplicație. Fiecare fază respectă alternanța divergență-convergență și implică tehnici creative specifice.

Faza de *percepție* presupune a percepe mai bine oportunitățile în situații aparent liniștite; a simți problema în totalitate, cu ingenuitate. În acest scop oamenii trebuie învățați să asculte cu adevărat – lucru cu care ei nu sunt obișnuiți. Sunt propuse mai multe căi sau direcții de regăsire a ingenuității percepției:

deblocarea canalelor senzoriale: folosirea din plin a celor cinci simțuri;

înlăturarea capcanelor întinse de cuvinte; interpretarea cuvintelor trebuie să se facă în funcție de mediu (context) și de hărțile mentale ale interlocutorului;

descoperirea plăcerii de a-l asculta pe altul;

a învăța să ajuti eficient: să nu complici lucrurile atunci când se pot soluționa foarte simplu; a ajuta nu înseamnă a salva;

Faza de analiză se referă la analiza cât mai profundă a problemei, la explorarea câmpului problemei pe căi diferite, pentru a i se putea descoperi structura, pentru a putea fi corect identificată; se abordează de obicei aspectul cel mai vizibil al problemei, care nu este însă întotdeauna și cel mai important. Analiza creativă se face în două momente: o fază divergentă (problema este explorată sistematic, dar liber; sunt strânse date, dar acestea nu sunt clasificate sau judecate) și o fază convergentă (în care materialul strâns este triat, clasificat, organizat, pentru stabilirea unei adevărate radiografii a problemei; se evidențiază astfel punctele prioritare de acțiune). La sfârșitul etapei de analiză, se conturează: structurarea problemei în subprobleme; direcții de cercetare prioritare; criteriile de succes specifice.

Faza de *producție*. Etapa producției de idei rămâne esențială, importantă fiind găsirea de soluții pertinente. Sunt generate rapid zeci și zeci de idei originale (de la cele mai trăsnete, fără sens, până la cele mai realiste), fără nici o cenzură. În faza divergentă se produc cât mai multe idei, iar în faza convergentă aceste idei sunt clasificate, regrupate, fără însă a fi eliminate unele dintre ele sau a le fi atribuite note pentru originalitate.

În faza de *selecție*, dintre ideile propuse sunt alese cele care corespund cel mai bine obiectivelor fixate. În acest scop, ideile sunt selecționate pornind de la criterii raționale, dar puse într-o situație prospectivă. După acceptarea binevoitoare a ideilor, acestea sunt supuse unui proces succesiv de filtrare, în urma căruia sunt reținute ideile cu cel mai înalt grad de eficiență și cele mai originale.

În faza de *aplicare*, ideile sunt puse în practică și vândute eficient partenerilor interni sau externi; pentru aceasta trebuie găsite mijloacele adecvate în scopul evitării respingerii automate a noului. Cel care vrea să vândă idei are mai multe obstacole de care trebuie să fie conștient: forța obișnuinței sau greutatea rutinei; neîncrederea în non-experti și în experții altor discipline; înțelegerea proastă (intenționat sau nu) a ideii propuse; un examen foarte rapid și o judecată prematură; confuzia între spiritul critic și spiritul de a critica; plăcerea de a găsi sistematic ceea ce nu va merge; exagerarea riscului; apărarea teritoriilor și a avantajelor; invidia („această idee ar fi trebuit să o găsesc eu”); lipsa de încredere în sine sau în idee. Existența acestor obstacole nu trebuie însă să descurajeze, ci dimpotrivă, să mobilizeze, având în vedere faptul că orice obstacol utilizat creativ este o resursă potențială, orice rezistență fiind o sursă de energie atunci când se inversează direcția. Reușita acestei ultime faze, de aplicare, depinde de considerarea a două dimensiuni: dimensiunea rațională și dimensiunea relațională. Dimensiunea *rațională* se referă la faptul că descrierea ideii, a soluției trebuie realizată cu maximum de detalii. Urmează o perioadă de ajustare care constă în a exprima ideea în limbajul celor cărora aceasta este reprezentată

(beneficiarilor). Dimensiunea *relațională* este necesară pentru pregătirea terenului, prin realizarea unui adevărat „studiu de piață” calitativ asupra interlocutorului, analizând sistemul de valori și nevoi al acestuia, determinând canalele de comunicare deschise și pe cele care par definitiv închise. În faza de prezentare a ideii, este necesară sincronizarea pe aceeași lungime de undă cu interlocutorul.

Principii și metode generale de stimulare a creativității

Institutor, Ciuca Daniela Magdalena
G.P.P.nr. 4 Campulung, Arges

Cele mai cunoscute metode de stimulare a creativității sunt reprezentate de brainstorming și sinectica.

Brainstormingul (“furtuna de idei”) este o tehnică propusă de americanul Alex Osborne, președintele agenției de publicitate new-yorkeze B.B.D.O. Osborne s-a folosit în crearea acestei tehnici de principiile *logicii asociative*, principii preconizate de psihanaliști și suprarealiști. Sigmund Freud a arătat că nici o asociere nu este întâmplătoare. Libera asociere este unul dintre mecanismele cele mai simple ale invenției. Ea nu ia naștere decât dacă reușim să ne eliberăm spiritul de condiționările educative, de cenzurile conștiente.

Osborne a constatat că, în cadrul reuniunilor pentru căutarea de idei, mare parte din timp și energie se pierdea în critica distructivă a ideilor altora. Soluția inovatoare pe care Osborne a propus-o a constat în separarea procesului creativ în două părți: una în care ideile sunt emise și a doua în care aceste idei sunt criticate (analizate).

Prima etapă, de generare a ideilor, presupune respectarea a patru reguli obligatorii:

1. Este interzis să interzici. Evaluarea negativă și pozitivă a ideilor este interzisă. Autocenzura este suprimată;
2. Ideile cele mai bizare sunt primite cu entuziasm;
3. Cantitatea este privilegiată în raport cu calitatea;
4. Asocierea de idei va fi practică sistematic și fără limite: fiecare propunere a cuiva este o locomotivă la care toți ceilalți pot atașa vagoanele lor.

În această primă parte sunt incluse șase sau șapte persoane informate în prealabil despre tema cercetată; discuțiile se desfășoară într-o ambianță de exuberanță și bună dispoziție, într-un interval de cel mult o oră.

În a doua parte, grupul se reduce la acele persoane direct implicate în problemă și constă într-un examen metodologic și riguros al listei generate în etapa anterioară (de regulă, este vorba de 50-100 de idei generate). Ideile sunt triate, fiind reținute cele mai pertinente și pe cele mai originale, pentru o dezvoltare și aprofundare ulterioară.

Tehnica brainstormingului are însă și o serie de *limite*. Aplicarea celor patru reguli din faza de generare a ideilor este dificilă. Eliberarea și descătușarea liberă a imaginației nu se obțin printr-o simplă decizie voluntară. Abținerea de la orice judecată a ideilor celorlalți, ascultarea celui alt cu deschidere (pentru a trece de la jocul individual la cel în echipă) este o atitudine dificil de integrat în cultura contemporană, dominată de un spirit critic și valorile individualismului. La fel și gândirea bizară și ideile ciudate. Iar a doua parte a procesului este ușor să se transforme într-o furtună de critici. Aparenta ușurință a tehnicii este greșită; sunt necesare persoane care, pe lângă flexibilitate și fluiditatea naturală, trebuie să aibă experiența unor practici colective a logicilor inventării.

Având la bază aceleași reguli, au fost realizate și o serie de *tehnici derivate ale brainstormingului*, cum ar fi:

- tehnica *Little a lui Gordon*, în care nimeni nu cunoaște natura exactă a problemei în discuție; grupul se întâlnește de mai multe ori și ședința durează mai mult;
- tehnica *"ochiului proaspăt"*, caz în care participanții au puțină experiență, pentru a fi eliminată rutina;
- tehnica *"cercetării organizate"*, în care problema este divizată și analizată fiecare parte pe rând.

Metoda sinecticii (propusă de Gordon și Prince) se folosește de *logicile analogice*, care se bazează pe raportarea unei realități noi la o realitate deja cunoscută ("a privi lucrurile familiare ca și cum ar fi străine"). Cuvântul "sinectică" a luat ființă din rădăcini grecești ce semnifică "a pune în ansamblu (împreună) lucruri eterogene".

Metoda sinecticii distinge patru tipuri de analogii:

- a) analogia directă: înlocuiește obiectul problematic cu un obiect analogic;
- b) analogia simbolică: înlocuiește obiectul cu o imagine; de exemplu: laptele cu puritatea candidă;
- c) analogia funcțională: se bazează pe relația dintre două obiecte – A este pentru B ceea ce X este pentru Y ; de exemplu, un bun șef este pentru colaboratorul său ca soarele pentru plantă;
- d) analogia fantastică: se substituie magia realului; se transpune problema într-un univers feeric unde totul este posibil, inclusiv absurdul;
- e) analogia personală: subiectul se pune în locul obiectului.

Pe lângă logicile asociative și analogice, *logicile combinatorii (matriceale)* joacă un rol important în creație. *Concasajul* este metoda prin care problema este divizată în elementele sale componente. Fiecare componentă este mărită, micșorată, înlocuită, supusă la numeroase întrebări, în final recompunând ansamblul și verificând noutatea și utilitatea acestuia. Se îmbină diferite astfel tehnici, procedee, cunoștințe. Metoda matriceală a fost folosită de pildă de Leontieff în derivarea tabloul de clasare a elementelor chimice; în analiza morfologică a lui Fritz Zwicky etc.

Un rol important în creație este jucat și de *logicile bazate pe vise*. Numeroși inventatori și operatori (de exemplu, chimistul Kekule, Alfred Hitchcock, matematicianul Poincare) dau mărturie de puterea viselor, în particular în etapa finală a descoperirilor.

Elvețianul Robert Desoilles, psihanalist dizident, a pus bazele unei metode numite "Vis-Trezit-Dirijat", observând că în timpul somnului inhibarea centrilor corticali duce la dispariția momentană a legăturilor temporare, care condiționează gândirea logică și modurile de exprimare convenționale, și permite accesul direct la inconștient - care să dezvăluie, exprimându-se prin mijloace arhaice, nelogice, prin analogii mai mult sau mai puțin clare.

Alte metode de stimulare a creativității sunt reprezentate de:

- *Tehnica Phillips 66* (dezvoltată de Phillips Donald): se bazează pe divizarea unui grup de aproximativ 30 de persoane în grupuri de câte 6 pe principiul eterogenității (pot fi între 4-6 persoane). După elaborarea de idei, timp de șase minute, în cadrul fiecărui grup, acestea vor fi expuse de un reprezentant din partea fiecărui grup într-o reuniune generală ce va dura două ore. Această tehnică se utilizează atunci când sunt necesare mai multe puncte de vedere asupra situației, când sunt necesare ierarhizări, enumerări și nu sunt stabilite criterii precise ;
- *Reuniunea Panel* : se organizează ca un dialog permanent între două grupuri de persoane (juriul și auditoriul). Juriul format din 5-7 experți propune soluții și le argumentează, iar auditoriul pune întrebări, cenzurând și evaluând propunerile juriului;
- *Tehnica Delphi* : constă, în esență, în interogarea unui număr mare de experți și specialiști (oameni de știință, politicieni, ziariști) referitor la evenimentele (de natură tehnică, economică, socială, culturală) ce s-ar putea produce într-o anumită perioadă de timp. Informațiile furnizate de anchetă sunt testate și în final se obține o imagine, o previziune asupra viitorului;
- *Brainwriting-ul*: fiecărui participant (un grup de 6-12 persoane, așezate la o masă rotundă) i se cere să exprime în scris trei idei în aproximativ 5-15 minute și să lase hârtia să circule la persoana

de lângă el. Întotdeauna hârtiile vor circula în același sens și se vor trece pe ele cele mai bune ultime trei idei citite sau gândite. Când toți membrii au completat fiecare foaie de hârtie, se citesc ultimele idei considerate a fi cele mai bune și se discută în cadrul grupului.

- *Experimentul și simularea*: dezvoltate și datorită capacităților de calcul electronic și a tehnicilor de modelare, aceste tehnici devin tot mai mult un ajutor de nădejde al metodelor și tehnicilor de stimulare a creativității.

Religia , componentă a identității naționale în marea familie europeană

**Profesor, Tudor Mirela,
Liceul de Informatică “Stefan Odobleja”, Craiova**

O cultura europeană nu se poate manifesta în totalitate fără sentimentul religios care dă autenticitate și valoare. Religia ca și arta, filosofia sau istoria, este o atitudine în fața lumii și a vieții. Această atitudine a umanității, a marcat timpul și a dat o anumită specificitate fiecărui teritoriu al planetei. Indiferent de domeniul supus discuției, religia are locul său bine stabilit întrucât, în lume, ea regularizează raportul dintre om și misterul vieții, al morții. Statele europene au ținut cont în Constituțiile lor de această realitate în complexitatea ei.

Nici o țară nu își poate permite să negligeze importanța Bisericilor și echilibrul pe care îl poate aduce viața religioasă într-o societate, de orice tip ar fi ea. Bisericile au, în Uniunea Europeană în ansamblul ei, și în fiecare țară în parte, o importanță cu totul particulară, deoarece ele reprezintă nucleul primordial al culturii europene. O Europă care trebuie să ia în considerare tradițiile constituționale comune, tradițiile și fenomenele culturale din Statele membre, identitatea lor națională, la fel ca și principiul de subsidiaritate, trebuie să respecte și să protejeze echilibrul relațiilor dintre Biserică și Stat.

Religia reprezintă legătura liberă și conștientă a omului cu ființa superioară - Dumnezeu. În acest sens comunicarea nu numai că este cerută, dar se impune ca fundament în susținerea sentimentului religios atât în relația dintre om și Dumnezeu cât și în cea dintre semenii. Mai mult, religia își poate pune amprenta asupra culturii și prin modelarea instrumentelor statului, având potențialul de a promova cauze politice cel puțin în ceea ce privește menținerea ordinii și posibilitatea de a-i predispune pe oameni să manifeste reținere și control. În acest sens, Mircea Eliade spunea: “Sacru este un element în structura conștiinței și nu un stadiu în istoria acestei conștiințe. La nivelurile cele mai arhaice ale culturii, a trăi ca ființă umană este în sine un act religios, căci alimentația, viața sexuală și munca au o valoare sacramentală. Altfel spus, a fi sau mai degrabă a deveni om înseamnă a fi religios”.

Europa nu este numai un spațiu natural, ci și un loc real și simbolic al istoriei popoarelor și națiunilor. Construcția sociologică a Europei depinde de actorii colectivi ce se manifestă în acest spațiu și astfel unificarea europeană prezintă incidente din ce în ce mai importante în legătură cu poziția Bisericilor.

În această parte a lumii, numărul religiilor este inferior numărului Statelor, iar frontierele lor nu coincid. Europa de Nord are o dominantă protestantă, Europa Meridională are o dominantă catolică, iar cea de Est are o dominantă ortodoxă. În toate aceste zone există o realitate care este foarte evidentă: religiile nu pot să se dezintereseze de Europa, precum Europa nu se poate dezinteresa de ele.

Religia constituie parte integrantă și definitorie a culturii europene. Fără cunoștințele oferite de acest domeniu, nu putem înțelege istoria și cultura acestui continent și nu putem prețui catedralele, mănăstirile, bisericile, operele de artă vizuală și muzicală în marea lor majoritate inspirate de

credința religioasă. Nu putem înlocui niciodată valorile constante ale Religiei cu modele efemere ale umanismului autosuficient și antireligios.

Europa trebuie să susțină și să aprecieze valorile pe care le poate aduce în comuniune fiecare Stat și națiune, dar și să respecte și să protejeze poziția pe care o ocupă instituțiile cu caracter religios în acele țări. Bisericele intră în contact cu Uniunea Europeană în foarte multe și diferite domenii și astfel Europa este obligată să țină cont de Biserici, iar Bisericele nu pot să ignore, la rândul lor, orientarea socio-politică ce se construiește în această perioadă.

Religia este astfel integrată în ansamblul culturii, ansamblu care, la rândul lui, se răsfrânge și se manifestă prin valorile religioase. În nucleul fiecărei culturi se află valorile și credințele religioase, ce interferează cu valorile estetice, morale și politice. Religia reprezintă parte integrantă a procesului de reflectare, capabilă să dea răspunsuri provocărilor începutului de mileniu. Ca entitate spirituală este personificată de către Biserică, la nivel organizațional. Astfel, puterea decizională și persuasivă a ei reprezintă un pilon important pentru coordonarea optimă a Uniunii Europene.

Uniunea Europeană încurajează prin principiul „unității în diversitate” păstrarea identității naționale, a tradițiilor locale și a valorilor formate de-a lungul secolelor. Astfel, anul 2008 a fost proclamat, în cadrul instituțiilor europene, anul dialogului inter-cultural. În acest context, precizăm că, fără excepție, cultul religios și morala socială religioasă au marcat cultura tuturor popoarelor europene.

Religiile europene predominante sunt cea catolică și cea ortodoxă. Cele două biserici își găsesc rolul fundamental în implicația socială la nivel european. Diversitatea etnică și culturală a popoarelor europene determină unificarea ideologică a celor două biserici. Retrăirea valorilor din primele secole creștine în toate domeniile, ne-ar putea apropia de ceea ce am numi o Europă cultural comună, numai în sensul de acceptare a realităților din toate țările europene.

Din punct de vedere creștin, cerința este de a-l face conștient pe fiecare, și nu de a impune, de a dăru, și nu de a lua, de a uni, de a găsi punctele comune, și nu de a despărți. Pentru a răspunde la provocările multiple ale Uniunii Europene în procesul de integrare și post-integrare, trebuie asumată responsabilitatea interculturală și interconfesională în cadrul familiei europene.

Religia nu trebuie privită drept impediment pentru dezvoltarea proiectului european, ci drept sursa de cultură și unificare a unei diversități europene. Unitatea și înțelegerea pe toate planurile își poate atinge scopul prin relația dintre om și Dumnezeu. “Dobândește duh pașnic și mii de oameni se vor mântui în jurul tău” spunea Sfântul Serafim de Sarov. Atât timp cât adevărurile sociale, politice nu converg cu cele religioase e greu să gândești la un întreg perfect funcțional. Nu poți să construiești ceva durabil fără să ai o bază comună și religia poate fi această bază.

Bibliografie:

1. Carp, Radu, *Un suflet pentru Europa; dimensiunea religioasă a unui proiect politic*, Editura Fundația Anastasia, București, 2005
2. Tănase, Alexandru, *Cultură și religie*, Editura Politică, București, 1973
3. Eliade, Mircea, *Istoria credințelor și a ideilor religioase*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2000

Importanța și rolul educației religioase

**Profesor, Tudor Mirela,
Liceul de Informatică “Ștefan Odobleja”, Craiova**

Educația este un proces evolutiv și complex desfășurat pe parcursul mai multor etape și vizând o anume finalitate, care are în vedere formarea și dezvoltarea însușirilor intelectuale, morale și fizice ale copiilor și ale tineretului, ale oamenilor și ale societății. De-a lungul secolelor, educația a fost strâns legată de religie. În Antichitate, în Orient, școlile funcționau în general pe lângă temple. În Occident, mănăstirile erau centre de cultură pe lângă care funcționau școli, atât pentru viitorii clerici, cât și pentru laici. În țara noastră încă din secolul al XI-lea existau școli pentru pregătirea preoților pe lângă mănăstiri și centre episcopale, cu predare în limba latină, greacă și slavă.

Despre sensul și importanța educației religioase, vorbește și filosoful culturii și esteticianul Tudor Vianu care, scriind despre interacțiunea valorilor preciza că, dacă toate celelalte domenii au o valoare integrativă, religia se constituie ca o valoare ce dă sens integrator celorlalte direcții ale cunoașterii. Prin educația religioasă trebuie să realizăm, de fapt, o reală cultivare a spiritului. Ea ne ajută să construim un sistem de valori spirituale, etice, estetice, racordate la personalitatea fiecăruia dintre noi și materializarea în comportamente integratoare în viața comunității din care facem parte și a societății în ansamblu.

În aspirația noastră către perfecțiune, ne raportăm la ființa divină, la Dumnezeu, pentru că El este singurul model formativ existențial. În cultivarea sufletului educația religioasă nu este unilaterală; ea apelează și, chiar mai mult, își găsește unele premise care o fortifică în educația civică, estetică, morală.

Cercetările în domeniul psihologiei copilului ne arată că educația moral-religioasă este posibilă de la cea mai fragedă vârstă. Dacă educația morală reprezintă acea latură a procesului de pregătire a copilului pentru viața care are în vedere cunoașterea, înțelegerea și practicarea binelui în viața socială și adaptarea la viața comunității, educația religioasă trebuie privită într-o strânsă legătură cu educația morală acordându-i fundament divin. Educația moral-religioasă trebuie să înceapă încă din primii ani de viață în familie. Apoi se continuă potrivit nivelului de înțelegere a copilului pentru a se forma în sufletul acestuia impresii, deprinderi de conduită și sentimente cu ajutorul cărora să devină o adevărată persoană deschisă comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii.

Religia este baza vieții sociale, deoarece ea este principiul constitutiv al familiei și al statului, dă naștere și avânt culturii; literatura, artele și științele au luat naștere din religie și sub ocrotirea ei. De asemenea, religia apropie pe oameni unii de alții și cimentează solidaritatea socială. Nu poți constrânge sufletul să învețe ceea ce este etic, religios - el trebuie să aibă această afinitate spre ceea ce este pur. Omul reprezintă cea mai frumoasă realizare din creație, de care însuși Dumnezeu este mândru. Sufletul este esența personalității, îl reprezintă pe om.

Educația este posibilă în toate perioadele vieții omenești, de asemenea educația religioasă este posibilă în vârsta copilăriei deoarece însuși sufletul copilului are în interiorul său cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi întărit ca o cetate; simțurile sunt porțile acestei cetăți sau întăriturile lui. Se poate spune că sufletul cel mai propice pentru educație este sufletul curat al copilului. Educația religioasă creștină este posibilă numai dacă Hristos însuși este primit în sufletul omului și dacă acest suflet lucrează împreună cu Hristos la desăvârșirea sa.

Educația religioasă și catehizarea presupun o introducere a subiectului în marile mistere, facilitând întâlnirea și înțelegerea religiei și tradiției creștine. Experiența religioasă îl face pe om să înțeleagă și să acționeze mai bine, îl invită la reflexie, îl luminează interior. Ea are drept obiectiv cultivarea și dezvoltarea religiozității la individul copil sau adult. Esența religiei constă în fenomenul de credință. Religiozitatea este o stare psihică derivată din credința într-un principiu suprem, etern și imuabil. Educația religioasă creștină, de pildă, are ca proiect formarea și desăvârșirea profilului moral-religios, întruparea la nivelul uman a unor virtuți, într-un fel "îndumnezeirea" omului, în măsura "coborârii" acestui atribut la dimensiunea și condiția umanului.

Din încercările de a surprinde specificul educației religioase, se pot extrage următoarele trăsături ale educației religioase:

- doar omul poate fi educat în perspectivă religioasă; această latură formativă, ca și educația în general, nu poate fi apanajul lumii subumane;

- educația religioasă presupune, în afară de om, prezența dimensiunii transcendente, a unui factor informat mai presus de om și de lume;
- educația religioasă nu se realizează de la sine, instantaneu, ci presupune o intervenție exterioară conștientă, o serie de tactici procedurale și metodologice, deliberate, dimensionate de factorii care înfăptuiesc o atare educație;
- intenționalitatea acestei laturi a educației este imprimată și de prezența unui scop, a unui proiect al devenirii personalității umane în perspectiva unei valori ce merită să fie încorporate de individul copil sau adult.

Formarea conștiinței religioase comportă trecerea prin anumite stadii, intervale de timp în care chestiunile fundamentale ale omului sunt percepute și primesc rezolvări particulare. După unii autori, educația religioasă a copilului începe înainte de a se naște, prin formarea unei maturități spirituale a părinților. Părinții poartă responsabilitatea pentru procrearea și aducerea copiilor pe lume. Copiii nu trebuie să suporte consecințele unor acte pe care ei nu le pot controla.

Evoluția vieții morale, sociale și religioase se va realiza în funcție de stadiile psihologice de vârstă, puse în evidență de numeroase studii de psihologie genetică. Acest adevăr este cunoscut de multă vreme, la el făcând referire și Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Corinteni: “când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil, dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului” (Corint. 13,11).

Copilăria - primii ani ai copilului se dovedesc a fi foarte importanți pentru dezvoltarea ulterioară pe un traiect religios. Copilul este foarte permisiv la credința în minuni, în supranatural, în mistere. Copilăria este faza în care individul este dispus să adere la o concepție deistă sau atee despre existență; ea presupune o dinamică aparte. Ca educatori, cultivăm ceea ce preexistă în suflet; pentru aceasta trebuie să-i cunoaștem specificul fiecărui copil și să-l formăm în funcție de el.

Obiectivele cadru ale educației religioase la această vârstă sunt: cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu și formarea virtuților creștine și cultivarea comportamentului moral – religios.

Valori ale moralei creștine: iubirea aproapelui (ceilalți copii); respectarea bătrânilor; bucuria de a face fapte bune; să nu minți, să nu furi (dorința de a fi cinstit); dorința de a fi modest; să învețe să fie generos; să nu urască; să învețe să ceară iertare când greșesc; să fie optimiști și să aibă încredere în sine și în alții.

Descrierea etapelor formării conștiinței religioase are numeroase incidente didactice. Ea ne ajută să identificăm și să delimităm tipurile de argumente care se pretează în anumite momente ale catehizării și educației religioase. Trecerea de la o etapă la alta nu se face fără o anumită criză; este posibil ca la un moment dat copilul sau tânărul să respingă un element al manifestării religioase.

Prin educația religioasă se asigură un sens al vieții credincioșilor, o direcție și un mod de a exista. Idealul educației religioase nu poate fi decât un ideal integralist; el constă în a cultiva toate forțele de care dispune omul. Formarea caracterului și a personalității desăvârșite reprezintă idealul prioritar al educației religioase. Spre acest ideal se ajunge prin cunoașterea și interiorizarea unor valori morale, estetice și intelectuale.

Bibliografie:

- Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1982
Cucoș, Constantin, *Educația religioasă conținut și forme de realizare*, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 1996
Popescu, Ion pr. Lector univ. dr., *Metodica predării religiei*, Pitești, 1997

Impozitele

**Profesor, Caramavrov Maria Daniela
Liceul Tudor Arghezi, Craiova, Dolj**

Impozitele reprezintă o formă de prelevare a unei părți din veniturile și/sau averea persoanelor fizice și juridice la dispoziția statului în vederea acoperirii cheltuielilor publice. Aceasta prelevare se face în mod obligatoriu, cu titlu nerambursabil și fără contraprestatie directă din partea statului. Caracterul obligatoriu al impozitelor trebuie înțeles în sensul că plata acestora către stat este o sarcină impusă tuturor persoanelor fizice și/sau juridice care realizează venit dintr-o anumită sursă sau posedă un anumit gen de avere pentru care, conform legii, datorează impozit. Sarcina achitării impozitului pe venit revine tuturor persoanelor fizice și/sau juridice care realizează venit dintr-o anumită sursă prevăzută de lege.

Rolul impozitelor de stat se manifestă pe plan financiar, economic și social, cel mai important fiind rolul impozitelor care se manifestă pe plan financiar, deoarece acesta constituie mijlocul principal de procurare a resurselor financiare necesare pentru acoperirea cheltuielilor publice. Pe plan social, rolul impozitelor se concretizează în faptul că prin intermediul lor, statul procedează la redistribuirea unei părți importante din produsul intern brut între grupuri sociale și indivizi, între persoanele fizice și cele juridice.

Elementele impozitului:

Pentru ca prin impozite să se poată realiza obiectivele financiare, economice și sociale urmărite de către stat la introducerea lor, este necesar ca reglementările fiscale să fie cunoscute și respectate atât de organele fiscale, cât și de contribuabili.

Printre elementele impozitului se numără: subiectul (platitorul), suportatorul, obiectul impunerii, sursa impozitului, unitatea de impunere, cota (cotele) impozitului, termenele de plată, etc. Subiectul impozitului (contribuabilul) este persoana fizică sau juridică obligată prin lege la plata acestuia.

Suportatorul (destinatarul) impozitului este persoana care suportă efectiv impozitul. Obiectul impunerii îl reprezintă materia supusă impunerii. La impozitele directe, obiect al impunerii poate fi venitul sau averea. Sursa impozitului arată din ce anume se plătește impozitul.

Unitatea de impunere se folosește pentru exprimarea dimensiunii obiectului impozabil. Drept unitate de impunere putem întâlni: unitatea monetară, metrul pătrat de suprafață utilă, hectarul de teren, bucata, kilogramul, litrul, etc.

Cota impozitului sau cota de impunere reprezintă impozitul aferent unei unități de impunere. Asietă (modul de așezare al impozitului) reprezintă totalitatea măsurilor care se iau de organele fiscale în legătură cu fiecare subiect impozabil, pentru identificarea obiectului impozabil, stabilirea mărimii materiei imozabile și determinarea impozitului datorat statului. Termenul de plată indică data până la care impozitul trebuie achitat statului.

Caracterizarea generală a impozitelor directe
Impozitele directe reprezintă forma cea mai veche de impunere. Ele s-au practicat și în orânduirile precapitaliste, însă, o extindere și o diversificare mai mare au cunoscut abia în capitalism. Impozitele directe au caracteristic faptul că se stabilesc nominal în sarcina unor persoane fizice sau juridice, în funcție de veniturile sau averea acestora, pe baza cotelor de impozit prevăzute în lege. Ele se încasează direct de la subiectul impozitului la anumite termene dinainte stabilite.

Taxele de consumație sunt impozite indirecte cuprinse în prețul de vânzare al mărfurilor produse și realizate în interiorul aceleiași țări. La plata acestor impozite indirecte sunt supuse, de regulă, bunurile de larg consum. Structura bunurilor de larg consum care fac obiectul taxelor de consumație este diferită de la o țară la alta. În general, sunt supuse taxelor de consumație următoarele produse: zahărul, sarea, uleiul, vinul, berea, tutunul, textilele, încălțăminte etc. Taxele de consumație se întâlnesc sub diverse forme:

- când se stabilesc asupra anumitor produse se numesc taxe de consumație pe produs (accize);
- când se percep la vânzarea tuturor mărfurilor, indiferent dacă acestea sunt bunuri de consum sau mijloace de producție se numesc taxe generale pe vânzări.

Accizele au fost introduse în țara noastră în luna noiembrie 1991, dar o reglementare complexă a acestora s-a realizat în 1993 o dată cu introducerea TVA –ului. Începând cu ianuarie 2004 o dată cu introducerea Codului Fiscal s-a asigurat armonizarea principiilor de impunere cu legislația

comunitara si s-au simplificat procedurile de control , supraveghere si autorizare a agentilor economici producatori si importatori de produse accizabile.

În România, se practică accizele pe produse cum sunt: băuturile alcoolice; vinurile; produsele pe bază de vin; berea; produse din tutun; produse petroliere; cafeaua; confecțiile din blănurile naturale; articole de cristal; bijuterii; autoturisme inclusiv din import; parfumerie etc.

O serie de societăți românești care au beneficiat de facilități fiscale preferențiale cum ar fi reesalonări, amânări și chiar iertări la plata unor obligații bugetare, fapt care creează transferul presiunii fiscale de la întreprinderile „iertate” de datorii fiscale către cele care plătesc dar fac față cu greu nivelului ridicat al impozitării muncii și capitalului;

Pârghiile actualei fiscalități induc, comportamente care tind spre promovarea „muncii la negru”.

Se impune perfectionarea sistemului financiar prin următoarele metode:

- reducerea cheltuielilor publice, prin reducerea dimensiunii sectorului guvernamental, o politica salariale prudenta (greu de realizat, deoarece Romania are nevoie de un stimulent de crestere, iar investitiile in infrastructura reprezinta cel mai la indemana instrument, concordant si cu obiectivele de modernizare);
- intensificarea executarii silite și a impunerii de constrangeri tari tuturor rau-platnicilor;
- stimularea economiilor și investițiilor interne;
- alte metode.

Colectarea impozitelor reprezintă o necesitate de care depinde însăși buna funcționare a unei societăți.

Bibliografie:

1. Marius Băcescu, Angelica Băcescu, *Macroeconomie*, Editura ALL, București, 1993, pg. 53-73.
2. I. Căpanu, *Indicatorii macroeconomici. Conținutul și funcțiile lor*, Editura Economică, București, 1998, pg. 90-96.

Întreprinderea

Profesor, Caramavrov Maria Daniela
Liceul Tudor Arghezi, Craiova, județul Dolj

Întreprinderea are și va avea întotdeauna un rol extrem de important în dezvoltarea economică a unei țări, în creșterea PIB-ului, în creșterea nivelului de trai al populației.

Întreprinderea, ca entitate organizatorică cu triplu caracter: tehnico-productiv, economic și social, este locul de desfășurare a fenomenelor și proceselor economice cu scopul de a produce bunuri sau prestări servicii solicitate de piață. Fiind dotată cu un potențial tehnico-productiv, care individualizează profilul său de activitate și un potențial uman necesar derulării proceselor economice, întreprinderea apare ca un complex de relații de natură internă, între structurile organizatorice și funcționale proprii și de natură externă, cu mediul ambiant: furnizori, clienți, bănci, organisme publice - desfășurate pentru atingerea obiectivului său.

Fenomenele și procesele economice desfășurate în întreprindere sunt rezultatul unor acte conștiente care urmăresc, îndeosebi, menținerea și, mai apoi, dezvoltarea piețelor de desfacere, respectiv a deciziilor privind dezvoltarea întreprinderii și afectarea resurselor, și se concretizează în mărfuri, servicii și bani care penetrează spațiul economic al acesteia. Deci, deciziile nasc numeroase fluxuri care pot avea o substanță materială reală concretizată în bunuri și servicii supuse schimbării juridice a apartenenței sau pot fi fluxuri monetare și financiare apărute în contrapartidă la fluxurile reale ori pentru constituirea capitalului întreprinderii și onorarea obligațiilor față de stat. Rezultă, deci, că fluxurile monetar-financiare ale întreprinderii, care constituie obiectul principal al

implicațiilor financiare ale economiei întreprinderii pot fi: fluxuri complementare fluxurilor reale (fluxuri induse sau fluxuri de compensare); fluxuri independente (fluxuri autonome).

Circuitele financiare apar într-o economie începând din momentul în care un bun se impune a servi de monedă favorizând formarea de economii pe termen lung susceptibile de a fi investite fără a obliga, prin aceasta, agenții care le realizează să se abțină de la consum. Ele servesc pentru punerea la dispoziția economiei a unei cantități optime de monedă, necesară echilibrului real. În același timp, ele au drept scop de a realiza o repartitie optimă a cantității de monedă între diferiți agenți economici, la o mai mare stabilitate economică posibilă.

Eficiența circuitelor financiare reprezintă una din condițiile creșterii economice. Ea depinde de costul de realizare a circuitelor, de condițiile în care pot interveni, de infuzia de capital pe care o provoacă, precum și de rolul său în realizarea echilibrului economic real.

Întreprinderea reprezintă o verigă de baza a economiei în care are loc producerea unor bunuri, executarea unor lucruri sau prestarea unor servicii.

Fiecare întreprindere constituie o unitate distinctă, atât față de alte întreprinderi care aparțin aceleiași ramuri sau subramuri, cât și față de cele care aparțin altor ramuri.

Întreprinderea are un buget de venituri și cheltuieli proprii, cont la bancă, poate intra în relații contractuale cu alte unități și își desfășoară activitatea pe baza cerințelor pieței.

Întreprinderile pot să difere din punctul de vedere al numărului de angajați, al obiectului de activitate etc. Mărirea unei întreprinderi de asemenea poate să varieze.

În concluzie, statul trebuie să se implice cât mai mult în activitatea întreprinderilor, atât cu capital privat, mixt sau de stat, astfel încât prin legile pe care le adoptă să creeze un mediu economic propice, să favorizeze angajarea de personal etc.

Bibliografie:

1. I. D. Adumitrăcesei, E. Niculescu, N. G. Niculescu, *Economie politică - Structuri și mecanisme economice*, Editura Polirom, Iași, 1998, pg. 112;
2. D. Ciucur, I. Gavrila, C. Popescu, *Economie - manual universitar*, Editura Economică, București, 1999, pag. 70 - 76;
3. J. K. Galbraith, N. Salinger, *Almost Everyone's Guide to Economics*, Houghton, Mifflin Co Boston, 1978, pg. 30-35.

Evaluare prin metoda proiectelor. Analiza rezultatelor - Studiu -

**Profesor, Camelia Cojocaru,
Colegiul H. Coandă Bacău**

Premise teoretice.

Lumea în care trăim este dinamică și în continuă schimbare iar o școală modernă nu poate face abstracție de aceste schimbări. În practica școlară actuală se impune utilizarea unor metode de predare-învățare- evaluare activ-participative care să le dezvolte elevilor spiritul creativ, gândirea critică, inițiativa, capacitatea de comunicare și de a lucra în echipă. Aceste metode determină elevul să treacă cunoștințele prin filtrul propriei gândiri, să-și formeze un spirit interogativ adică să pună întrebări și să caute răspunsuri.

Dintre metodele alternative de evaluare folosite în actul didactic la disciplina chimie se pot enumera: investigația, referatul, portofoliul și proiectul.

Metoda proiectelor presupune din partea elevilor un volum mare de muncă- cercetare pe teren, documentare, utilizarea informațiilor în rezolvarea unor probleme, abordări interdisciplinare prin transfer de cunoștințe dar și posibilitatea de a-și descoperi anumite calități, capacități și abilități.

Obiectivele cercetării.

În cadrul acestui studiu ne vom referi strict la impactul utilizării în evaluare a metodei proiectelor asupra rezultatelor școlare ale elevilor.

Eșantionul: cercetarea experimentală a fost făcută pe un lot reprezentativ de elevi din clasa a X-a B (lot experimental) iar rezultatele au fost comparate cu cele ale elevilor evaluați prin metode tradiționale, clasa a X-a G (lot martor).

Metodologia cercetării.

Proiectele propuse elevilor au vizat problematica poluării mediului și au presupus parcurgerea următoarelor etape:

a) Stabilirea grupelor de elevi- s-au format grupe de câte 4 elevi. Acestea au un caracter eterogen astfel încât elevii cu rezultate mai slabe la învățătură să poată fi antrenați, ajutați și îndrumați de colegii lor cu rezultate mai bune.

b) Stabilirea temelor: 1.Poluarea aerului.Ploile acide; 2.Poluarea solului; 3.Poluarea apelor; 4.Poluarea fonică; 5.Poluarea luminoasă.

c) Alegerea temelor propuse de către grupele de elevi.

d) Stabilirea modalităților de prezentare a produselor finale ale proiectului: prezentări Power Point, broșuri, planșe, chestionare, eseuri, sondaje de opinie, grafice, fotografii etc. Tot în această etapă se stabilește structura portofoliului realizat în urma desfășurării activităților din cadrul proiectului:

- prima pagină: se notează titlul proiectului, numele elevului și școala de proveniență;- pagina a doua: cuprinsul;- introducerea – argumentarea și scopul proiectului;- conținutul proiectului;- concluziile proiectului;- menționarea bibliografiei;- anexe (broșuri, planșe, chestionare, sondaje de opinie, grafice, fotografii etc.

e) Stabilirea obiectivelor pentru fiecare temă și împărțirea sarcinilor în cadrul grupului (se referă la munca de documentare, realizarea unor interviuri, sondaje de opinie, fotografii sau filme video, prelevarea de probe, întocmirea unor grafice, etc.)

Exemplificare: proiectul cu tema “Poluarea aerului. Ploile acide “ a fost structurat astfel:

- Definirea poluării aerului;- Identificarea cauzelor poluării aerului (gazele de eșapament, arderea deșeurilor, emisiile industriale, etc.);- Efectele poluării aerului -asupra sănătății oamenilor și asupra stratului de ozon; - Stabilirea mecanismului de formare a ploilor acide prin reacțiile chimice dintre oxizii de azot sau de sulf și picăturile de apă; -Stabilirea efectelor negative ale ploilor acide asupra vegetației, clădirilor, statuilor, sănătății umane și realizarea unor fotografii sugestive în acest sens (degradarea unor clădiri, plante cu frunze necrozate, uscate etc.); - Măsurarea pH-ului precipitațiilor în diferite zone ale orașului Bacău, pe parcursul mai multor săptămâni și întocmirea de grafice cu variațiile corespunzătoare de pH; -Măsurări concrete de prevenire a poluării aerului. Realizarea și distribuirea în rândul comunității locale a unor fluturași cu îndemnuri ecologiste : “Renunță o zi pe lună să mai mergi cu mașina la serviciu”; “Nu mai folosi deodorante tip spray”; “Plantează un copac și folosește hârtie reciclată”.

Elevii care și-au ales această temă de proiect au întocmit o prezentare Power Point, pe care au susținut-o în fața clasei și au întocmit o mapă în care se află descrierea proiectului, grafice, fotografii, sondaje de opinie și fluturași cu îndemnuri ecologiste.

f) Stabilirea duratei proiectului: 4 săptămâni.

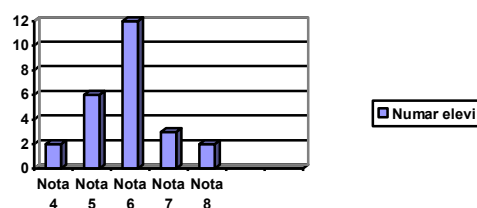
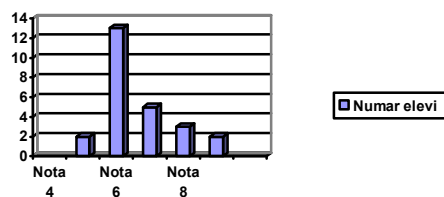
g) Stabilirea criteriilor de evaluare. Am folosit următoarele instrumente de evaluare: listă de evaluare a comunicării, jurnal de reflecție (în care elevii menționează diverse aspecte din derularea proiectului), fișă de autoevaluare, fișă de interevaluare, grilă de evaluare pentru prezentarea Power Point, grilă de evaluare pentru publicație, grilă de evaluare portofoliu. Criteriile de evaluare, detaliate pe puncte, au fost puse la dispoziția elevilor la începutul proiectului.

h) Îndeplinirea sarcinilor de lucru și realizarea formei finale a proiectului.

i) Prezentarea produsului final în fața celorlalți, sub formă de eseuri, prezentări Power-Point, studii de caz, planșe, albume tematice etc.

Analiza și interpretarea rezultatelor.

Performanțele celor două loturi:

Lot experimental

1. În cazul lotului experimental nu au mai existat elevii cu note sub 5.
2. Notele de 5 și de 6 sunt mai puține decât în cazul elevilor din lotul martor.
3. A crescut numărul elevilor cu note de 7 și 8.
4. Spre deosebire de lotul martor, unde nu s-au obținut note de 9, în cazul lotului experimental au existat doi elevi cu această notă.

Lot martor

Concluzii finale.

-Acest tip de evaluare are un caracter profund formativ și aduce foarte mari beneficii procesului de învățare, oferind elevilor posibilitatea de a transpune cunoștințele acumulate la școală în viața cotidiană și de a îmbina munca de investigație științifică cu activitatea practică pentru o perioadă mai lungă de timp.

-Este o metodă centrată pe nevoile și pe interesele elevilor, aceștia având posibilitatea de a arăta ce știu să facă.

-Evaluarea prin metoda proiectelor, deși implică un volum de muncă mai mare, este extrem de motivantă pentru elevi și pentru că îi scoate pe aceștia din rutina școlară zilnică.

-Această metodă formează la elevi capacități și abilități cerute astăzi de piața muncii: capacitatea de comunicare, de a avea inițiativă, de cooperare, de relaționare cu alte persoane, lucrul în echipă.

Bibliografie:

- Cerghit, Ioan, *Perfecționarea lecției în școala modernă*, E.D.P, București, 1988
Fătu, Sanda, *Didactica Chimiei*, Ed. Corint, 2002
M.Ionescu, I.Radu, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995;

Poezii populare

**Educatore, Elisabeta CĂPRAR,
Grădinița P.N.Pleşcuța**

Cunoașterea de către copii a tradițiilor populare specifice zonei de unde provin, trebuie să fie un obiectiv de bază a fiecărui educator. Copiilor și părinților în aceeași măsură le face plăcere să participe la astfel de manifestări, în cadrul cărora se pot afla în diferite ipostaze: de receptare a frumosului cultural-artistic, de interpretare și de inițiere în cadrul creației. Mi-am propus să-i familiarizez pe copii cu versuri populare care să-i ajute în activitățile din grădiniță.

Familiarizarea copiilor cu trecutul folcloric al țării noastre, influențează afectivitatea copiilor, sensibilitatea, care la această vârstă sunt suportul sufleteș al tuturor acțiunilor și generează

o nesfârșită gamă de emoții și trăiri artistice ,dând naștere unor temeinice sentimente estetice și morale influențând personalitatea copilului.

În continuare voi prezenta câteva poezii culese de la bătrânii satului. Unul din primii culegători de folclor Ion Pop-Reteganul menționează poezia populară în culegerile sale. Poezia populară poate prin varietatea ei tematică să pună copilul în contact cu medii sociale, relații, obiceiuri și să răspundă setei de cunoaștere a copiilor.

Voi menționa unele poezii care se referă la numărare și socotit. Aceste versuri pot fi folosite cu succes în activitățile de învățare, consolidare și fixare. Fiind ritmate sunt plăcute și ușor de memorat.

„DEGETELE DE LA MÂNĂ”

*Degetul mic,
E cam pitic,
Dar nu-i nimic,
Că e voinic.*

*Degetul mare,
Putere are
Să strângă mai tare,
Că are cătare.*

*În inelar,
Eu port ca dar,
Un inel rar,
Cu mărgăritar.*

*Asta știu
Că-i mijlociu.
Și cu el țin,
Focul, când scriu.*

*Arătătorul
E scriitorul,
Și muncitorul,
Ce aduce sporul.*

*Iar mâna toată
E lăudată,
Și sărutată*

„FOLOASELE ANIMALELOR”

OAMENII:	Spuneți ,voi veșuitoare, Ce foloase ne aduceți?
CÂINII:	Unde mergeți vă-nsoțim De hoți noaptea vă păzim.
PISICILE:	Ziua noaptea noi pândim Șoareci vii prăpădim.
CAII:	Vă ducem în zbor călare Tragem si trăsură și care.
VACILE:	Vă dăm lapte caldicel Și unt proaspăt , bunicel.
BOII:	Când ne prindeți cu alții-n jug Tragem la car ,ca la plug.
OILE:	Vă-mbrăcăm și vă hrănim Și averea vă înmulțim.
PORCII	Vă dăm carne și cârnați Din belșug vă ospătați.
PĂSĂRILE:	Noi vă dăm ouă și pui Pentru perne,fulgi destui.

OAMENII: Tot ce voi ne-ați arătat
Fie binecuvântat,
Cel ce-n lume v-a lăsat.

„MOȘ ANDREI”

Cu zoboane peste umăr Moș Andrei
Paște-n luncă, toată vara, doi viței.
Din turcan îi cade plete părul nea
Iar în mâna dreaptă poartă o nuia.
Știe spune atâtea basme câte vrei,
Dacă-l rogi și știi ,cu buna cum să-l iei.
Un caval frumos de frasin poartă-n brâu,
Și când zice el adoarme apa –n râu.

Aceste poezii având rime și un oarecare conținut satiric, de cele mai multe ori glumeț, copiii le ascultă cu bucurie și reușesc să se elibereze de constrângerile practicilor verbale și formale. Ele sunt un exercițiu de memorie și imaginație.

În materie de receptare, copilului trebuie să i se ofere întotdeauna valori adevărate.

Alături de literatura cultă și folclorul copiilor aduce o contribuție de seamă în pregătirea preșcolarului, familiarizându-l cu inteligența poporului român și stimulându-l să prețuiască aceste valori populare.

Procesul de modelare al copiilor se realizează mai ales prin faptul că folclorul reflectă procesul de formare a sentimentelor, reacțiilor, atitudinilor și-i determină să trăiască, să participe alături de eroi.

Folclorul copiilor constituie o școală de patriotism, din care se poate învăța dragostea de țară și atitudinea morală pe care a avut-o poporul român.

Bibliografie:

Istoria Literaturii Române III, Editura Academiei R.S.R., București 1973, pag. 847-860;
Cântec, joc și voie bună în grădiniță, Rodica Cormos, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, pag. 132-148;
Cântecele satului-Școala cu clasele I-IV Zimbru, pag. 7-16.
Folclor local

**Alalia și deficiența mintală moderată
- studiu de caz -**

**Învățător, Mareș Alina
Școala cu Clasele I –VIII, Luizi-Călugăra, Bacău**

Prezentare generală a cazului

Copilul B.M.C. necesită o măsură de ocrotire temporară datorită nevoilor educaționale și medicale. Astfel subiectul este instituționalizat în Centrul de Plasament pentru Copilul cu Dizabilități. La intrarea în centru, copilului i s-a făcut o evaluare primară pe baza informațiilor medicale și a anchetei sociale furnizate de comunitatea din care provine. În baza acestei evaluări s-a întocmit planul individualizat de servicii. La întocmirea acestui plan a luat parte întreaga echipă pluridisciplinară coordonată de asistentul social. Din informațiile medicale reiese faptul că minorului B.M.C. i s-a pus diagnosticul de: **alalie și deficiență mintală moderată**. În urma

evaluării de către echipa de specialiști s-a constatat și existența unor afecțiuni ale aparatului lombar (lordoză lombară, scolioză în S) precum și o dificultate în extensia degetelor și a pumnului.

La capitolul social s-a constatat:

- lipsa orientării către o unitate de învățământ specializată în educarea copilului cu dizabilități;
- dorința părinților de a se implica în procesul de recuperare a copilului și de înscriere a acestuia într-o formă de învățământ special;
- manifestarea dorinței copilului de a se afla în permanent contact cu familia naturală.

Ca urmare a evaluării s-a hotărât implicarea copilului într-un program accentuat de terapie logopedică și psihologică cumulat cu ergoterapie și kinetoterapie precum și orientarea către Școala Specială pentru urmarea planului educațional.

Fundamentarea teoretică a studiului de caz

Alalia

Definiție: este o tulburare gravă de vorbire, determinată de factori nocivi care afectează mai mult sau mai puțin zona centrală a vorbirii și se caracterizează prin neputința alalicii de a vorbi și înțelege în totalitate sau suficient, vorbirea altora. Alalia e o tulburare profundă de elaborare, organizare și dezvoltare a limbajului la copil și care nu se datorează deficitului de auz.

Etiologie: Cauzele alaliei sunt foarte complexe:

- *- cauze generale: alcoolismul părinților, rudenia de sânge, tuberculoză, traume la naștere, ereditate;
- *- cauze psihice: lipsa încrederei în vorbire, nedeveloparea memoriei, tonus psihic scăzut;
- *- cauze motorii: întârziere motorie, defecte generale de motricitate.

Are, astfel, loc o slabă dezvoltare sau întârziere în dezvoltarea anumitor sisteme cerebrale:

un deficit în auzul fonematic care nu permite sesizarea și diferențierea sunetelor;

un deficit în percepția vizuală;

un deficit în funcția de generalizare și abstractizare;

un deficit emoțional.

Simptomatologie: La copilul alalic se menține un mutism prelungit până la vârsta de 5-11 ani, perioadă în care fie tace, fie că scoate sunete nearticulate, gângurite sau pronunță unele sunete sau cuvinte mono și bisilabice, cu structura simplă, dominând vocalele. Înțelegerea e adeseori bună, dar nu atinge nivelul unui copil de aceeași vârstă fără tulburări de limbaj.

Uneori alalia poate să apară însoțită de debilitate mintală. Copilul alalic fără debilitate mintală se distanțează net față de cel cu debilitate mintală, în sensul că debilul mintal se dezvoltă din punct de vedere psihic într-un ritm mult mai încetinit și limitat, nereușind să-i ajungă din urmă sau să înregistreze performanțele copiilor alalici cu posibilități intelectuale normale.

Odată cu dezvoltarea limbajului la cel cu intelect normal, se dezvoltă și posibilitățile de abstractizare și generalizare, pe când alalicii cu debilitate mintală rămâne la un nivel inferior, intuitiv.

Tulburările de vorbire provoacă întârzierea multor laturi ale personalității copilului și o dezvoltare ulterioară specifică a gândirii, memoriei, caracterului, relațiilor, motricității, afectivității.

În perioada în care le lipsește vorbirea, alalicii folosesc mult vorbirea prin mimă și gesturi.

Clasificare: Alalia poate fi:

Alalia motorie: întârzierea dezvoltării vorbirii efectoare, dar și prin tulburări ale analizatorului vizual ducând și la tulburări de organizare spațio-temporală.

Alalia senzorială: se pot pronunța unele sunete sau cuvinte mai mult sau mai puțin corect, dar nu înțelege vorbirea prin cuvinte. Tulburarea e localizată la nivelul integrării;

Alalia mixtă: lipsește atât vorbirea impresivă cât și cea expresivă. Ea se datorează unei vaste afecțiuni a creierului, care s-a extins asupra zonelor verbale senzoriale și motorii.

Deficiența mintală

Definiție: Deficiența mintală este concepută ca o deficiență globală ce vizează întreaga personalitate: structură, organizare, dezvoltare intelectuală, afectivă, psihomotrică, comportamentală

adaptativă, de natură ereditară, sau câștigată în urma unei leziuni organice sau funcționale ale sistemului central, care se manifestă din primii ani de viață, în diferite grade de gravitate, cu urmări directe în ceea ce privește adaptarea socio-profesională, gradul de competență și autonomie personală și socială.

În general, dezvoltarea se caracterizează prin: sindromul de inerție mintală, vâscozitate genetică, heterocromie, rigiditate psihică, rigiditatea conduitei, deficit de comunicare și chiar o serie de tulburări asociate de natură somatică, neurologică, tulburări ale activității psihice.

Clasificare:

* - *Deficiență mintală moderată* (de gradul I): forma cea mai frecventă și gradul cel mai ușor de deficiență mintală. Prezintă un Q.I. de 50-70/80, sunt recuperabili pe plan școlar, profesional, social. Sunt educabili, adaptabili pe planul instrucției, educației și exigențelor societății.

Conform testului Portage în această categorie se încadrează subiectul B.M.C.

* - *Deficiență mintală severă* (de gradul al II-lea/imbecilitatea): deficienții mintali severi/imbecili, sunt subiecți incapabili de actul lexic și grafic. Sunt capabili să achiziționeze un volum minim de cunoștințe, dar insuficiente pentru o școlarizare corespunzătoare și pentru o activitate independentă. Prezintă un Q.I. de 30-50. Sunt instruibili până la un punct.

* - *Deficiență mintală profundă* (de gradul al III-lea/idiotie): Reprezintă cea mai gravă formă de deficiență mintală. Acesta nu poate să comunice prin limbaj cu cei din jur, nu-și poate exprima ideile, ceea ce gândește, să înțeleagă gândirea exprimată de altul. Idiotul nu depășește nivelul intelectual al unui copil de 2 ani, incapabil de a se întreține singur. Prezintă un Q.I. de sub 30, fiind recuperabil, dar cu un grad mare de relativitate din punct de vedere profesional, plasabil numai în condiții de muncă protejate.

Terapia Logopedică

* Pentru evaluarea și observarea copilului B.M.C. s-a folosit următoarea baterie de teste /fișe:

Fișă logopedică;

Program de intervenție;

Scara Portage (socializare și limbaj)

Dezvoltarea neuro-psihică a copilului 0-6 luni (în planul verbal și social-afectiv).

* Obiectivele urmărite în terapia logopedică:

- să imite mișcarea specifică unor sunete;

- să își dezvolte auzul fonematic- prin exerciții de imitare a sunetelor din natură/onomatopee, exerciții de pronunțare a unor serii de silabe opuse, cu scopul de a antrena analizatorul auditiv; exerciții de pronunție și diferențiere a consoanelor surde de cele sonore;

- să își dezvolte musculatura aparatului fonoarticulator (pe termen lung - 12 luni);

- să imite cuvinte, să reproducă enunțuri simple.

Bibliografie:

* „Handicap, readaptare, integrare” – ghid fundamental pentru protecția specială, recuperarea și integrarea socio – profesională a persoanelor în dificultate, București, 1998

* „Terapia educațională integrată” - Constantin Păunescu, Ligia Matiana, Ene Bibiana Mânzat, Doru Vlad Popovici, Ludmila Ionescu, Margareta Petrescu, Didona Neculce; Editura Pro Humanitae, 1999

* „Deficiență, incapacitate, handicap” - ghid fundamental pentru protecția, educația specială, readaptarea și integrarea socio – profesională a persoanelor în dificultate; Constantin Rusu, Viorel Hâncu, Minodora Leca, Vitalie Teodoru; Editura Pro Humanitae, 1997.

Noi abordări ale strategiilor didactice

Învățător, Morozan Mariana,
Scoala cu Clasele I-VIII Luizi Călugăra, Județul Bacău

“... o educație a descoperirii active a adevărului este superioară unei educații care constă doar în a-i dresa pe subiecți pentru a vrea prin acte de voință prealabil controlate și a ști prin adevăruri pur și simplu acceptate”(J. Piaget).

“Cum ar trebui să acționez pentru a-i determina pe elevi să lucreze mai ușor, cu mai multă bucurie și satisfacție, dar cu un efort mai mic?” – este una din întrebările care îi macină pe profesori, în încercarea lor de a obține performanțe mai bune cu elevii pe care îi îndrumă.

Întregul proces de formare s-a orientat spre îmbunătățirea experiențelor de învățare ale elevilor, spre implicarea lor activă în procesul de învățare prin promovarea unei metodologii de predare-învățare centrată pe elev.

Centrarea pe elev devine atît o condiție de calitate și eficiență a procesului formativ cît și una dintre cele mai la îndemână căi de rezolvare a numeroaselor dificultăți pe care le cunoaște și amplifică învățămîntul contemporan: diminuarea motivației pentru învățatură, lipsa de atractivitate a programului școlar pentru elevi, scăderea gradului de implicare a acestora în activitatea de învățare, diminuarea importanței acordate imaginației, creativității și afectivității elevilor în favoarea prețurii exagerate a gândirii și memoriei acestora, favorizarea abordărilor mecanice și reproductive în învățare în defavoarea celor euristice, accentuarea pronunțată a abordării pasive de către profesor/elev a activității didactice, rutină și monotonie în procesul de învățămînt, tratarea frontală nediferențiată a întregii clase de elevi de către cadrele didactice, scăderea performanțelor școlare.

Pentru ca demersul comun al profesorului și elevilor să fie încununat de succes este necesară adoptarea unei strategii de acțiune, a unui anumit mod de abordare și rezolvare a sarcinilor concrete de instruire. Întregul proces instructiv-educativ se desfășoară prin adecvarea la obiectivele urmărite a strategiilor susceptibile de reușită. Strategiile de predare și învățare ocupă un loc central în cadrul tehnologiei didactice. Proiectarea și organizarea activităților instructiv-educative se realizează în funcție de decizia strategică a cadrului didactic, demersul său urmînd un anumit plan prestabilit și plasînd elevul în situația de învățare cea mai propice. Concepută ca un scenariu didactic cu structură complexă, strategia elimină în mare măsură hazardul, erorile, riscurile și evenimentele nedorite în practica pedagogică. Nu se are în vedere doar modalitatea în care elevul este îndrumat, ci și comportamentul său într-o activitate concretă de învățare. Pentru a se realiza o interacțiune flexibilă între acțiunile cadrului didactic și ale elevului, este necesar să se țină seama de potențialul acestuia de pe urmă: motivație, capacitate de a acționa într-un anumit mod și de a opera cu anumite categorii de cunoștințe, nivel de pregătire, stil de învățare, etc.

Dar și responsabilitatea elevului ar trebui să se manifeste în anumite direcții:

să se exprime pe sine (sincer, curajos, deschis, cu încredere în valoarea sa autentică dincolo de inerentele limitări);

să comunice (adecvat, empatic, asertiv, valorificînd limbajul proactiv, cu răbdare față de interlocutor și cu atenție față de punctul său de vedere);

să participe activ la instruire/autoinstruire, respectiv, dezvoltare / autodezvoltare;

să acorde timp pentru instruire și autoinstruire (să aloce în mod conștient, prin decizie proprie, timp pe care să-l folosească productiv și creativ în scopul instruirii și autoinstruirii, nu prin constrîngere, obligativitate sau sancțiune, fără a necesita control din partea adulților);

să fie activ în relația cu profesorii săi;

să ia decezii în ceea ce-l privește, să aleagă.

Noile obiective ale educației recomandă o reconsiderare a metodologiei didactice cu opțiunea clară pentru predominanța metodelor activ-participative. Suportul științific al acestei opțiuni este asigurat de cercetările întreprinse în psihologia învățării și științele educației, care au pus în evidență faptul că dezvoltarea copilului se produce prin acțiuni și operații, prin antrenarea elevilor în efectuarea unor studii, cercetări, analize, comparații, creații, care solicită un efort voluntar personal. Însușirea operațională și funcțională a cunoștințelor nu se realizează adecvat printr-o receptare pasivă, ci numai în condițiile stării active.

Iată în continuare, câteva tendințe de înnoire nu atât a metodelor, cât mai ales a modului de utilizare a lor, pentru a le spori eficiența:

creșterea ponderii utilizării metodelor active care solicită și exersează operațiile gândirii, participarea activă și conștientă, întemeiată pe înțelegerea profundă a ceea ce se învață: creșterea calității formelor de muncă independentă a elevilor în procesul învățării;

folosirea strategiilor participative în activitatea didactică și orientarea învățării spre formarea de capacități și atitudini, prin dezvoltarea competențelor proprii în rezolvarea de probleme;

perfecționarea metodelor de comunicare orală, în sensul sporirii gradului lor de eficiență, a capacității de a transmite și recepta o cantitate mai mare de informații într-un timp relativ mai scurt, de a opera o mai bună selecție a informațiilor;

diminuarea ponderii metodelor verbaliste, relativ pasive, care se bazează pe memorie și memorizare, în favoarea extinderii metodelor de elaborare prin eforturi proprii a cunoștințelor noi, a metodelor euristice de învățare prin căutare, cercetare, descoperire;

utilizarea metodelor care combină învățarea individuală cu munca în echipă și cu cea colectivă, precum și a metodelor care asigură intensificarea relației profesor-elev.

Învățarea nu mai poate fi privită ca o simplă receptare și însușire a unor cunoștințe prezentate de cadrul didactic, ci mai ales ca un proces intelectual activ, care antrenează calitățile elevilor în realizarea sarcinilor instructiv-educative. Elevii se transformă din auditoriul gata să recepteze pasiv ceea ce li se transmite în participanți activi la activitatea de instruire. Însușirea cunoștințelor se realizează mai bine prin acțiuni personale ale elevilor, dirijate de cadrul didactic, decât prin procedee de simplă repetiție a ceea ce s-a primit și înregistrat. O astfel de învățare este posibilă utilizând metode care pun în joc activitățile proprii, creatoare ale elevilor și îi determină să participe activ la elaborarea cunoștințelor ce urmează a fi însușite.

Prin utilizarea metodelor activ-participative, energiile lor sunt mobilizate pentru efectuarea unor sarcini, în acest fel fiind puse în joc capacitatea de raționare, înțelegerea, imaginația, memoria, puterea de anticipare, creativitatea etc. Metodele activ-participative au drept rezultat educarea autodiscipliniei și a efortului voluntar, promovează interesul, activitatea spontană, munca independentă.

Diversitatea metodelor utilizate în predare și învățare răspunde unei nevoi fundamentale de variație, diferențiere, nuanțare și particularizare a activității didactice. Ea lărgeste și îmbogățește considerabil experiența de predare a cadrului didactic și experiența de învățare a elevilor, oferind posibilitatea unor strategii de acțiune cuprinzătoare, de o mai mare suplețe și adecvare la multitudinea sarcinilor și situațiilor instructiv-educative.

În concluzie, opțiunile strategice sunt multiple, depinde de noi modul în care selectăm strategia optimă. În decizia noastră ne bazăm pe elemente contextuale (ce țin de cunoașterea elevului, dar și a noastră) și elemente curriculare (ce țin de obiectivele și conținutul activității, de mijloacele de învățare existente și de obiectivele pe termen lung).

Bibliografie:

Șoitu, L., Cherciu, R.D. (coord.), 2006, *Strategii educaționale centrate pe elev*, Ed. Alpha MDN, București

Florea, N.M., Țăranu, A.M., 2007, *Pedagogie*, Ed. Fundației "România de mâine", București

Utilizarea strategiilor interactive în rezolvarea problemelor de matematică Studiu

Învățător, Moroza Mariana,
Școala cu clasele I-VIII Luizi Călugăra, Județul Bacău

Diversificarea metodelor de învățare, a modurilor și formelor de organizare a lecției, a situațiilor de învățare, constituie cheia schimbărilor pe care le preconizează noul curriculum. Asigurarea unor situații de învățare multiple crează premise pentru ca elevii să poată valorifica propriile abilități de învățare.

Strategia didactică este modalitatea prin care învățătorul *alege, combină și organizează* ansamblul de metode pedagogice, materiale didactice și mijloace de învățământ într-o succesiune optimă atingerii unor obiective. La nivelul unității de învățare poate fi înțeleasă ca o modalitate de concepere și organizare a unor activități de învățare și deoarece acestea sunt asociate unor obiective de referință, alegerea unor metode și mijloace, combinarea și organizarea optimă a situațiilor de învățare sunt realizate în scopul dobândirii deprinderilor prevăzute în curriculum prin plasarea elevului în centrul acțiunii didactice.

Alegerea unei anumite strategii didactice este influențată de:

- *concepția didactică* - se aleg metodele active focalizate pe elev, specifice învățării prin acțiune;
- *obiectivele instructiv-educative specifice* unei activități de învățare - pentru obiective de referință și activități de învățare diferite se pot adopta strategii diferite;
- *natura conținutului* - unul și același conținut poate fi predat în moduri diferite la vârste și colective diferite de elevi;
- *experiența de învățare* a copiilor - vârsta copiilor și nivelul de instruire la matematică influențează opțiunea referitoare la modul de conducere a învățării.

Strategiile didactice interactive oferă soluții de ordin structural-procesual, dar și metodologic în procesul de învățare centrat pe elev, prin selecția și modul de combinare a diferitelor metode, procedee, mijloace didactice și prin forme de organizare specifice.

O strategie de rezolvare a unei probleme reprezintă *un ansamblu de reguli de selectare și combinare a propozițiilor extrase din volumul de cunoștințe*. Totodată, strategia stabilește și ordinea de prioritate a folosirii acestora, precum și modificarea sau operarea în alt mod al lor. Strategia este cea care indică *seriile de pași* necesare reducerii golului. În rezolvarea problemelor distingem planuri sistematice (complete) și planuri euristice (probabilistice). Planul complet presupune o explorare sistematică a tuturor posibilităților, astfel că după un număr finit de pași să se ajungă la rezultat. Acestui plan îi corespunde o strategie completă sau algoritmică. În cazul unui plan euristic, recurgem la procedee prin care scurtăm activitatea de căutare și reducem numărul de încercări, verificând doar ipotezele cu probabilitate de aplicabilitate cea mai mare.

Odată stabilite obiectivele de referință și conținutul învățării din cadrul unei unități de învățare, cadrul didactic alege activitățile de învățare adecvate pentru realizarea obiectivelor, identifică strategiile și modalitățile de evaluare a învățării. Strategia didactică încorporează astfel o suită de metode și procedee ordonate logic și selectate pe criteriul eficienței pedagogice. Eficiența metodelor este dată de calitatea acestora de a declanșa acte de învățare și de gândire prin acțiune, de măsura în care determină și favorizează reprezentări specifice etapelor de formare a noțiunilor de matematică într-un demers didactic adaptat vârstei elevilor.

Sensul schimbărilor în didactica actuală este orientat spre formarea de competențe, adică a acelor ansambluri structurate de cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare, care permit identificarea și rezolvarea unor probleme specifice, în contexte diverse.

Învățarea nu mai poate avea ca unic scop memorarea și reproducerea de cunoștințe: în societatea contemporană, o învățare eficientă presupune explicarea și susținerea unor puncte de vedere proprii, precum și realizarea unui schimb de idei cu ceilalți.

Este mult mai eficient dacă elevii participă în mod activ la procesul de învățare: discuția, argumentarea, investigația, experimentul, devin metode indispensabile pentru învățarea eficientă și de durată.

Toate situațiile în care elevii sunt puși și care îi scot pe aceștia din ipostaza de obiect al formării și-i transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare, reprezintă forme de învățare activă.

Metoda activă este acțiunea pedagogică prin care se permite elevului satisfacerea trebuințelor sale de activitate, de cercetare, de creativitate, de comparare și de înțelegere a cunoștințelor prin el însuși sau în colaborare cu alți copii, în loc să primească de-a gata de la cadrul didactic sau din manualul școlar.

Avantajul major al folosirii metodelor interactive provine din faptul că ele pot motiva și elevii care au rămăneri în urmă.

Metodele active necesită o pregătire atentă, ele nu sunt eficiente decât în condițiile respectării *regulilor jocului*.

Am ales să exemplific metoda ciorchinului deoarece am considerat că satisface condițiile fundamentale ale învățării eficiente și creative

CIORCHINELE

Scop: exersarea gândirii libere și structurarea informațiilor într-o formă de organizare grafică accesibilă.

Demers metodologic: există mai multe variante conform cărora elaborarea ciorchinului se poate realiza frontal, în asociere cu *brainstorming*, pe grupe sau individual și constă în evidențierea legăturilor dintre idei, pe baza găsirii altor sensuri ale acestora și a relevării unor noi asociații.

Pașii ciorchinului sunt următorii:

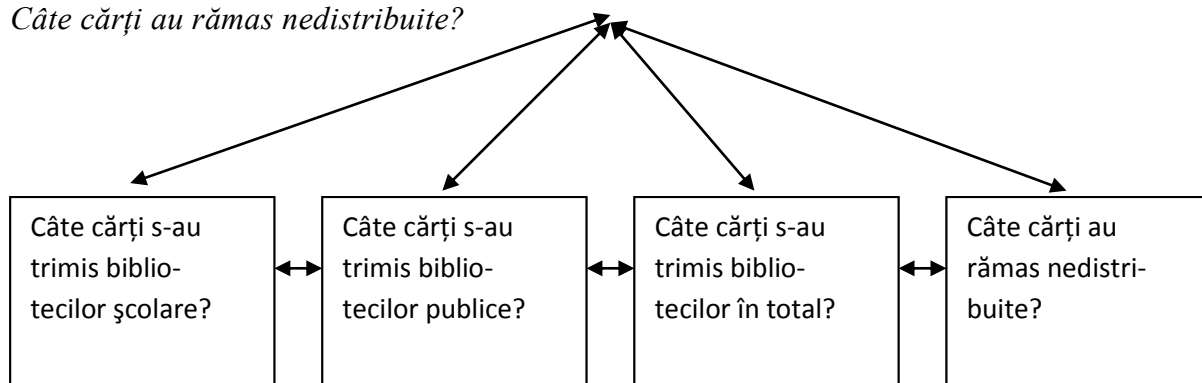
- scrierea unei noțiuni, idei, cuvânt – cheie în mijlocul tablei sau foi;
- identificarea și scrierea cuvintelor, ideilor care vin în minte elevilor despre cuvântul – cheie din centrul paginii sau tablei;
- legarea cuvintelor, ideilor scrise prin linii sau săgeți evidențiindu-se legăturile, conexiunile care se stabilesc între ele și între ele și tema centrală.

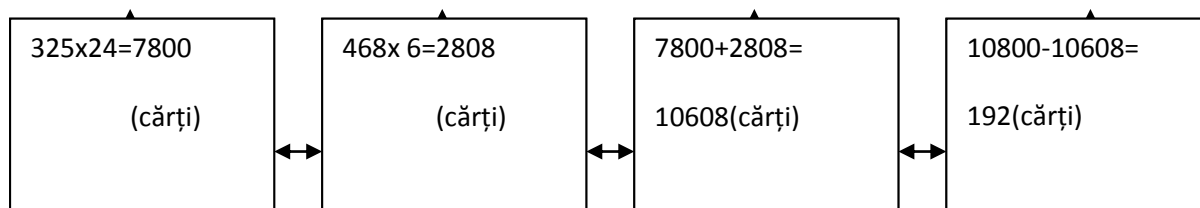
Puncte tari:

- *rapiditate și eficiență în prezentarea unui volum de cunoștințe, informații;
- *corelarea cunoștințelor, ierarhizarea și sistematizarea lor, oferă un cadru pentru idei, sistematizarea ideilor grupului;
- *sunt stimulate capacități cognitive: argumentare, analiză și sinteză, reflecție, asociere;
- *mijloc de conștientizare a unor cunoștințe, corelații;
- *tehnică ce îi încurajează pe elevi să gândească liber, deschis, să realizeze conexiuni între idei și să facă asociații.

Deoarece această metodă este folosită în rezolvarea problemelor de matematică, cuvântul-cheie din centru va fi înlocuit de enunțul unei probleme.

La un centru de distribuire a cărții se găseau 10 800 de cărți. Din acestea s-au trimis pentru 24 de biblioteci școlare câte 325 de cărți fiecare, iar pentru 6 biblioteci publice câte 468 de cărți. Câte cărți au rămas nedistribuite?

Implicarea activă în sarcinile de învățare propuse de cadrul didactic elevilor îi face pe aceștia din urmă responsabili de rezultatul învățării;

Ca obiect de studiu abstract și complex, matematica școlară este percepută de către unii elevi ca generatoare de eșec școlar. O ambianță școlară în care elevul se simte bine, un climat instituțional în care elevul este implicat în alegerea parcursului de formare, un mediu centrat pe învățare care valorizează fiecare membru al comunității, pun elevul în consens cu propriile sale aspirații, ducându-l spre realizarea personală și profesională.

Locul jocurilor de mișcare în lecția de educație fizică

Profesor, Pelea Mircea Cristian

Școala cu Clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj

Cu ajutorul jocurilor de mișcare se pot realiza într-un mod plăcut și eficient multe dintre sarcinile pregătirii fizice a elevilor din toate categoriile. Se va ține însă seama de particularități legate de vârstă, sex, grad de dezvoltare al copiilor dar și de condițiile materiale de dezvoltare.

În funcție de obiectivul urmărit, jocurile de mișcare pot fi folosite în aproape toate momentele lecției de educație fizică sau de antrenament sportive, excepție făcând partea destinată influențării selective a aparatului locomotor.

La vârstă mică când copii sunt la grădiniță, jocul de mișcare ocupă locul cel mai important în educația fizică și contribuie decisiv la dezvoltarea mișcărilor de bază.

La vârsta școlară, scopul jocurilor constituie îndeplinirea unor sarcini instructiv educative precizate de programa de învățământ specifică fiecărei clase. În primii ani de școală jocurile de mișcare contribuie la formarea deprinderilor motrice și acționează multilateral asupra organismului copiilor în vederea dezvoltării calităților fizice.

La nivelul claselor superioare jocurile dau elevilor posibilitatea de a desfășura exerciții în condiții complicate sau ca formă de odihnă după exercițiile de gimnastică sau atletism, care solicită un efort mai mare.

Dacă ar fi să reprezentăm în procente cât volum ocupă jocurile de mișcare în lecția de educație fizică am putea spune că la clasele I-a și a II-a ele sunt în proporție de 70%, iar pe măsură înaintării în vârstă, această proporție scade.

Cele mai importante și mai utile dintre jocurile de mișcare sunt acelea care contribuie la formarea și consolidarea deprinderilor motrice de bază, când de exemplu jocurile cu elemente de mers, alergare, sărituri, aruncare și prindere, tracțiune și împingere, echilibru, cățărare, escaladare, transportul greutăților sau jocurile aplicative specifice alergărilor, săriturilor, aruncărilor, ca și cele proprii jocurilor sportive- baschet, volei, handbal, fotbal.

Introducerea jocurilor în primele verigi ale lecției de educație fizică sau de antrenament sportive are drept consecință creșterea gradului de concentrare a atenției pentru activitatea ulterioară. În acest scop este recomandabilă alegerea jocurilor de scurtă durată, variate și atractive. Și în celelalte verigi ale lecției poate fi folosită o gamă largă de jocuri de mișcare specifice, care solicită unele

calități fizice sau grupe de calități, creând totodată o stare emoțional corespunzătoare. Astfel, profesorul sau antrenorul își realizează obiectivele, iar elevii sau jucătorii depun un efort mare fără să se simtă obosiți sau plictisiți, înlăturându-se în același timp și monotonia.

Bibliografie:

1. Bică Monica, *Teoria și didactica educației fizice și sportului*, Editura Academica Brâncuși, 2009
2. Cârstea, Gh., *Educația fizică – teoria și bazele metodicii*, A. N. E. F. S., București, 1997.
3. Epuran, M., Horghidan, V., *Psihologia educației fizice*, ANEFS, Univ. Ecologică, București, 1994

Studiu privind exercitiile fizice în comuna primitiva

Profesor , Pelea Mircea Cristian
Școala cu Clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj

Orice istorie începe cu originile. În cadrul istoriei domeniului, exercițiile fizice au apărut în Comuna primitivă, iar sorgintea lor trebuie căutată în munca omului. Uneltele extrem de rudimentare pe care le posedă omul primitiv au determinat ca munca sa să solicite o mare cantitate de efort fizic și să se desfășoare în colectiv. O parte a hranei era dobândită de omul primitiv prin culesul plantelor, rădăcinoaselor sau fructelor, însă acestea nu îi puteau asigura necesitățile în totalitate și din această cauză principalul mijloc de procurare a hranei îl constituia vânătoarea.

Vânătoarea omului primitiv se deosebea însă radical de cea din zilele noastre când ea constituie un divertisment care, deși necesită efort fizic, datorită armelor perfecționate, nu mai poate fi comparată din acest punct de vedere, cu vânătoarea primitivă. Pe de altă parte, în epoca modernă rolul economic al vânătorii în ansamblul societății umane este minor, neglijabil, pe când, în Comuna primitivă rolul economic al acesteia era determinant, deoarece asigura hrana colectivității. Omul primitiv nu vâna pentru divertisment, pentru destindere sau pentru a-și întări sănătatea, ci vâna pentru a-și dobândi hrana, deci vânătoarea primitivă era munca omului primitiv.

Cu cât vânătoarea era mai primitivă cu atât necesita deprinderi motrice mai multe și o pregătire fizică mai bună datorită uneltelor rudimentare pe care acestea le suplineau. În timpul vânătorii, primitivul trebuia să alerge, să sară obstacole, să arunce, să se târască etc, cu alte cuvinte, era nevoit să facă o mulțime de exerciții fizice în cadrul muncii pe care o depunea. Iată originea exercițiilor fizice.

Dar exercițiile fizice făcute de om în cadrul muncii sale nu trebuiau privite (în situația de atunci) ca mijloace ale educației fizice. Nu orice exercițiu fizic este mijloc al educației fizice, ci numai acela care servește realizării scopului și sarcinilor educației fizice. Ori omul primitiv, în cadrul vânătorii, nu alerga, sărea, arunca etc. pentru a-și întări sănătatea, pentru a se dezvolta armonios sau pentru a se destinde. Fără îndoială că, repetând aceste exerciții fizice, el se perfecționa din punct de vedere biologic, însă scopul lui principal era procurarea hranei, deci, deocamdată, aceste exerciții fizice erau mijloace ale muncii sale și nu ale educației fizice, despre care nu se poate vorbi încă.

În cadrul vânătorii (al muncii) la care au fost obligați să participe toți membrii colectivității au existat diferențieri după vârstă și sex. Cercetările etnografice asupra populațiilor foarte primitive arată că, în prima fază a Comunei primitive, la vânătoare participau toți membrii colectivității, însă împărțiți după vârstă și sex, deoarece nu toți puteau efectua același lucru. De obicei, vânătoarea se executa sub formă de hăituială și sarcinile diferitelor grupuri se delimitau foarte precis: femeile, copiii și bătrânii hăituiau vânatul, iar bărbații în putere se luptau direct cu el.

O serie de istoriografi și călători care au observat viața unor asemenea populații primitive, redau performanțe uimitoare ale acestora legate de vânătoare. Iată ce spune în legătură cu aceasta exploratorul francez La Perouse, referindu-se la băștinașii din California: "Cu multă pricepere mânuiesc acești indieni arcul; au doborât de față cu noi păsări foarte mici; e drept că le țintesc cu o răbdare nemaipomenită: se ascund și, furișându-se pe lângă vânat, nu trag decât de la 15 pași. Față de animalele mari au o tactică și mai deosebită. Am văzut un indian care purta pe cap un cap de cerb și înainta în patru labe prefăcându-se că paște iarbă. Pantomima lui era atât de firească încât, toți vânătorii noștri ar fi tras în el de la 30 de pași dacă

nu ar fi fost înștiințați de această stratagemă. În acest chip ei se apropie cât se poate de mult de cireada de cerbi și-i omoară cu săgeata".

O altă relatare evidențiază hotentotii și boșimanii din Africa, ce pot goni un animal până când el se prăbușește mort. Exploratorul Peter Kolb scria, în 1719, că unui călăreț i-a fost cu neputință să se țină după un hotentot care vâna.

Este evident că asemenea performanțe nu puteau fi realizate fără o pregătire prealabilă foarte bună. Experiența umană a arătat că această pregătire trebuia să înceapă încă din copilărie și, de regulă, odată cu apariția pubertății. În literatura de specialitate această perioadă de pregătire, existentă la toate triburile primitive, poartă denumirea de "perioadă de inițiere" și ea se desfășura sub îndrumarea bătrânilor tribului care posedau o vastă experiență de viață.

Conținutul instruirii pentru vânătoare poate fi cunoscut apelând tot la o sursă etnografică: "Băieții se jucau cu sulița și discul.

Jucătorii au format 2 grupuri și s-au îndepărtat vreo 13 m în jos de strâmtoare. În timp ce discul se rotea azvârlit dintr-o parte în alta, fiecare ceată încerca să nimerească cu sulița discul în zbor. Jocul lor era nu numai un izvor de bucurie, ci și un serios antrenament cu prilejul căruia își formau un ochi. ager care le era absolut necesar în viața lor de mai târziu, când vânătorii și cei porniți în căutarea hranei, nu vor mai ținti discul în zbor ci animalele iuți de picior, ale deșertului...". Exploratorul B. Fawcett arată un antrenament asemănător la copiii băștinșilor din America de Sud: "Băieții sunt învățați să întrebuințeze arcul trăgând peste o colibă într-un fruct de papaya, așezat de partea cealaltă a colibeii. [...]. Ajung foarte pricepuți să tragă în sus în aer și să lovească ținta cu mare precizie".

Vorbind de origini, trebuie să se rețină ideea esențială că exercițiul fizic a apărut în munca omului. De altfel, sunt cunoscute câteva forme de practicare a exercițiilor fizice într-un stadiu în care despărțirea lor de muncă abia se realizase și, din această cauză, asemănarea lor cu munca este evidentă. Astfel, la un trib din America de Nord care se ocupa cu vânătoarea de urși, s-a descoperit un joc numit "sărbătoarea ursului.": un urs prins din vreme sau crescut de mic și ținut într-o cușcă, era eliberat în ziua sărbătorii și vânătorii trăgeau în el cu arcul și săgeata. Câștiga cel care reușea din prima săgeată să nimerească ursul în inimă. Dacă se face o comparație între munca acestor indieni (vânătoarea de uși) și jocul lor, se pot constata deosebiri foarte mici. Astfel, obiectul de muncă era ursul, obiectul de joc tot ursul. Unealta de muncă, dar și jucăria era arcul cu săgeata. Singura deosebire era că, în cadrul vânătorii, ursul nu era prins de la început, ci trebuia căutat în pădure. Este evident că acest joc derivă din muncă. Cu timpul, mergând pe îndepărtarea de muncă a exercițiilor fizice, obiectul nu va mai fi ursul, ci un copac sau o țintă făcută special.

Un alt exemplu îl oferă un sport care astăzi este practicat în diferite părți ale lumii, și anume surfingul sau "călăritul pe val". Provine din insulele Polineziei unde indienii se ocupau cu pescuitul în ocean, dar nu cu undița sau năvodul, ci cu arcul și săgeata sau cu sulița, stând în picioare pe un trunchi de copac plutitor, iar mai târziu, într-o barcă. În aceste condiții menținerea echilibrului era foarte dificilă și cerea un antrenament îndelungat. Din această necesitate a izvorât și tendința de a "călări" cât mai mult pe un trunchi de copac, ceea ce, ulterior, s-a transformat într-un sport.

Nu trebuie înțeles că exercițiile fizice practicate în afara muncii au fost prezente numai la copii, în perioada de inițiere. Exemplele arătate mai sus, atestă că omul primitiv le-a practicat și ca mijloc de menținere și perfecționare a deprinderilor învățate sau ca mijloc de destindere.

În acest context principalele forme de practicare a exercițiilor fizice au fost: jocurile (copiilor sau adulților), lupta și dansul.

A) Jocurile copiilor organizate în cadrul perioadei de inițiere au fost amintite mai sus și a fost evidențiat caracterul lor imitativ. Jocurile adulților au îmbrăcat forme diverse în funcție de scopul urmărit. Atunci când se viza perfecționarea unor deprinderi de muncă, erau practicate jocuri ca cele date exemplu anterior "sărbătoarea ursului" și "călăritul pe val"). Mai târziu, în descompunerea Comunei primitive, când au apărut conflictele între triburi, au fost practicate și jocuri cu caracter militar, așa cum a fost cazul unui șef de trib din insulele Hawai care așeza în fața sa, la o anumită, distantă, 6 războinici cu sulițe și care, la un semnal, aruncau deodată, sulițele în el. Acesta prindea cu o mână, din zbor 3 sulițe, iar cu cealaltă, în care avea și el o suliță para pe restul de 3.

Pe lângă aceste tipuri de jocuri au apărut și jocuri abstracte, nelegate direct de muncă, așa cum ar fi jocurile cu mingea, care aveau un evident caracter de destindere.

B) Luptele au fost practicate sub forme foarte diferite pe toate meridianele geografice. Ele au căpătat o dezvoltare mai mare în perioada de descompunere a Comunei primitive; când s-au înmulțit conflictele între triburi și a fost necesară o foarte bună pregătire a războinicilor.

Atât luptele, cât și scrima cu bastoanele, vâslitul în bărci și altele, au fost practicate sub formă de întrecere datorită atracției pe care o exercitau asupra oamenilor și pentru că dădeau posibilitatea stabilirii celui mai bine pregătit din întreaga colectivitate. Uneori testele fizice erau considerate ca un examen de intrare în rândul membrilor tribului cu drepturi depline. Astfel la bantușii din Africa, tânărul obținea dreptul de a deveni membru al tribului numai dacă putea să sară propria înălțime.

C) Un loc aparte, ca formă de practicare a exercițiilor fizice în Comuna primitivă, îl ocupa dansul. Probabil, prima artă, a omului, dansul era practicat în viața primitivului cu cele mai diverse ocazii. Dansul primitiv inițial a avut un caracter pur imitativ, reproducând mișcările pe care omul le făcea în cadrul muncii de zi cu zi și al vânătorii. Etnograful M.O. Kosven este categoric în această privință, declarând că: "Nu încapă nici o îndoială că dansul cel mai primitiv are un caracter pur gimnastic", iar mai departe: "Un caracter de cultură fizică, de antrenament îl au dansurile vânătoarești și războinice larg răspândite, care se execută înainte de plecarea la vânătoare sau expediție". Este cunoscut exemplul unor băștinași australieni care, după ce au văzut pentru prima dată în viața lor un tren, în aceeași seară au organizat dansuri al căror conținut îl constituia reprezentarea trenului în mișcare.

În dansurile de vânătoare sau în cele războinice, omul primitiv, repetând de foarte multe ori mișcările din cadrul vânătorii sau luptei, le perfecționa continuu, dobândind în același timp și o bună pregătire fizică. Va trebui să treacă însă multă vreme până când dansurile aveau să devină mai abstracte, reprezentând legende ale tribului, iar mai târziu, sentimente.

Odată cu descompunerea Comunei primitive și cu înmulțirea conflictelor armate, caracterul militar al exercițiilor fizice se accentuează, ceea ce nu trebuie să conducă la ideea că ele nu au mai fost folosite în continuare în vederea pregătirii pentru muncă sau pentru destindere.

Bibliografie:

1. *Societatea Centrală Română de Arme, Gimnastică, Dare la Semn și Natațiune (Cercetări istorice)*. București, Tipografia "Viitorul", 1906
2. Kirițescu, C, *Palestrica - o istorie universală a culturii fizice*, București, Editura U.C.F.S., 1964
3. Kosven, M.O. Belov, A., *Introducere în istoria culturii primitive*, București, Editura Științifică, 1957

Studiu privind exercitiile fizice in timpul renasterii

Profesor , Pelea Mircea Cristian
Școala cu clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj

Renașterea reprezintă perioada de tranziție de la societatea feudală la cea capitalistă și apare în Italia secolului al XIV-lea, de unde se răspândește în întreaga Europă. Fenomen complex și de durată, Renașterea a avut la bază condițiile obiective economice ale vremii și a fost o formă de manifestare a burgheziei orășenești, clasa nouă care apărea atunci pe scena istoriei.

Denumirea reflectă în bună parte și conținutul său, și anume reînvierea, redescoperirea culturii antice greco-romane. Deoarece în cultura epocii, omul a fost pus din nou în centrul preocupărilor, curentul acesta a fost denumit umanist. În acest context se constată, și în domeniul educației fizice, un reviriment, după aproape un mileniu de îngrădire drastică a acestui fenomen din cauza doctrinei ascetismului și a obscurantismului, care au dus-o până în pragul desființării, limitându-i sfera de cuprindere numai la funcția militară și de destindere.

Oameni de cultură, medici, pedagogi vestiți ai Renașterii și-au îndreptat din nou privirile către educația fizică, recunoscându-i valențele multiple în educația tânărului, în întărirea sănătății, în recreere, în dezvoltarea fizică armonioasă etc.

Absentă timp de un mileniu din cea mai importantă instituție - școala, educația fizică încearcă, prin Renaștere, să reintre în școală. Este adevărat că încercările s-au manifestat mai mult pe plan teoretic, iar în cazul aplicării ideilor în practică, aceasta s-a făcut foarte rar. Recomandările făcute de diferiți autori au însemnat pentru etapa ulterioară concepția, baza teoretică după care s-au ghidat practicienii secolului XVIII și chiar unii creatori de sisteme din secolul XIX.

În cele ce urmează vor fi trecute în revistă, pe scurt, ideile câtorva reprezentanți ai Renașterii privind educația fizică.

Giovanni Dominici. A fost primul dintre reprezentanții Renașterii care, în lucrarea sa "Regula conducerii educației familiale" din 1403, a făcut referiri la necesitatea introducerii educației fizice în educația generală a copiilor. El arăta că trebuie să se dea copiilor mișcare, jocuri și destindere, recomandând jocurile cu mingea, întreceri de alergări și sărituri.

Pietro Paolo Vergerio (1349-1428). Avea o concepție avansată arătând în lucrările sale că: "cine posedă un spirit clar și un corp puternic, trebuie să se îngrijească de amândouă". Recomanda, ca o cerință a educației, alternarea studiului cu exercițiile fizice, îndeosebi cele care dezvoltă forța. Fiind unul din susținătorii reînvierii vechii puteri militare romane, a acordat un loc important practicării exercițiilor fizice militare, alături de jocul cu mingea și mersul pe jos.

Vittorino da Feltre (1378-1446) în constelația oamenilor de cultură și pedagogilor Renașterii italiene care s-au ocupat de educația fizică, da Feltre a ocupat un loc aparte atât prin concepția sa, cât și prin rarul privilegiu (pe atunci) de a-și fi putut aplica în practică teoria. A fost și practicant, deoarece, în calitate de educator al copiilor ducelui de Mantova, a înființat o școală numită "Casa Giocosa" (Casa voioșiei) unde și-a aplicat ideile referitoare la educație, prin care urmărea formarea multilaterală a personalității umane. A atras atenția, în primul rând, gama largă a exercițiilor fizice pe care le folosea: jocuri cu mingea, alergări, călărie, tir cu arcul, luptă, înot, jocuri războinice, vânătoare, aruncarea lăncii etc. O noutate a fost aceea a îmbinării practicării în timpul verii, a excursiilor cu traiul în corturi, cu folosirea factorilor naturali pentru călirea organismului, excursiile depășind în acest fel caracterul recreativ, completat cu cel educativ. Experiența lui da Feltre a însemnat o adevărată revelație în educația tineretului, dar din păcate, cazul său a fost singular, rămânând mai mult o încercare cu valoare istorică, ce avea să se repete peste aproximativ trei secole.

Tommaso Campanella (1568-1639). Socialist utopic, a scris cartea "Cetatea Soarelui", în cadrul căreia preconiza ca educația să se facă, încă de mic, în colectiv și prin muncă. A acordat un loc important exercițiilor fizice și, ceea ce este nou, întrecerilor care au fost foarte agreate de copii la acea vreme.

Hieronymus Mercurialis (1530-1606). Pe lângă pedagogii care au inclus educația fizică în sistemul general de educație, a venit acum și rândul medicilor care i-au arătat efectele benefice în menținerea și întărirea sănătății. Dintre aceștia, cel mai important a fost Mercurialis om de mare cultură care a folosit în lucrarea sa "Ars gymnastica", 95 de titluri de lucrări greco-romane și arabe. El a fost acela care a reluat vechiul dicton al lui Juvenal, "Mens sana in corpore sano", el a fost acela care, după 1000 de ani de uitare, a reînviat termenul grec de gimnastică, el a fost acela care avea să dea cele mai complete informații asupra educației fizice antice, deoarece multe lucrări pe care le-a studiat, nu au ajuns până astăzi. Este semnificativ faptul că, în prima ediție a lucrării sale "Ars gymnastica" apărută în 1569, titlul complet este: "Șase cărți despre celebra artă gimnastică a celor vechi, în timpurile noastre însă necunoscută" în această carte a fost studiată atât tehnica exercițiilor fizice antice, cât și valoarea lor medicală. El recomanda practicarea exercițiilor fizice în scop profilactic sau terapeutic de către toți oamenii: bolnavi sau sănătoși, tineri sau bătrâni, femei sau bărbați. Exercițiile fizice dozate necorespunzător, ar fi avut un efect negativ asupra organismului, idee în care se poate vedea embrionul fundamentării științifice a educației fizice. Din păcate, cartea sa, ca și cele mai multe lucrări ale Renașterii, nu a avut o aplicabilitate imediată. Abia în epoca modernă au fost apreciate valorile informative și medicale.

Francois Rabelais (aprox. 1500 - aprox. 1553). A preconizat un nou sistem de educație, total opus excesului de intelectualism și scolasticii Evului Mediu, sistem care urmărea formarea multilaterală a tânărului (intelectuală, morală și fizică). Ideile și le-a expus în celebrul său roman fantezist "Gargantua și Pantagruel". Educației fizice i se acorda un loc important în programul zilnic, alternându-se orele de exerciții fizice cu orele de instruire intelectuală și respectându-se cu strictețe unele norme de igienă personală care vizau curățenia corporală și întărirea sănătății. Atrage atenția marea bogăție și varietate a exercițiilor fizice folosite: jocuri cu mingea, călărie, mânguirea tuturor armelor, înot aplicativ, vânătoare, canotaj, lupte, alergări, sărituri, aruncări, cățărări etc. Prin ideile sale a fost unul dintre primii reprezentanți ai Renașterii franceze care a căutat să redea echilibrul ființei umane, acordând o atenție egală atât educației fizice, cât și celei intelectuale.

Michel de Montaigne (1533-1592). În lucrarea sa "Essais", expunea o serie de idei referitoare la educație, dintre care unele puteau fi considerate ca ultramoderne. În esență, educația recomandată de el viza formarea multilaterală a ființei umane, văzută ca un tot unitar: "Nu poate fi un suflet și un trup și nici nu se poate împărți, ci din contră, trebuie să-l șlefuiim pe om [...]" . Era necesar să se acorde atenție egală educației intelectuale și fizice: "Nu este de ajuns să întărim sufletul, trebuie să întărim și mușchii" pentru că "sănătatea și puterea sunt necesare, căci sufletul va fi apăsător când nu este ajutat de corp". Pe lângă

practicarea unor exerciții fizice variate, Montaigne susținea și necesitatea călirii organismului tinerilor, în vederea menținerii sănătății.

John Locke (1632-1704). A fost și el adeptul unei educații multilaterale, în care educația fizică își avea un rol bine stabilit, urmând să întărească sănătatea și să-l facă pe tânăr viguros și rezistent. În acest sens, Locke, reluând dictonul lui Juvenal "Mens sana in corpore sano", arăta că exercițiile fizice trebuiau îmbinate cu factorii naturii pentru călirea organismului. Pedagogia lui se adresa fiilor de nobili urmărind formarea gentleman-ului. Ca exerciții fizice recomanda: înotul, scrima, călăria, jocurile și dansul.

J.A. Komenschi (Comenius) (1592-1670). A fost unul din cei mai mari pedagogi ai vremii, care se număra și printre puținii dascăli ce au putut să-și aplice în practică ideile. Sistemul său de educație a fost verificat în școala pe care a condus-o, bazându-se tot pe principiul antic, conform căruia "un spirit sănătos nu poate exista decât numai într-un corp sănătos". El a introdus educația fizică în programul școlii, dându-i prin aceasta statutul de disciplină de învățământ și a recomandat înființarea de terenuri speciale pentru practicarea exercițiilor fizice. Exercițiile fizice, practicate mai mult în aer liber, erau completate cu plimbări și excursii pentru a întări organismul copiilor. Programul zilei 1-a împărțit în trei perioade de câte 8 ore, dintre care una era dedicată educației fizice, igienei și mesei. A acordat, de asemenea, o mare importanță jocurilor în educația copiilor, scriind în acest sens, două cărți: "Schola ludus" și "Schola materna".

Deși lista personalităților Renașterii, care au militat pentru reînvierea educației fizice, este mai lungă, ea nu trebuie continuată foarte mult deoarece, în esență problemele sunt aceleași. Pe baza celor arătate mai sus se pot desprinde următoarele concluzii:

- 1) cu toate că, prin gândirea personalităților Renașterii, educația fizică a fost readusă în actualitate, caracterul ei limitat rămâne pregnant introducerea ei în educația generală referindu-se numai la fii celor cu posibilități; mai mult decât atât, sistemul de educație preconizat, cu mici excepții, este – nu în școală - ci în familie, sub conducerea unui perceptor;
- 2) ideile progresiste ale acestor reprezentanți ai Renașterii, nu cuprindeau, decât izolat și recomandări de practicare a exercițiilor fizice de către fete;
- 3) s-a evidențiat din nou legătura dintre educație fizică, sănătate și valoarea lor educativă;
- 4) s-a arătat necesitatea armonizării educației intelectuale cu educația fizică, în vederea realizării unui echilibru al ființei umane.

Bibliografie:

1. Kirițescu, C, *Palestrica - o istorie universală a culturii fizice*, București, Editura U.C.F.S., 1964
2. Neța, G., *Istoria milenară a educației fizice și a sportului*, Cluj-Napoca, Editura RISOPRINT, 1998
3. Stroe, C. A., *Istoria educației fizice și sportului*, Craiova, Reprografia Universității, 2004

Tactica jocului de tenis

Profesor , Pelea Mircea Cristian
Școala cu clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj

Prin noțiunea tactică înțelegem totalitatea acțiunilor jucătorului organizate și coordonate rațional, în limitele prevederilor regulamentului de joc și ale spiritului de sportivitate, în scopul valorificării calităților proprii și a deficiențelor în pregătirea adversarului.

Factorii ce condiționează tactica de joc:

- nivelul și gradul de însușire a procedeele tehnice
- nivelul de dezvoltare al calităților motrice
- nivelul cunoștințelor teoretice
- gradul de pregătire psihologică
- natura adversității (tipologia de jucător)
- structura suprafeței de joc
- evoluția scorului
- condiții meteo

Orice plan tactic nu poate fi realizabil decât dacă se bazează pe o tehnică adecvată cu o importantă participare a capacității cognitive și a tuturor calităților motrice ale subiectului.

Obiectivul principal al tacticii: realizarea unei prestații optime pe terenul de joc.

Trei condiții sunt necesare pentru aplicarea unei tactici eficiente:

- O mare adaptabilitate a acțiunilor în timpul jocului care trebuie să fie foarte variabile și modificabile în orice moment în funcție de adversitate.

- O distribuție eficientă și rațională a efortului pe parcursul întâlnirii.

- Adoptarea unor atitudini care nu permit adversarului să prevadă acțiunile și schemele tactice care vor fi utilizate contra lui (fenta, mimica, intimidări, simularea oboselii sau a relaxării)

Toate acțiunile jucătorului la minge au un pronunțat caracter tactic și se bazează pe bagajul tehnic.

Asigurarea conținutului tactic al procedurilor tehnice de joc constă în următoarele aspecte

Plasament corect la minge și plasament pe zonele 1 și 2.

Preparația în timp și spațiu

Realizarea și schimbarea de direcții, efecte, lungimi, traiectorii, viteze la lovirea mingii.

Realizarea de acțiuni tehnică-tactică eficiente, în scopul construcției punctului (preparatie, declare, finalizare)

Structura jocului conține 4 faze ale tacticii jocului de tenis:

Faza de joc fix și momentele componente (servici-retur)

Faza de joc alternativ și componente (schimb de lovituri, dreapta, rever)

Faza de joc decisiv și momentele componente (atac la fileu, după servici, după retur sau după alternarea loviturilor de pe fundul terenului)

Faza de joc de trecere și momentele componente (trecerea din atac în apărare și invers)

Principiile de bază ale tacticii jocului de tenis:

Principiul fundamental al tacticii jocului modern de simplu constă în capacitatea tehnică, fizică și psihică a tenisistului de a declanșa și supune ofensivă permanentă în orice moment al jocului (prin creșterea vitezei de circulație a mingii concomitent cu declanșarea și utilizarea eficientă a unghiurilor de atac)

Principiul realizării unui procentaj ridicat de eficiență în cadrul celor 4 faze fundamentale ale jocului de simplu (prin adoptarea permanentă a tehnicii la diversitatea situațiilor de joc, prin trecerea cu ușurință de la acțiunile de pe fundul terenului la cele de la fileu și invers)

Principiul realizării eficiente a replasamentului în zonele de teren strategic 1 și 2 (prin utilizarea unor forme de deplasare în teren specifice pentru declanșarea și utilizarea în timp util a unghiurilor de ofensivă și contraofensivă determinate de direcția mingii și tactica de joc)

Principiul realizării unui procentaj ridicat de eficiență a acțiunilor tehnico-tactice în toate momentele jocului (prin alternarea cu pricepere a tacticii de joc avantajoase în cadrul strategiei stabilite prin îndepărtarea treptată a adversarului de la tactica convenabilă lui și impunerea unei tactici proprii).

Principiul realizării unei variabilități a acțiunilor de joc, în momentele speciale (prin utilizarea unor manevre de schimbare a ritmului și a tempoului de joc, prin declanșarea, menținerea, schimbarea sau combinarea la lovirea mingii.

Principiul valorificării la parametrii crescuți a tipologiei de jucător (ofensiv, defensiv sau combinativ) ori capacitatea de adaptare și valorificare a tacticii proprii în raport de condițiile de adversitate asemănătoare sau diferite.

Bibliografie:

1. Bică Monica, *Teoria și didactica educației fizice și sportului*, Editura Academica Brâncuși, 2009
2. Bota, A., *Exerciții fizice pentru viață activă*, Ed. Cartea Universitară, București, 2006
3. Cârstea, Gh., *Educația fizică – teoria și bazele metodicii*, A. N. E. F. S., București, 1997.

Caracteristicile jocului de fotbal

Profesor, Pelea Nicolae
Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, Dolj

Dinamism și rapiditate

Această caracteristică este specifică tuturor jocurilor sportive, datorită numărului mare de acțiuni diversificate, cu aspect de unicat de la o fază la alta a jocului. Acțiunile sunt desfășurate într-un tempo rapid, cu participarea tuturor compartimentelor echipei, care dau o notă de spectaculozitate jocului, ceea ce dă un plus de atractivitate pentru practicanți dar și pentru spectatorii acestui joc.

Teorie dezvoltată și evolutivă

Prin conținutul său, jocul de fotbal este permanent susceptibil de organizare și perfecționare individuală și colectivă. El posedă o inițiativă creatoare a teoreticienilor, antrenorilor și jucătorilor de performanță, care se concretizează prin studierea și elaborarea unor soluții originale privind antrenamentul și jocul, exprimate prin metode noi de antrenament, planuri teoretice distincte de la joc la joc, concepții inovatoare privind pregătirea individuală sau colectivă a echipei.

Accesibilitate organizatorică

Pentru practicarea jocului de fotbal este nevoie de 2 echipe, o minge și de echipament.

Se practică în aer liber, nefiind nevoie de săli sau de alte încăperi costisitoare.

Poate fi practicat de către tineri și persoane mai în vârstă, de bărbați sau de către femei.

Caracteristica de accesibilitate este atribuită de faptul că fotbalul poate fi practicat oriunde și de către oricine.

Tendința de universalism tehnico-tactic

Prin participarea tuturor jucătorilor la faza de atac și apărare, factor imperios necesar în fotbalul actual de performanță este stimulată multilateralitatea pregătirii fiecărui jucător. Specializarea pe posturi tinde să dispară, jucătorii trebuind să facă față și să fie posesori ai unor deprinderi tehnice și tactice specifice și atacului și apărării.

Dezvoltarea fizică

Din punct de vedere morfofuncțional, practicarea fotbalului angrenează în mișcare toate segmentele corpului, mișcările fiind executate cu sau fără minge, fapt ce determină o dezvoltare fizică armonioasă, în cadrul unor limite stabilite de științele medicale.

Practicarea fotbalului în mod sistematic asigură un nivel funcțional optim al organismului, influențează pozitiv marile funcții ale organismului și activează dezvoltarea calităților motrice, atât sub aspect general cât și specific.

Motricitatea solicitată și dezvoltată, caracteristică acțiunilor tehnice și tactice ale jocului de fotbal, contribuie foarte mult și la dezvoltarea deprinderilor motrice de bază: alergările, săriturile, aruncările, toate aceste deprinderi reprezentând chiar fondul tehnicii de fotbal.

Caracteristici ale tehnicii specifice jocului de fotbal.

Tehnica jocului de fotbal este determinată de folosirea piciorului ca element de acționare asupra mingii, și se caracterizează prin următoarele:

Accesibilitate - fotbalul poate fi practicat și pe terenuri reduse și improvizate de către copii sau începători sau ca mijloc de recreere pentru restul amatorilor de mișcare

Tehnica are un caracter evolutiv - datorită apariției jucătorilor de excepție care au îmbogățit gama execuțiilor

Necesitatea pregătirii timpurii - momentul propice pentru începerea procesului instructiv educativ se efectuează după efectuarea selecției primare și după desfășurarea unei pregătiri generale de 1-2 ani. Vârsta copiilor care doresc să înceapă pregătirea în fotbal se situează în jurul vârstei de 10 ani. Unii specialiști recomandă coborârea vârstei de începere a pregătirii la 8-9 ani. Longevitatea practicării fotbalului de performanță se poate obține prin scăderea rațională a vârstei de selecție și implicit prin prelungirea stagiului de activitate.

Învățarea corectă a tehnicii de bază. Se cunoaște faptul că un procedeu tehnic învățat greșit sau fără eficiența tehnico-tactică are repercursiuni negative ireversibile asupra evoluției unui fotbalist de performanță. Antrenorul trebuie să acorde o mare atenție execuțiilor tehnice, încercând să-i stimuleze pe copii prin observații pertinente, prin stimulare la întrecere.

Caracteristica psihologică a jocului de fotbal

Este evidențiată de către M. Epuran care afirmă că: "În jocul de fotbal controlul mingii se face cu piciorul, în acest caz însușirea tehnicii și tacticii reprezentând un proces complex care unifică, printr-o sinteză specifică învățarea motrică și învățarea inteligentă. Capacitățile psihice de recepție, percepere, analiză, sinteză și decizie condiționează actul motric atât cantitativ cât și calitativ."

Bibliografie :

1. Cojocarui Viorel, *Fotbal de la 6 la 18 ani. Metodica pregătirii*, Edit. Axis Mundi, București, 2002
2. Dragnea Adrian, Teodorescu Silvia, *Teoria sportului*, Edit. Fest, București, 2002
3. Dragnea, Adrian, *Antrenamentul sportiv*, Edit. Didactică și Pedagogică, București, 1996
4. Motroc Florin, *Pregătirea fotbaliștilor juniori 18-19 ani*, Editura Morosan, 2008

Sportul si cultura

Profesor, Pelea Nicolae

Grup Școlar "Traian Demetrescu", Craiova, Dolj

Componenta esențială a vieții, mișcarea și, derivat din aceasta, exercițiul fizic se constituie într-un adevărat izvor de sănătate, practicarea lor recomandându-se din fragedă copilărie până la adânci bătrâneți.

Realizată inițial în cadrul familiei, sub supravegherea părinților, apoi la nivelul școlii, în lecțiile de educație fizică sau în activitățile sportive extrașcolare, pregătirea fizică a persoanelor este strâns corelată cu cea intelectuală, eficiența procesului de instruire fiind condiționată de alternarea judicioasă a orelor de intensă solicitare intelectuală cu cele practice, sub forma exercițiului fizic.

Efectele benefice ale mișcării asupra stării de sănătate sunt binecunoscute, deși nu totdeauna se manifestă consecvența în practicarea exercițiilor fizice corespunzător categoriei de vârstă, sexului și nivelului de pregătire fizică generală.

Sigur că e destul de greu să distingi momentul trecerii de la sport ca "fapt impulsiv" la sport ca "valoare culturală". Integrarea se petrece atunci când exercițiul sportiv se efectuează cu conștiința exactă a semnificației educative și a treptelor ierarhiei valorice.

Astfel, sportul devine "proiect uman realizat"! Sportivul se străduiește să crească, să se dezvolte ca persoană, să-și creeze un stil de viață. În cursul acestui proces de creație sui-generis sportul face accesibilă mobilizarea acelor elemente pe care alte manifestări culturale poate că nu le împărtășesc. Sportul permite omului să descopere și să dezvolte resorturi de ordin cultural care zac în el însuși.

În aceste condiții – afirmă cercetătorul Nicu Alexe – nu trebuie să surprindă apariția noțiunii de **cultură sportivă**. "Se spune despre un individ că are o cultură muzicală, dar tot așa de bine poate să aibă și pe cea a mișcării, a sportului, dacă le realizează constant și, cel mai important, le înțelege sensurile, le cunoaște esența". Cultura sportivă înglobează un sistem de principii care ne ajută să găsim în noi înșine uimitoare resurse, să le valorificăm și astfel să descoperim dimensiunile noi ale propriilor disponibilități. În acest fel, cultura sportivă favorizează "formarea unei concepții optimiste, prin insuflarea încrederii în forțele proprii, în capacitatea de a depăși propriile

performanțe sau momente de dificultate, stimulând capacitatea de muncă și creație". (cum spune prof. univ. dr. doc Ștefan Bârsanescu).

Elita intelectuală, influențată de dihotomia suflet - trup, a avut mereu tendința de a crede că formele educației fizice conduc exclusiv la hipertrofia musculară și a subestimat valențele spirituale ale unei instituții care și-a aflat sursa în armonie, creând de la începuturi expresia kalokagathiei, a binelui și a frumosului sub același acoperământ.

Cei care privesc prin ochelarii dualismului spirit-corp, abordând parcat raportul, văd adesea în trup doar expresia a ceea ce asemuiește omul cu antropoidul. Alfred Andersch pretindea, în 1960, că oricum deviza *mens sana în corpore sano* e îndoielnică. "Cel mai adesea - spunea el - spiritul se simte mai bine într-un corp nu tocmai sănătos". Dimpotrivă, Voltaire recomandă, ca o rețetă a fericirii umane: trupul unui atlet și sufletul unui înțelept. Fără îndoială, trupul și sufletul trebuie abordate ca un tot, ca o unitate indisolubilă. Individ și indivizibil pornesc din aceeași rădăcină.

Valorile care înalță exercițiul corporal, jocul, sportul la rang de cultură pot fi foarte bine fizice, intelectuale, morale sau spirituale. În același timp, sportul - și mai ales educația fizică - aduce o contribuție originală la cunoașterea de sine și a altora.

Fără a mai aminti de faptul că, sub diverse forme, dar mai ales în cursul activităților în aer liber, în plină natură, sportul îmbogățește sensibilitatea practicantului, contribuie la dezvoltarea afectivă și estetică a individului, prin sentimentul pe care i-l furnizează vârsta, realitatea fizică și armonia firească cu universal.

În condițiile istorice date, prin capacitatea lor de influențare, de educare a maselor, sporturile pot deveni importante valori social-culturale, un veritabil "ferment" de civilizație, contribuind la îmbogățirea patrimoniului uman.

Bibliografie:

1. Bota, A. (2006), *Exerciții fizice pentru viață activă*, Ed. Cartea Universitară, București;
2. Durbăcea-Bolovan, M., (2009), *Activități motrice pentru timpul liber*, Editura Academica Brâncuși;
3. Epuran, M., Horghidan, V., - *Psihologia educației fizice*, ANEFS, -Univ. Ecologică, București, 1994.

Studiu privind conținutul pregătirii tacticii jocului de simplu în tennis

Profesor, Pelea Nicolae
Grup Școlar "Traian Demetrescu", Craiova, Dolj

Pentru a concretiza conținutul tactic al jocului de simplu, vom lua ca unitate de măsură disputarea punctului în cadrul unor faze specifice, care se diferențiază și se condiționează în succesiunea lor, astfel:

Faza de joc fix și momentele componente:

- componenta tactică la serviciu;
- componenta tactică la retur.

Faza de joc alternativ și momentele componente:

- componenta alternării lovirii mingii pe diagonală terenului de joc (terenul de egalitate sau cel de avantaj);
- componenta alternării lovirii mingii în lungul liniei laterale a terenului de joc;
- componenta alternării lovirii mingii cu schimbarea direcției din diagonală în lung de linie și invers (triunghiul);

- componenta alternării lovirii mingii cu schimbarea direcției din diagonală în lung de linie și invers pe ambele părți ale terenului (optarul);
- componenta alternării lovirii mingii cu schimbarea direcției din și în zona mediană terenului de loc (pe linia de fund a terenului).

Faza de joc decisiv și momentele componente:

- componenta atacului la fileu, cu vole precedat de serviciu;
- componenta atacului la fileu, cu vole precedat de retur;
- componenta atacului la fileu, cu vole după alternarea loviturilor de pe fundul terenului.

Faza de joc de trecere și momentele componente:

- componenta tactică de trecere din ofensivă în defensivă;
- componenta tactică de trecere din defensivă în ofensivă.

Pregătirea tactică pe cele patru faze de joc cu componentele aferente constituie cheia de bază a pregătirii de performanță în tenis.

Metodica învățării, consolidării și perfecționării tacticii cuprinde două mari probleme, care se condiționează în mod armonios în procesul instructiv.

Aceste laturi ale pregătirii tacticii sunt: pregătirea teoretică și pregătirea practică.

Dacă ne referim la pregătirea teoretică trebuie să arătăm că această parte a pregătirii are rolul de a capacita jucătorii cu cunoștințe și informații necesare înțelegerii structurii tactice a jocului de simplu, a aspectelor legate de gândirea și realizarea punctului în contextul fazelor de joc și de a exercita permanent presiune asupra adversarului. Aceste aspecte, pe lângă cele legate de evitarea erorilor de construcție a punctului sau de declanșarea ofensivei contra adversarului, reprezintă puncte de sprijin în cadrul pregătirii și a jocului pentru tenismen.

Fiecare lecție de antrenament, în plan teoretice, precum și jocul oficial, trebuie să constituie un prilej de evaluare obiectivă a randamentului tactic obținut de către jucător.

Pregătirea practică reprezintă obiectul de bază a muncii desfășurate de către jucător pentru care depune, cu fiecare lecție de antrenament, eforturi considerabile pentru realizarea de performanțe în competițiile oficiale.

Legătura între pregătirea teoretică și cea practică este evidentă atunci când tenismenul reușește să înțeleagă și să aplice în procesul de antrenament și joc multitudinea de informații primite de la antrenor.

Jucătorul de tenis care reușește să-i explice propriile acțiuni de joc și pe cele ale adversarului, și să deosebească părțile foarte bune și pe cele slabe ale prestației sale, reprezintă, după opinia noastră, un element definitoriu al pregătirii și al performanțelor în tenis.

O întrebare tot mai insistentă, pe care și-o pun specialiștii, la care aderăm și noi, se referă la următoarea problemă: Cum se învață și se perfecționează tactica jocului de simplu?

În cele ce urmează voi încerca să răspund la întrebarea pusă și să prefigurăm în felul acesta o succesiune de etape, care prin conținutul lor traversează învățarea și perfecționarea tacticii jocului de simplu, cu fazele și momentele aferente.

Aceste etape, prin conținutul lor practico-metodic, precum și al cunoștințelor tehnico-tactice ce le conțin reprezintă fundamentul de bază pentru pregătirea tactică.

De menționat că aceste etape prezentate nu înlocuiesc succesiunea metodică generală de învățare și perfecționare a tehnicii și tacticii jocului de tenis, ba din contră aprofundează o serie de aspecte particulare ale pregătirii tacticii jocului de simplu.

Prezentăm următoarele etape:

ETAPA I - CARACTERUL TEHNICO-TACTIC ELEMENTAR

Această etapă de debut în pregătirea tactică elementară a jocului de simplu, este specifică începătorilor și vizează următoarele aspecte:

- are un pronunțat caracter tehnic prin faptul că procedeele tehnice de bază (lovitura de dreapta, de stânga sau serviciul) au ca obiectiv numai însușirea mecanismului de lovire a mingii;

- condiții de exersare simple, unde mingea este oferită cu mâna sau lansată cu racheta în condiții foarte ușoare;
- aspectul tactic este prezent chiar din această etapă, deoarece sportivul urmează să dirijeze mingea la început peste fileu, după aceea i se cere creșterea distanței, o anumită traiectorie, cât de cât o direcție, precum și un efect plat;
- prepararea pentru lovirea mingii este simplă (priza precizată, poziția segmentelor corpului, precum și aprecierea relației între drumul mingii, săritura de pe sol și momentul impactului);
- un alt element definitoriu pentru această etapă constă în aprecierea spațio-temporală a momentului impactului rachetă-minge;
- un ultim aspect foarte important ce se referă la caracterul tehnico-tactic al acțiunilor întreprinse de jucător, constă în succesiunea derulării segmentelor corpului (ritmul) pentru lovirea mingii.

ETAPA A II-A - CARACTERUL TEHNICO-TACTIC SUPERIOR

Această etapă presupune un stadiu avansat de începător, față de prima etapă și vizează, pentru pregătirea tactică, printre altele, următoarele aspecte:

- tehnica loviturilor de bază, au ca obiectiv însușirea pregătirii pentru lovirea mingii și finalul loviturii, ce corespund pe plan tactic cu aprecierea exactă a drumului mingii (lansată cu racheta), ce necesită pe lângă capacitatea de anticipare și derularea procedeele de preparare;
- procedeele de preparare se referă la priza rachetei, poziția, pregătirea pentru lovirea mingii (plasamentul elementar la minge), precum și poziția finală a segmentelor corpului înainte de lovirea mingii. Această succesiune de procedee de preparare au pe lângă aspectul tehnic și un pronunțat caracter tactic, deoarece acestea trebuie făcute într-un ritm anume, specific acestor procedee tehnice de bază;
- un alt element de bază ce concretizează aspectul tactic, se referă la concretizarea la un nivel superior a factorilor de eficiență la lovirea mingii (direcția, lungimea, traiectoria și efectul mingii). Acest moment al instruirii corespunde, în plan tactic, cu consolidarea tehnicii și punerea bazelor tehnicii speciale și însușirea conținutului tactic al procedeele tehnice.

În această etapă se însușesc acele ritmuri specifice ce constau în prepararea, lovirea mingii și pregătirea pentru o altă acțiune de joc asemănătoare momentelor componente ale fazelor de joc.

Un aspect tactic definitoriu în aceasta etapă constă în aceea că se însușesc bazele trecerii de la un procedeu tehnic la altul, asigurându-se conținutul lor tactic.

ETAPA A III-A - CARACTERUL TACTICO-TEHNIC CU REALIZAREA DE TRASEE TACTICE PE FAZELE DE JOC

În această etapă (de consolidare-perfecționare tactică) se consolidează, pe plan tehnic, procedeele tehnice speciale (voleul, lobul, demivoleul și smeciul), fapt ce diversifică și amplifică conținutul tactic specific jocului de simplu. Aspectele de pregătire tactică vizate în această etapă sunt:

Deși procedeele tehnice speciale menționate mai sus constituie conținutul tehnic al acestei etape, totuși ele au fost parțial însușite până în această etapă, urmând să fie exersate în condiții analitice sau globale în cele patru faze ale jocului (fixă, alternativă, decisivă și de trecere).

Direcția mingii, lungimea, traiectoria și efectul la lovirea mingii capătă forme concrete, de rezolvare a unor trasee tactice, care prin exersare pot conduce la declanșarea sau finalizarea punctului de joc.

Se exersează alternarea unor trasee tactice specifice jocului de pe fundul terenului, cu treceri a fileu, în ideea concretizării tipologiei de jucător (ofensiv, defensiv sau combinativ).

Ritmul de declanșare, menținere sau schimbare a factorilor de eficiență, joacă un rol prioritar în pregătirea tacticii jocului de simplu.

Se exersează trasee tactice precedate de serviciu (1 sau 2) cu retur, cu declanșarea și finalizarea fazei de joc alternativ, decisiv și de trecere.

Bibliografie:

1. Bică Monica, *Teoria și didactica educației fizice și sportului*, Editura Academica Brâncuși, 2009

2. Bota, A., *Exerciții fizice pentru viață activă*, Ed. Cartea Universitară, București, 2006
3. Cârstea, Gh., *Teoria și metodică educației fizice și sportului*, Editura Universul, București, 1996.
4. Durbăcea-Bolovan, M., *Activități motrice pentru timpul liber*, Editura Academica Brâncuși, 2009
5. Epuran, M., Horghidan, V., *Psihologia educației fizice*, ANEFS, -Univ. Ecologică, București, 1994

Studiu privind tehnica jocului de tenis

Profesor, Pelea Nicolae
Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, Dolj

Tehnica jocului de tenis reprezintă un ansamblu de deprinderi motrice specifice ca formă și conținut, ce caracterizează modul de mănuiere a rachetei, lovirea mingii și deplasările specifice în teren, toate desfășurându-se după legile activității nervoase superioare și ale biomecanicii, în scopul realizării randamentului maxim în joc.

Tehnica reprezintă deci o succesiune de unități, momente apropiate ca structură, ce se repetă în condiții standard dar și schimbătoare.

Jocul de tenis se compune din: 1/3 tehnică, 1/3 fizic, 1/3 psihic iar din totalul acțiunilor întreprinse de jucător în desfășurarea unui joc, 50% din acțiuni sunt greșite, iar restul de reușite se împart între învingători și învinși.

Sistematizarea tehnicii jocului de tenis

Aceasta formulează o serie de repere de care antrenorul trebuie să țină seama în procesul de instruire.

Sistematizarea tehnicii se poate împărți în 4 moduri utilizare a tehnicii de joc

- după specificul procedeele tehnice utilizate în joc: priză, poziție, deplasări, plasament, lovituri.
- după zona de utilizare a procedeele tehnice
- după modul și direcția de orientare a mingii:
- după variantele de execuție

2. Rolul și conținutul tehnicii în tenisul de performanță

Procedeul tehnic – modul în care se execută elementele din punct de vedere tehnic.

Reprezintă un sistem complex și stereotip de acte motrice structurate cât mai rațional, aplicate într-o fază din cadrul jocului.

Cerința de bază a tehnicii în jocul actual de tenis este aceea de a contribui alături de tactica și pregătirea fizică la creșterea vitezei de circulație a mingii în toate fazele jocului de simplu și de dublu.

Importanța tehnicii în jocul actual de tenis poate fi evaluate din următoarele considerente:

-tehnica stă la baza cursivității jocului, având rolul de asigurare a conținutului tacticii pe fazele de joc

-tehnica are o serie de mecanisme bine precizate

-tehnica are un caracter individual (datorită particularității individului) (asp. morfologice, psihomotrice

-tehnica este complexă

-tehnica realizată la un grad superior de maestru contribuie la derularea dinamică a segmentelor corpului făcând să crească viteza de circulație a mingii

-tehnica diferitelor procedee de bază specifice, se derulează diferit dpdv al ritmului, a efortului, fizic și psihic precum și a zonelor de teren unde frecvența e mai mare și care are o contribuție mărită la declanșarea sau finalizarea punctului de joc

-tehnica modernă vizează printre altele următoarele aspecte mai importante.

Echilibru, compensarea efortului la nivelul segmentelor, sincronizarea segmentelor, reechilibrarea corpului, plasament și replasament la minge, gândire, imaginație, anticipare, reacție rapidă, calității motrice de viteză – forța în regim de rezistență, aspecte adaptative ale marilor funcțiuni ale organismului.

Tehnica reprezintă un mijloc de manifestare a capacității jucătorului de realizare a fazelor de joc, care trebuie să fie însoțită și de calități motrice și psihice a jucătorului pe măsura cerințelor de joc.

Tehnica este influențată de personalitatea jucătorului, de joc, materiale (rachete, mingi), de viteză și spectacolul sportiv în ansamblul lui.

În conținutul procedeelor tehnice distingem următoarele aspecte prioritare:

- rolul și importanța privirii
- rolul și acțiunea picioarelor, trunchiului, brațelor

Tehnica are o importanță majoră dacă se respectă aprecierea corectă și rapidă a direcției pe care vine mingea – preparăția pentru lovirea mingii să fie efectuată din timp

- accelerarea în timpul loviturii – lovirea mingii să includă factorii de eficiență (FEF) (D.L.E.V.T.) (– replierea în cele 2 zone strategice 1 și 2)
- plasarea corectă a picioarelor, trunchi, brațe, ritm, sincronizare, concentrare

3. Principiile de bază ale tehnicii jocului de tenis

1. Principiul fundamental al jocului de tenis (actual și de perspectivă) (constă în capacitatea jucătorului de a lovi mingea permanent pe traiectoria ascendentă și în fața capului (asigură caracterul ofensiv)

2. Principiul realizării eficiente a acțiunilor de preparare (priza, poziția jucătorului, deplasarea în teren, plasament și replasament în zonele strategice 1 și 2 ale terenului.

3. Principiul utilizării și combinării corecte a formelor de deplasare în teren

4. Principiul compunerii și utilizării în succesiune corectă a forțelor corpului la lovirea mingii.

5. Principiul utilizării și combinării în proporții diferite a celor 5 factori de eficiență a mingii (D, L, V, E, T), alternarea ritmului și cursivității acțiunilor întreprinse, fapt ce asigură tehnicitate, conținut tactic și complexitate jocului de tenis.

Bibliografie :

1. Bică Monica, *Teoria și didactica educației fizice și sportului*, Editura Academica Brâncuși, 2009
2. Bota, A., *Exerciții fizice pentru viață activă*, Ed. Cartea Universitară, București, 2006
3. Cârstea, Gh., *Teoria și metodică educației fizice și sportului*, Editura Universul, București, 1996.
4. Durbăcea-Bolovan, M., *Activități motrice pentru timpul liber*, Editura Academica Brâncuși, 2009
5. Epuran, M., Horghidan, V., *Psihologia educației fizice*, ANEFS, -Univ. Ecologică, București, 1994

Reading Techniques

Profesor, Pelea Maria – Magdalena

Liceul de Informatică "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj

Reading represents a complex cognitive process of decoding symbols for the intention of constructing or deriving meaning (reading comprehension). Reading is a means of language acquisition, of communication, and of sharing information and ideas. The reading process requires continuous practices, development, and refinement.

There are several different methods that some readers use in order to increase their reading speed.

Skimming is the technique of allowing your eyes to travel rapidly over a page, stopping here and is used to quickly identify the main ideas of a text.

There are many strategies that can be used when skimming. Some students read the first and last paragraphs using headings, summarizes as they move down the page. You also might read the title, subtitles, subheading, or illustrations. You could also try reading the first sentence of each paragraph. This technique is useful when you are seeking specific information. Skimming works well to find dates, names, and places.

As you read, pick up main ideas, key words (words that tell you who, what, when, where, how many, and how much), and transition markers (words like *however*, *alternatively*, *finally*, and so on), which suggest the direction of ideas in the text.

Effective reading also means active reading. In order to turn reading from a passive into an active exercise, you should always ask questions. You must be clear about the purpose of your reading. Note as many questions as you can about the content. For instance, turn headings into questions and try to anticipate possible answers the writer may offer. At the end of each section, look up from the text and in your own words recite an answer to your question for that section.

While reading you should try and take notes which will help you to maintain maintain to focus your attention, to familiarise yourself with primary and secondary material on a given subject, and to provide you with a summary of the material. It is important to review and reflect upon what you have read.

Scanning is a technique you use when looking up a word in the telephone book or dictionary. You search for key words or ideas. Scanning involves moving your eyes quickly down the page seeking specific words and phrases. When scanning, you should look for the author's use of organizers such as numbers, letters, steps, or the words, first, second, or next.

Speed reading is the act of quickly absorbing written information. The goal is to read quickly but still retain comprehension of the material.

It is also important to give students a chance to select own texts. Each student has different preferences depending on their background.

Extensive reading is used to obtain a general understanding of a certain subject. You should use extensive reading skills to improve your general knowledge of business procedures.

Intensive reading is used on shorter texts in order to extract specific information. You should use intensive reading skills to understand the details of a specific situation. With intensive reading, it is important that you understand each word.

Bibliography

1. Day, R. R. and Bamford, J. - *Extensive reading in the second language classroom*, Cambridge University Press, Cambridge, 1998.
2. Mitchelmore, J. and Moore, E. - *Step-by-step to Reading: Bk.3: Blends and Long Vowel Sounds*, Macmillan Caribbean, 1995.

Contextul fenomenului migrator în comuna Văleni

-Studiu-

**Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana
Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

Migrația a devenit o problemă de o importanță majoră atât economică cât și socială în România. Migrația forței de muncă în străinătate este unul din cele mai importante fenomene pentru transformările sociale ale României și pentru viețile cetățenilor ei. Conform rezultatelor prezentate în cadrul pattern-ului românesc migraționist un rol fundamental este jucat de motivele financiare.

Alături de efectele asupra forței de muncă și cele ale banilor trimiși din străinătate, migrația are efecte complexe, poate cele mai dureroase asupra structurii, dinamicii, funcționalității familiei în general și minorilor, în special. Fenomenul migrației s-a extins mult în ultimii ani, iar motivul plecării este în principal câștigul financiar.

Văleni este un sat aflat la 12 kilometri de Vaslui, având caracter agricol, probleme economice și un nivel ridicat al șomajului. Cei mai mulți oameni din Văleni lucrează în agricultură, mai puțini de 330 dintr-un total de 4900 în industrie și aproape 20 în domeniul privat. Situația financiară a celor mai multe familii este scăzută și se găsesc cu greu modalități de a acoperi nevoile copiilor lor. Veniturile lor modeste, pot fi ușor de văzut în faptul, că peste 400 de elevi dintr-un total de 632 primesc rechizite școlare gratuite.

Din cauza situației economice dificile și a ofertei scăzute a locurilor de muncă, mulți oameni din Văleni au plecat din țară, în scopul de a găsi locuri de muncă bine plătite pentru a-și putea sprijini familiile, lăsând în urma lor, copiii, în grija unuia dintre părinți, sau în cazul în care ambii au plecat, în grija bunicilor, a mătușilor și a unchilor și chiar mai rău, a fraților mai mari, care sunt, de asemenea, copii și care, cu greu au grijă de ei înșiși. Această situație a condus la probleme importante în procesul de creștere – unii copii prezintă semne de instabilitate emoțională, unii devin agresivi, alții se interiorizează, iar mulți nu mai prezintă niciun interes pentru școală. Instabilitatea socio-economică din România și perioada de tranziție nesfârșită i-au determinat pe mulți să își părăsească locuințele. Pe lângă câștiguri, acest flux migrator a adus o serie de probleme nedorite, printre care cele mai mari sunt despărțirile dintre părinți și copii. Faptul că ei își lasă copiii în urmă provoacă mari probleme psihologice și emoționale pentru ambele părți și dezorientare reală cu privire la viitorul lor.

Lipsa de afecțiune și lipsa părinților are efecte dintre cele mai îngrijorătoare: face ca acești copii să se izoleze, să nu comunice, să devină vulnerabili în plan afectiv – motivațional, riscând să abandoneze școala, să absenteze de la școală, să devină indisciplinați, performanțele la învățătură scad, suferă deviații de comportament, au tendința de a se asocia cu grupuri deviate.

Prin urmare, în cadrul PROIECTULUI EUROPEAN MULTILATERAL COMENIUS „A NEW REALITY” ȘI ÎN CADRUL PROIECTULUI EDUCAȚIONAL LOCAL „SINGUR ACASĂ”, proiecte ce vizează copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate, se va avea în vedere desfășurarea unor activități de consiliere individuală și de grup care să vină în sprijinul elevilor, familiilor acestora și cadrelor didactice.

Studiile în cadrul proiectelor „A New Reality” și „Singur Acasă” - studii efectuate în comuna Văleni, județul Vaslui, asupra copiilor separați de unul sau ambii părinți prin plecarea acestora la muncă în străinătate arată că în cazul copiilor lăsați singuri acasă, lipsa părinților perioade îndelungate de timp poate avea efecte negative semnificative asupra dezvoltării acestora. Absența unuia sau a ambilor părinți poate fi asociată cu o serie de probleme sau cu neasigurarea unor nevoi ale copilului: *neglijarea alimentară* (privarea de hrană, absența mai multor categorii de alimente esențiale creșterii, mese neregulate etc.), *neglijarea vestimentară* (haine nepotrivite pentru anotimp, haine prea mici sau prea mari, haine murdare), *neglijarea igienei* (lipsa igienei corporale, mirosuri respingătoare, paraziți), *neglijarea medicală* (absența îngrijirilor necesare, omiterea vaccinarilor și a vizitelor de control, neaplicarea tratamentelor prescrise), *neglijarea locuinței* (locuință prost întreținută, neîncălzită, risc de incendiu, mobilier absent sau aflat în stare de degradare, substanțe toxice aflate la îndemâna copilului etc.), *neglijarea educației* (sub-stimulare, instabilitatea sistemului de pedepse și recompense, lipsa modelelor de învățare a abilităților de viață independentă, lipsa de urmărire și supraveghere a situației școlare). Pe lângă neglijare copiii singuri acasă pot deveni și victime ale diverselor forme de abuz și exploatare.

Cauzele migrației forței de muncă

1. Lipsa salariilor decente și șomajul

Acestea sunt principalele motive care i-au făcut pe mulți români să părăsească țara. O parte dintre aceștia sunt din zonele rurale, unde veniturile sunt mici și unde tipul de agricultură pe care-l

practică este foarte puțin productiv pe termen mediu și perioade lungi de timp și acesta este motivul pentru care mulți dintre ei aleg să meargă și să lucreze în străinătate și pe de altă parte sunt din zonele urbane, în special cei care au lucrat în domeniul industrial. Astfel, în 1989, ca urmare a sprijinului politic oferit domeniului industrial, prin înființarea de "giganți industriali", ce prevedeau locuri de muncă chiar și pentru 10 sau 20 de mii de oameni, domeniul industrial a reprezentat aproximativ 45%, mult mai mult decât în țările industrializate din Europa de Vest. Procentele din celelalte două domenii, de asemenea, erau diferite de cele din lumea vest-europeană. După revoluție trecerea de la o economie centralizată la una de piață, privatizările marilor fabrici industriale, restructurările masive economice au lăsat sute de mii de oameni fără un loc de muncă, după ce au fost concediați din mediul urban, în special din domeniul industrial.

Potrivit analizei chestionarelor aplicate părinților, din 80 de părinți chestionați, 59 au spus că și-au părăsit țara pentru că nu aveau un loc de muncă.

2. Pentru a-și mări veniturile

Salariile bune din străinătate, de asemenea, reprezintă un motiv important pentru români să părăsească țara pentru a-și crește veniturile. România are muncitori specializați, așa că nu numai oamenii care lucrează în construcții sunt solicitați de piața occidentală, ci și medici, ingineri, specialiști în IT, profesori. În ciuda imaginii românilor din străinătate, creată de un număr redus de persoane și de multe ori exagerată de către mass-media, din motive politice, românii într-adevăr muncesc din greu pentru a-și câștiga existența. Există angajatori care caută români deoarece știu că aceștia sunt harnici și serioși.

Așa că, potrivit chestionarelor aplicate părinților, 18 au părăsit țara deoarece au dorit să-și mărească veniturile. 44 au răspuns că au lucrat în Italia, 27 în Spania, 3 în Portugalia, 2 în Marea Britanie, 2 în Grecia și 2 în Franța.

3. Să-și formeze o familie este o altă cauză a migrației dar pentru puțini oameni.

Potrivit chestionarelor aplicate la SAM Văleni doar trei oameni au plecat din acest motiv.

4. Pentru a cunoaște alți oameni și alte locuri

5. Pentru a-și îmbunătăți aptitudinile în alte domenii de activitate.

Bibliografie:

Fundația Soros, România, Studiu "Efectele migrației: copiii rămași acasă", București, 2007

UNICEF & CIDDC, Raport de studiu „Situația copiilor rămași fără îngrijire părintească în urma migrației”, Chișinău, 2006

Efectele pozitive și negative ale migrației asupra educației

-Studiu-

**Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana
Școala cu clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

În afară de rolul său tradițional, școala este un element important în oferirea de servicii sociale elevilor, chiar dacă de multe ori acest lucru se întâmplă mai mult tacit decât explicit. Rolul școlii este cu atât mai relevant în cazul celor ai căror părinți (unul sau amândoi) sunt plecați în străinătate. Cu toate acestea, în multe școli lipsesc două instrumente esențiale: colaborarea cu sistemul de asistență socială și psihologul școlar. Astfel, în doar o treime din școlile generale din România există un psiholog care să ofere consiliere elevilor. Mai mult, psihologii sunt prezenți mai ales în orașele mari, pentru că în 86% dintre școlile din mediul rural și în jumătate dintre cele din orașe medii și mici această poziție nu este ocupată. Nici în școala noastră nu există un psiholog, profesorii diriginți depunând eforturi pentru suplinirea acestei deficiențe.

În cazul copiilor ai căror părinți se află plecați la muncă în străinătate poate crește riscul de a se înregistra situații ce pot conduce la probleme legate de procesul de educație: copii care vin cu mai mică plăcere la școală, au rezultate mai slabe, acumulează mai multe absențe, au mai des nota scăzută la purtare și corigențe. Există cazuri de tineri cu părinți plecați la muncă în străinătate care acumulează foarte multe absențe la școală, fiind chiar în prag de exmatriculare.

După plecarea mamei sau a ambilor părinți la muncă în străinătate, pe fondul unei privări afective și a lipsei de supraveghere din partea părintelui, copiii se confruntă cu o serie de probleme de mai mare sau mai mică importanță în mediul școlar, în grupul de prieteni, în comunitate.

Absența părinților de acasă își pune amprenta asupra performanțelor școlare sau chiar asupra participării școlare a copilului.

Principalele probleme identificate în mediul școlar se referă la modul de relaționare cu colegii și, în special, la modul de îndeplinire a cerințelor didactice. Absenteismul și indisciplina (ca forme ale devianței școlare) ating cote mai ridicate, în timp ce rezultatele școlare sunt mai slabe. De asemenea, apar conflictele cu colegii și tendința de marginalizare.

În unele cazuri, rare la număr, părinții fac efortul de a-și susține copilul prin meditații și a-l sprijini pentru a obține performanțe. De cele mai multe ori, părinții se resemnează cu ideea că pur și simplu copilului „nu prea îi place cartea”.

La polul opus sunt situațiile în care unul dintre părinți a rămas acasă și se ocupă de educația copiilor, interesul pentru performanțele școlare ale copiilor fiind mult mai mare decât în cazul copiilor cu ambii părinți plecați.

Lipsa supravegherii din partea părinților rămași acasă sau a rudelor în grija cărora au fost lăsați pune în pericol interesele și preocupările copilului legate de educație, favorizând concentrarea acestora pe activități de tip recreativ în condițiile în care nici școala nu are întotdeauna mecanismele necesare de corectare a acestor tendințe. Toate acestea duc la absenteism și, în cele mai grave cazuri la abandon școlar. Inițial copilul se autoizolează, apare apoi scăderea randamentului școlar și apoi schimbarea anturajului, a grupului de prieteni.

De multe ori persoanele în grija cărora rămân nu numai că nu au capacitatea de a-i supraveghea, de a exercita un control asupra copiilor (sunt ocupați sau prea bătrâni), dar nu au nici competența de a-i sprijini în activitățile școlare. Atât la cei mici cât și cei mari se observă o scădere a interesului acordat școlii și temelor pentru acasă pe fondul unei lipse de control și supraveghere din partea unui adult cu autoritate asupra lor. Cei mici, uneori și adolescenții, întâmpină dificultăți în realizarea temelor acasă și a înțelegerii materiei predate la școală. În acest sens, ei resimt nevoia de a avea o persoană adultă (părinte, învățător sau profesor) care să îi ajute și să îi susțină în activitatea școlară.

Chiar și în lipsa supravegherii atente sau a sprijinului din partea familiei în realizarea temelor, efectele asupra rezultatelor școlare depind de personalitatea elevului, de interesul pe care îl are pentru învățare.

În familiile unde mama este cea plecată, fetele consumă o mare parte din timpul lor cu activitățile de îngrijire a gospodăriei, uneori în detrimentul programului școlar și pregătirii temelor.

Programele și activitățile extrașcolare au un impact pozitiv asupra copiilor (în special din ciclul primar și gimnazial) în ceea ce privește motivația de a veni la școală.

La nivelul școlilor nu există un sistem de monitorizare și asistență pentru copiii (cu părinți plecați la muncă în străinătate) care manifestă o scădere a motivației pentru școală. Numai în caz de abandon școlar, școala anunță fie direcția de protecție a copilului, fie serviciile / departamentele de asistență socială din cadrul primăriilor.

În lipsa controlului exercitat de părinți sau de alți membri ai familiei, copiii și adolescenții sunt mai ușor expuși la presiunea grupului de prieteni și adoptă comportamente deviante sau inadecvate vârstei lor: consum de substanțe interzise, lipsesc noaptea de acasă fapte chiar mai grave care intră în conflict cu legea. Toate aceste comportamente își lasă în multe cazuri amprenta asupra personalității copilului sau adolescentului, afectându-i relațiile cu familia și rezultatele școlare.

Concluzii

Legătura cu școala este – sau ar trebui să fie – un punct de referință în abordarea potențialelor probleme ce apar în cazul copiilor ca urmare a plecării părinților la muncă în străinătate.

Școala joacă un rol important, de cele mai multe ori informal, în oferirea de servicii sociale copiilor ai căror părinți (unul sau amândoi) sunt plecați temporar în străinătate.

Copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate au, din punct de vedere al procesului de educație, un profil asemănător cu cei ce trăiesc în familii monoparentale ca urmare a despărțirii părinților sau a decesului unuia dintre ei. Acest lucru arată că, deși plecarea la muncă este temporară, efectele asupra copiilor pot fi similare cu cele ale unei despărțiri pe termen lung sau definitive.

În cazul copiilor ai căror părinți se află plecați la muncă în străinătate, crește riscul de a se înregistra situații ce pot conduce la probleme legate de procesul de educație: copii care vin cu mai mică plăcere la școală, au rezultate mai slabe, acumulează mai multe absențe, au mai des nota scăzută la purtare și corigențe. Strict statistic numărul celor ce ajung în astfel de situații nu este atât de mare încât să vorbim de un fenomen la scară națională, dar este clar că sunt necesare măsuri care să preîntâmpine acest risc.

Plecarea unuia dintre părinți la muncă în străinătate are o influență pozitivă asupra perspectivelor concrete ale copiilor și ei cred în mai mare măsură că după terminarea clasei a opta vor continua studiile și mai ales că acestea vor fi la liceu. Cel mai probabil acest lucru se datorează creșterii veniturilor și contactului cu alte modele culturale, ceea ce conduce la o valorizare mai mare a educației. La nivelul dorințelor, constatăm însă că unii dintre elevi ar vrea mai degrabă să se alăture părinților în străinătate. Cei mai expuși riscului de a întrerupe studiile în favoarea părăsirii țării sunt băieții.

Tentația plecării în străinătate, mai ales dacă acolo se află deja un părinte sau măcar o rudă, induce un risc de întrerupere a studiilor după încheierea ciclului gimnazial, risc la care sunt expuși mai ales băieții cu rezultate mai slabe la învățătură, provenind din familii cu venituri mai mici și capital educațional mai puțin, locuind în principal în zona rurală, în orașe mici sau orașe foarte mari.

Recomandări

În general, dar și cu aplicare pentru a limita efectele negative ale migrației, este necesară elaborarea și implementarea unor politici publice coerente prin care să fie identificați și monitorizați copiii aflați în situație de risc, concomitent cu mărirea capacității rețelei de asistenți sociali la nivel local. Copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate trebuie considerați în situație de risc.

Un element important al noilor politici ar trebui să fie întărirea legăturii între școală și sistemul de asistență socială prin definirea unor proceduri eficiente de transfer a informațiilor de la învățători, diriginți și psihologi școlari către asistenți sociali și în sens invers. Este important să fie găsite soluții pentru rezolvarea crizei de psihologi școlari din școlile românești, mai ales din cele din mediul rural.

Plecând de la relațiile comunitare deja constituite în jurul școlii și de la practica curentă, nu trebuie neglijată construirea unui set de servicii sociale pornind de la rolul școlii în comunitate ce pot fi oferite copiilor ai căror părinți sunt plecați temporar în străinătate. Acestea ar trebui să includă consiliere specială, ajutor în procesul de învățare, condiții de petrecere a timpului liber în activități organizate în comun cu alți copii, vizite la domiciliu. Modelul propus are două funcții principale: monitorizarea copilului pentru a se putea interveni atunci când acesta se află în situație de risc și oferirea de servicii care să se adreseze efectelor negative generate de migrația părinților (sau a altor situații în care copilul este afectat: divorț, pierderea unui părinte prin deces etc.).

O altă recomandare se referă la dezvoltarea unei strategii de mobilizare și intervenție la nivel local, campanii de informare și conștientizare adresate părinților, campanii de sensibilizare la nivelul

comunităților de români din țările de destinație, dezvoltarea serviciilor de consiliere pentru persoanele care au în îngrijire copii cu ambii părinți plecați, precum și extinderea rețelei de consilieri școlari și a programelor de tipul "școală după școală".

De asemenea, specialiștii recomandă și dezvoltarea mai multor cluburi destinate copiilor, cu scopul de a oferi acestora modalități benefice de petrecere a timpului liber, campanii media de promovare a soluțiilor și oportunităților pentru aceștia, a exemplelor pozitive și organizarea unor campanii de promovare a locurilor de muncă în țară.

Bibliografie:

Bulai, T., *Fenomenul migrației și criza familială*, Editura Lumen, Iași, 2006

Fundația Soros, România, Studiu "Efectele migrației: copiii rămași acasă", București, 2007

UNICEF & CIDDC, Raport de studiu „Situția copiilor rămași fără îngrijire părintească în urma migrației”, Chișinău, 2006

Necesitatea consilierii copiilor rămași singuri acasă -Studiu-

**Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana
Școala cu clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

Copiii ai căror părinți sunt plecați din țară, cu sau fără contracte de muncă, reprezintă o categorie expusă riscurilor și situațiilor de pericol, care duc în ultimă instanță la încălcarea și nerespectarea drepturilor acestora.

Această problemă a căpătat în ultima vreme conotații naționale, motiv pentru care organizațiile nonguvernamentale active în domeniul protecției copilului fac apel la guvernanți în vederea adoptării de măsuri, deoarece, s-a demonstrat prin studii complexe că, minorii rămași singuri acasă sau în grija altor persoane se confruntă cu grave probleme la școală și în societate. Autoritatea Națională pentru Protecția și Drepturile Copilului a încheiat deja un protocol cu Oficiul pentru Migrarea Forței de Muncă prin care fiecare direcție locală va avea obligația să verifice permanent situația copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Cum verificările se pot face numai pentru cei care pleacă legal în străinătate, datele obținute nu pot reflecta întocmai realitatea, furnizând doar o mică parte din globalitatea problemei, deoarece cei mai mulți părinți pleacă să lucreze în străinătate fără contracte. Părinții copiilor fac parte din categorii diverse: oameni aflați sub limita sărăciei, oameni care trăiesc din ajutoare sociale, oameni care își doresc mai mult, care vor să le asigure o bunăstare materială copiilor și posibilități de dezvoltare conforme cu secolul în care trăim. Privarea de afecțiunea și supravegherea părintească îi fac pe acești copii să devină vulnerabili în plan afectiv – motivațional, riscând să abandoneze școala, începând să absenteze de la școală, devenind indisciplinați, diminuându-și performanțele la învățătură, suferind deviații de comportament, ori fiind atrași de alți tineri să comită fapte care nu corespund normelor aprobate de societate.

Prin urmare, în cadrul proiectelor derulate cu copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate se va avea în vedere desfășurarea de activități de consiliere individuală și de grup care să vină în sprijinul elevilor, familiilor acestora și cadrelor didactice.

Produsul proiectului se va concretiza în elaborarea și publicarea unor broșuri și pliante cu rol în formarea și educarea copiilor, părinților și educatorilor acestor elevi. De asemenea se va realiza un CD de prezentare care va fi folosit în scopul asigurării vizibilității proiectului cu diferite prilejuri.

Implicarea elevilor ai căror părinți sunt plecați în străinătate într-un program de consiliere și de socializare în vederea ameliorării problemelor de dezvoltare cu care se confruntă, precum și a integrării lor școlare și sociale optime, poate conduce la acceptarea mai ușoară de către aceștia a

faptului că părinții lor sunt plecați, prevenindu-se astfel situațiile de eșec școlar, abandon școlar, refugiul în băuturi alcoolice, droguri, implicarea copiilor în activități ilicite ale bandelor de cartier, instalarea și dezvoltarea unor potențiale tulburări psihice. Prin consilierea psihologică (individuală și de grup) a beneficiarilor se vor obține următoarele beneficii: clarificarea situațiilor de criză, rezolvarea tensiunilor și a conflictelor interne și asistarea copiilor în rezolvarea problemelor emoționale/comportamentale cu care se confruntă, în vederea soluționării lor adecvate. Responsabilitatea acestor activități revine echipei de proiect și psihologului (consultant). Lipsa intervenției conduce inevitabil la accentuarea problemelor și la actualizarea lor, necesitând intervenția unei echipe interdisciplinare: psiholog, psihiatru, medic, consilier școlar, polițist etc. În felul acesta pot fi prevenite situațiile în care copiii ar fi abuzați fizic, verbal sau emoțional de către cei cu care ar trebui să le poarte de grijă.

Bibliografie:

Goody, J., 2003, Familia europeană – O încercare de antropologie istorică, Editura Polirom, Iași
Stănciulescu, E., 2002, Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași

Vocabularul în cadrul limbii române contemporane

Profesor învățământ primar Alexe Mihaela-Magdalena
Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș

*“Vocabularul limbii române contemporane este totalitatea cuvintelor în uz, în diferite aspecte luate din limba română, pentru a exprima ideile, noțiunile, în actuala etapă de dezvoltare a culturii naționale”.*⁵

*”Unitatea de bază a vocabularului este cuvântul. Majoritatea cuvintelor exprimă noțiuni, prin noțiuni înțelegându-se oglindirea în mintea noastră a trăsăturilor generale și esențiale ale unui grup mai mic sau mai mare de obiecte asemănătoare”.*⁶

Exemplu : - Noțiunea « OM » ființă superioară (gândește, vorbește, ceea ce-l diferențiază de alte ființe).

În timp ce noțiunea este un termen din logică, sensul aparține limbii. Sensul nu coincide în mod absolut cu noțiunea.

« OM » - în înțelesuri secundare :

“ fii om ” - omenos, binevoitor cu alții”

“ fii om odată ” – capabil, energic;

“ omul meu ” – soțul meu.

Unele cuvinte au sens, dar nu exprimă noțiuni :
interjecțiile – redau stări sufletești, emoționale, zgomote din natură;
conjuncțiile – stabilesc relații între cuvinte și propoziții ;
prepozițiile – stabilesc relații între cuvinte.

În învățământul nostru de toate gradele studiul lexicului merită o atenție mult mai mare decât i se acordă în momentul de față, din câteva motive pe care le consider fundamentale:

- Bogăția unei limbi este dată în primul rând de bogăția și varietatea vocabularului ei. Schimbările care au loc în societate, precum și spectaculoasele progrese ale științei și tehnicii

⁵ CODREANU, I., BIDU-VRÂNCEANU, ADELA - „Limba română contemporană”, vol. II, București, 1975, p. 87.

⁶ HRISTEA, TEODOR – “Sinteze de limba română”, Ed. Albatros, București, 1984, p. 62.

contemporane se reflectă, în primul rând și nemijlocit în vocabular, considerat pe bună dreptate ca fiind compartimentul limbii, cel mai labil și mai deschis influențelor din afară.

Celebrul lingvist francez Antoine Millet se consideră îndreptățit să afirme că : « **orice vocabular exprimă de fapt o civilizație** ». De aici, rezultă necesitatea de a-l studia cât mai temeinic și ori de câte ori este posibil, în indisolubilă legătură cu prefacerile care au loc în viața materială și spirituală a unei anumite activități lingvistice.

- Un alt motiv pentru care este necesar să acordăm mai multă atenție studierii vocabularului e de natură stilistică.

Îmbogățirea vocabularului și perfecționarea sa constituie un lucru mai greu de realizat decât însușirea regulilor gramaticale ale limbii materne. Este unanim recunoscut și admis faptul că încă de la vârsta preșcolară, copilul stăpânește în linii mari și sistemul gramatical al limbii pe care o vorbește, însă achiziționarea de mai multe cuvinte și folosirea lor corectă, rămâne un deziderat permanent de-a lungul întregii vieți. În strânsă legătură cu cele afirmate mai înainte, același Antoine Millet, sublinia că nici așa-zisa optimizare a comunicării nu este posibilă fără un vocabular bogat și corect întrebuințat.

Limba română este una din disciplinele de bază ale învățământului nostru, nu numai prin poziția ocupată în catalog, ci mai ales prin faptul că ea este instrumentul de comunicare la toate disciplinele, instrumentul de care omul se folosește toată viața. Fără a mai vorbi de valoarea formativă a limbii, adesea cuvântul „**limbă**” este sinonim cu acela de „**patrie**”. Este de ajuns în acest sens să ne amintim că în păstrarea ființei naționale un rol esențial l-a avut apărarea și păstrarea limbii.

„Limba este tezaurul cel mai prețios pe care îl moștenesc copiii de la părinți, depozitul cel mai scump, lăsat de generațiile trecute și care merită să fie păstrat cu sfințenie de generațiile care-l primesc”⁷-(spunea Vasile Alecsandri).

Aceste rânduri constituie o definiție plină de patriotism a „Bardului de la Mircești” și atrag atenția asupra datoriei sacre pe care o au generațiile de a păstra limba neamului, de a o face aptă să-și îndeplinească funcțiile social-culturale, corespunzătoare gradului de civilizație atins la un moment dat, de societatea românească.

George Coșbuc consideră că : „**limba este cea mai puternică legătură a unui neam. Ea este sufletul neamului, e firea și ființa lui.**”

Mihai Eminescu înveșmânta într-o formă poetică aceeași constatare: „**limba (...) este însăși floarea sufletului etnic al românului.**”

Poporul român a purtat cu sine pe scena istoriei ca pe un tezaur sacru, limba românească. Depozitată și înfrumusețată în folclor și în operele literare ale scriitorilor noștri, ea a ajuns la noi mereu proaspătă, dulce „ca un fagure de miere.”

„Mult e dulce și frumoasă,/Limba ce-o vorbim

Altă limbă-armonioasă,/Ca ea nu găsim...” (George Sion, „Limba românească”)

Faptul că limba este un bun al întregii comunități naționale, că ea constituie mijlocul principal de comunicare, de înțelegere între persoanele care vorbesc, face ca acesteia să i se acorde o atenție de prim ordin. Și aceasta cu atât mai mult cu cât limba fiind o realitate obiectivă, vie, complexă ce evoluează continuu, în strânsă legătură cu însăși dezvoltarea societății, ale cărei acțiuni, aspirații și realizări le reflectă.

Explozia informațională, progresul științei și tehnicii au condus la îmbogățirea capacității de exprimare, s-au îmbunătățit considerabil posibilitățile de a comunica idei dintre cele mai subtile, cu precizie, precum și sentimentele cele mai nuanțate. După cum arată cu precizie Robert Dottares : **“Copilul mic își formează limbajul în contact cu patru categorii de persoane: familia, prietenii de joacă și vecinii, colegii de școală și învățătorul”**⁸

⁷ BULGĂR, GHE. - „Scriitori români despre limbă și stil”, Ed. Albatros, București, 1948, p. 74.

⁸ DOTTRENS, ROBERT -, „A educa și a instrui”, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970, p. 138.

„Deși în formarea și dezvoltarea limbajului contribuie întreg mediul social și cultural în care se dezvoltă omul, un rol deosebit în dezvoltarea exprimării, revine școlii, și în cadrul ei locul central îl ocupă studiul limbii.”⁹

Bibliografie:

ACADEMIA ROMÂNĂ –INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ “IORGU IORDAN- ROSSETTI, AL.” – “Dicționar ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române”, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2005.
ACADEMIA ROMÂNĂ –INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ “IORGU IORDAN- ROSSETTI, AL.” – “Gramatica limbii române”, vol.I, Ed. Academiei Române, București, 2005.
BELDESCU, GEORGE –“Ortografia în școală”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983.
BONTAȘ, ION – “Pedagogie”, Editura ALL, București, 1996.
BULGĂR, GHEORGHE –“Scriitori români despre limbă și stil”, Editura Albatros, București, 1984.

Mijloace de formare a cuvintelor în scopul îmbogățirii vocabularului elevilor

**Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela-Magdalena
Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Arges**

„Limba română e actul meu de naștere, eu sunt fînța sub măslinul ei, care rodește de două mii de ani; dreptul meu e să-i țin dealul verde și bătut de soare și să stau în genunchi sub ploaia cântecelor ce țâșnesc din ea.”(Fănuș Neagu)

« A face pe copil capabil să-și vorbească corect limba și să o înțeleagă bine înseamnă a servi deopotrivă individul și societatea. » (R.Dottrens)

La vârsta școlară mică, contactul nemijlocit cu operele literare duce la formarea și consolidarea deprinderilor de citire corectă, conștientă și expresivă, îmbogățirea, activizarea și nuanțarea vocabularului copilului, însușirea structurii gramaticale corecte a limbii, prin perfecționarea lucrului cu manualul ca principal instrument de muncă individuală.

Printre numeroasele obiective urmărite în școală, cu siguranță acelea de a forma la elevi deprinderi de exprimare corectă în limba română, în exprimarea scrisă și orală, ocupă un rol de primă importanță.

Corectitudinea exprimării scrise și orale, bogăția vocabularului acestuia sunt atribute care conferă unui om capacitatea de comunicare frumoasă, nuanțată, logică, și nu în ultimă instanță, nota de cultură generală.

În ceea ce privește studiul limbii, aportul său se înregistrează nu numai pe linia sporirii bagajului lexical, dar și pe linia cunoașterea valorii vocabularului și a căilor de îmbogățire a vocabularului. Cunoștințele din **domeniul lexicologiei** în clasele mici sunt puțin numeroase și fără terminologia științifică în cele mai dese cazuri (fac exerciții cu sinonime, omonime, antonime, fără a ști că se numesc astfel). Abia în clasa a IV-a se introduce o temă specială de lexicologie: **familia de cuvinte; cuvinte compuse**. Deoarece le lipsește principalul sprijin –noțiunea de rădăcină, rezolvarea practic-operatională, rămâne singura posibilă. Se începe cu identificarea, într-o serie de exemple scrise pe tablă a unor cuvinte apropiate prin formă și înțeles. Sunt scrise unele sub altele și clasificate morfologic:

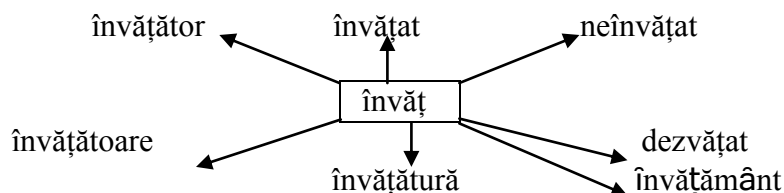
- învăț –verb
- învățat –adjectiv
- învățător ←

⁹ LECT. UNIV., DR. POPESCU-MIHĂEȘTI, ALEXANDRU – Academia de Muzică « Ciprian Porumbescu », Revista de pedagogie , Nr. 3, « Modernizarea învățământului primar », p. 21.

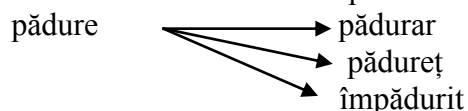
-învățătură ← substantiv
 -învățăământ ←

Se explică apoi și sensul fiecărui cuvânt și comparându-le elevii constată că în corpul lor sonor și literal există “o parte comună” (pe care le vor sublinia cu roșu). Toate aceste cuvinte se înrudesc între ele, fac parte din aceeași familie de cuvinte.

Se poate concretiza predarea familiei de cuvinte printr-o schemă:

Pentru fixarea cunoștințelor se pot da exemple variate. Recunoașterea într-un șir sau într-un text a cuvintelor ce fac parte din aceeași familie, gruparea în familie cuvinte date, formarea familiei de la un cuvânt de bază. Exemplu:

Alt procedeu de formare a cuvintelor noi sunt **cuvintele compuse**. Se pornește de la un text care conține cuvinte compuse prin juxtapunere., prin contopire, prin abreviere. Se face analiza lor lexicală stabilindu-se sensul componentelor în parte și apoi semnificația cuvântului compus. Exemplu: “rochița-rândunicii”, alcătuit din substantivul « rochiță » -obiect de vestimentație și substantivul « rândunicii » -numele unei păsări , noul cuvânt compus = nume de plantă.

Elevii trebuie să tragă următoarele concluzii:

în limba română există și cuvinte compuse;
 cuvintele compuse sunt alcătuite din două sau mai multe cuvinte simple;
 ele formează împreună un cuvânt nou cu un alt înțeles decât al fiecăruia dintre cuvintele componente.

Pentru consolidarea cunoștințelor se pot da exerciții:

de recunoaștere (scoaterea din text a cuvintelor compuse);
 de exemplificare (din **basme**: « Harap-Alb », « Muma-Pădurii »), din lecțiile cu conținut istoric, ori geografic, **nume de plante** (floarea soarelui, ciuboșica cucului, gura leului; **de viețuitoare** (botgros, vaca domnului); termeni de matematică (triunghi, kilogram, cincisprezece; numele unor publicații); **puncte cardinale** (miazănoapte), **nume de jocuri** (“De-a uliul și porumbeii”), cuvinte compuse verbe, adjective, ș.a.m.d. Tot cuvintele compuse sunt și cele alcătuite din inițialele sau din primele silabe ale cuvintelor ce alcătuiesc denumirea unor instituții: ADAS, ONU, NATO...

Deosebit de antrenante sunt și exercițiile care le cer să găsească diminutive la anumite cuvinte : cal, câine, ied, urs, floare, copil, băiat, haină, etc. Sarcina fiind formulată astfel:

formarea numelor de ateliere după numele de meseriaș:

- fierar – fierărie;- brutar – brutărie;- croitor – croitorie;- cofetar – cofetărie

formarea numelor de ateliere și de meseriași după numele unor obiecte:

- ceas – ceasornicar – ceasornicărie;- roată – rotar – rotărie;- strung – strungar – strungărie

formarea numelor de agent și a adjectivelor de la verbe cu un anumit sufix :

- a citi – cititor;- a povesti – povestitor;- a scrie – scriitor

Toate aceste exerciții de formare a cuvintelor la care sunt antrenați elevii, le dă curaj, încredere în forțele proprii, le dezvoltă capacitățile creatoare, dar mai ales îi ajută să-și amplifice bagajul lexical, să și-l precizeze și nuanțeze.

Comunicarea profesor – elev – părinte -studiu de specialitate-

Învatatoare, Guraliuc Lucica
Școala cu Clasele I-VIII Barați, Mărgineni, județul Bacău

Comunicarea reprezintă înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură. Cam acestea ar fi sinonimele care ne sunt oferite de către dicționarul explicativ pentru comunicare. Deși pare simplu, înțelesul comunicării este mult mai complex și plin de substrat. Comunicarea are o mulțime de înțelesuri, o mulțime de scopuri și cam tot atâtea metode de exprimare și manifestare. Nu există o definiție concretă a comunicării însă se poate spune că, comunicarea înseamnă transmiterea intenționată a datelor, a informației.

Comunicarea educațională sau pedagogică este cea care mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. Față de acesta, comunicarea didactică apare ca formă particulară, obligatorie în vehicularea unor conținuturi determinate, specifice unui act de învățare didactică constituind baza procesului de predare-asimilare a cunoștințelor în cadrul instituționalizat al școlii și între partenerii cu status-roluri determinate: profesor-elev etc.

Atât comunicarea educațională, cât și cea didactică pot fi considerate ca fiind forme specializate ale fenomenului extrem de complex și dinamic al comunicării umane.

În esență, a comunica înseamnă „a fi împreună cu”, a împărtăși și a te împărtăși, a realize o comunicare de gândire, simțire, acțiune. Perspectiva amintită este astăzi una din direcțiile teoretice majore de analiză a comunicării.

Premisele comunicării sunt:

calitatea procesului didactic depinde semnificativ de calitatea proceselor comunicative ce se stabilesc într-o sală de clasă între educator și educabili;

procesele de comunicare nu pot fi transpuse în elemente exclusiv observabile, deoarece ele angajează atât aspecte observabile aparente cât și aspecte inobservabile inaparente;

rezultatele procesului didactic sunt superioare când cei doi interlocutori sunt parteneri în adevăratul sens al cuvântului, ei având anulate rolurile de emițător și receptor;

relațiile și interdependențele stabilite contribuie la calitatea procesului didactic;

școala creează un autentic câmp în care factorii, relațiile și interdependențele stabilite contribuie la efectele comunicative globale și, implicit, la calitatea procesului didactic;

pentru creșterea randamentului activităților școlare este necesar ca bunele relații de comunicare să fie cultivate în mod explicit.

Calitatea actelor de comunicare depinde esențial de gradul de permisivitate sau nepermisivitate comunicativă pe care o induce profesorul.

Prin stilul lor unii profesori sunt mai comunicativi decât alții și vor crea din această cauză mai bune disponibilități comunicative elevilor.

Elevii se diferențiază și ei după criteriul disponibilităților comunicative.

Și totuși, calitatea procesului de comunicare ce se stabilește în grupul școlar depinde de potențialul comunicativ al fiecăruia dintre membrii lui.

Cadrul didactic pentru a sprijini procesul de comunicare ar trebui să aibă următoarele calități:

să fie foarte atent la propria exprimare;

să știe să formuleze și să reformuleze sarcinile pe care le încredințează elevilor;

să-și domine propriile manifestări;

să știe să pună probleme;

să propună soluții diverse și să stimuleze emiterea de soluții;

să știe să pună în evidență calitățile interlocutorului;

să responsabilizeze interlocutorul.

Profesorul bun mediator trebuie să știe:

*să nu facă reproșuri;
să nu țină seama de cineva;
să abordeze orice situație cu detașare;
să acorde sprijin pentru găsirea de soluții;
să propună ajutor într-o manieră de respect mutual;
să nu oblige pe nimeni să-l asculte, ci să se facă ascultat ;
să acorde timp, atenție și bunăvoință;
să fie discret și să inspire încredere;*

să nu forțeze lucrurile peste limita acceptabilului sau imposibilului.

Tocmai de aceea comportamentul comunicativ, în sensul deplin al termenului, este un comportament gândit pentru a veni în întâmpinarea interlocutorului. Ca un adevărat dirijor al acestui proces, profesorul va trebui să se întrebe în permanență, cum ar urma să producă maximul de efect comunicativ.

Sintetizând direcțiile de acțiune care dau dimensiunea priceperii lui în crearea unui parteneriat autentic, vom putea spune următoarele:

O bună relație de comunicare se tranzacționează.

O bună relație de comunicare se mediază.

O bună relație de comunicare se construiește neîncetat.

Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ai celor activi: părinți și educatori oficiali. În primii 15-16 ani de viață ai copilului, familia este factorul cu cea mai puternică influență educațională.

Experiența ne oferă permanente exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional, alături de școală.

Cooperarea părinților cu școala presupune însă o ierarhizare a atribuțiilor care impune recunoașterea de către părinți a autorității școlii, respectiv a profesorului. La modul teoretic, autoritatea profesorului se impune la cotele convenite atât în fața elevilor, cât și în fața părinților. Totuși cadrele didactice și părinții sunt două medii diferite ca statut și nivel socio-cultural.

Subiectivismul multor părinți și limitele lor caracteriale determină deseori, situații conflictuale, uneori agresiune, mergând până la injurii și plângeri la forurile superioare.

Cadrele didactice și părinții nu trebuie să acționeze ca niște complici sau dușmani, deoarece totdeauna la mijloc este prins copilul și interesele lui și implicit vor fi lezate interesele ambelor părți care de fapt nu au decât un singur scop și anume, educația copilului.

Colaborarea părinte-cadru didactic, în procesul formării copilului în toate planurile personalității sale, presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

Școala este apreciată și azi, ca fiind cea mai profitabilă investiție, prin serviciile pe care le aduce societății, chiar dacă adevăratele ei merite nu sunt, totuși recunoscute în întregime, la nivelul politicii generale. Trebuie demonstrat cu perseverență, celor care administrează treburile publice, că școala și oamenii care o slujesc reprezintă unica sursă de bogăție materială și morală spirituală a societății. Starea generală pe care o prezintă societatea la un moment sau altul este, în cele din urmă, expresia produsului uman, ridicat la rangul de valoare universală prin intermediul școlii.

O națiune care se dovedește prosperă nu evită să investească în om și în educația sa atât cât este necesar. Atunci când se va pune preț pe toate acestea vom putea prospera cu adevărat.

Bibliografie:

1. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, 1998, Psihologie școlară, Editura Polirom.
2. Elvira Crețu, 1999, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Editura Aramis.

Cuprins:

Nr. crt.	Numele autorului, institutia, titlul materialului	Pag.
1.	Pledoarie pentru optionalul „TRADIȚII ȘI OBICEIURI LOCALE” Profesor, Cristina-Lucia Năsui, Școala de Arte și Meserii, Vișeu de Jos, Maramureș	3
2.	Strategii de dezvoltare a competenței lectoriale Profesor, Daniela Penu, Școala cu clasele I-VIII nr. 16 Constanța	5
3.	Lectura- o plăcere sau o necesitate impusă? Profesor, Ciobănescu Petruta, Gr. Șc. Industrial Construcții de Mașini Nr. 2, Craiova, Dolj	7
4.	Studiu privind valorificarea cunoștințelor interdisciplinare în cadrul nuvelei „ Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi Professor, Ciobănescu Petruța, Gr. Șc. Industrial Construcții de Mașini Nr. 2, Craiova, Dolj	8
5.	Evaluarea percepției elevilor referitor la relația lor cu profesorul -STUDIU- Profesor Psiholog, Blejan Maria Liliana Liceul de Arte Plastice “Hans Mattis Deutsch” Brașov	10
6.	Importanța și rolul educației religioase Profesor, Tudor Mirela, Liceul de Informatică “Ștefan Odobleja”, Craiova	12
7.	Formal Letters Profesor, Pelea Maria – Magdalena, Liceul de Informatică "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj	14
8.	Learn English Through Games and Activities Profesor, Pelea Maria – Magdalena, Liceul de Informatică "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj	16
9.	LE CONTE – outil didactique pour l’enseignement du français – Conception du cours optionnel: “LE FRANÇAIS PAR DES CONTES” Professeur, Păun Eugenia, Lycée d’Informatique “Ștefan Odobleja”, Craiova, Dolj	18
10.	Être professeur de français langue étrangère Professeur, Păun Eugenia, Lycée d’Informatique “Ștefan Odobleja”, Craiova, Dolj	20
11.	Exerciții de stimulare a comunicării nonverbale Institutor, Ciuca Daniela Magdalena, G.P.P.nr. 4 Campulung, Arges	22
12.	Principii și metode generale de stimulare a creativității Institutor, Ciuca Daniela Magdalena, G.P.P.nr. 4 Campulung, Arges	24
13.	Religia , componentă a identității naționale în marea familie europeană Profesor, Tudor Mirela, Liceul de Informatică “Ștefan Odobleja”, Craiova	26
14.	Importanța și rolul educației religioase Profesor, Tudor Mirela, Liceul de Informatică “Ștefan Odobleja”, Craiova	27
15.	Impozitele Profesor, Caramavrov Maria Daniela, Liceul Tudor Arghezi, Craiova, Dolj	29
16.	Întreprinderea Profesor, Caramavrov Maria Daniela, Liceul Tudor Arghezi, Craiova, județul Dolj	31
17.	Evaluare prin metoda proiectelor. Analiza rezultatelor - Studiu - Profesor, Camelia Cojocaru, Colegiul H. Coandă Bacău	32

18.	Poezii populare Educatoare, Elisabeta Caprar , Grădinița P.N. Pleșcuța	34
19.	Alalia și deficiența mintală moderată - studiu de caz - Învățător, Mareș Alina , Școala cu Clasele I – VIII, Luizi-Călugăra, Bacău	36
20.	Noi abordări ale strategiilor didactice Învățător, Morozan Mariana , Școala cu clasele I-VIII Luizi Călugăra, Județul Bacău	39
21.	Utilizarea strategiilor interactive în rezolvarea problemelor de matematică Studiu Învățător, Morozan Mariana , Școala cu clasele I-VIII Luizi Călugăra, Județul Bacău	41
22.	Locul jocurilor de mișcare în lecția de educație fizică Profesor, Pelea Mircea Cristian , Școala cu Clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj	43
23.	Studiu privind exercitiile fizice în comuna primitivă Profesor, Pelea Mircea Cristian , Școala cu Clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj	44
24.	Studiu privind exercitiile fizice în timpul renasterii Profesor, Pelea Mircea Cristian , Școala cu Clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj	46
25.	Tactica jocului de tenis Profesor, Pelea Mircea Cristian , Școala cu clasele I – VIII Nr. 2, Pielești, Dolj	48
26.	Caracteristicile jocului de fotbal Profesor, Pelea Nicolae , Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, Dolj	50
27.	Sportul și cultura Profesor Pelea Nicolae , Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, Dolj	51
28.	Studiu privind conținutul pregătirii tacticii jocului de simplu în tenis Profesor Pelea Nicolae , Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, județul Dolj	52
29.	Studiu privind tehnica jocului de tenis Profesor Pelea Nicolae , Grup Școlar “Traian Demetrescu”, Craiova, Dolj	55
30.	Reading Techniques Pelea Maria – Magdalena , Liceul de Informatică "Ștefan Odobleja", Craiova, Dolj	56
31.	Contextul fenomenului migrator în comuna Văleni -Studiu- Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	57
32.	Efectele pozitive și negative ale migrației asupra educației -Studiu- Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	59
33.	Necesitatea consilierii copiilor rămași singuri acasă -Studiu- Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	62
34.	Vocabularul în cadrul limbii române contemporane Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela-Magdalena Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș	63
35.	Mijloace de formare a cuvintelor în scopul îmbogățirii vocabularului elevilor Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela-Magdalena Școala cu Casele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș	65
36.	Comunicarea profesor – elev – părinte -studiu de specialitate- Învățătoare, Guraliuc Lucica , Școala cu Clasele I-VIII Barați, Mărgineni, județul Bacău	67

